

OSHO

Chưa Bao Giờ Sinh Ra
Chưa Bao Giờ Chết

Chỉ Đến Thăm
Trái Đất Giữa
11 12 1931 - 19 1 1990

NƯỚC MẮT
HOA HỒNG
HUYỀN BÍ

rajneesh tiết lộ về thầy osho

một cảnh trời rộng đang trải ra trước mắt tôi
một dãy núi kanchenjunga hùng vĩ được phủ bởi tuyết trắng
mỗi lần tôi nhìn vào sự mênh mông đó
tôi thấy một chân trời đẹp tuyệt hảo trước mắt
tôi hình dung ra một cuộc sống đẹp trong tương lai
những giấc mơ tôi có thể đạt được...tôi tràn đầy với sự hồn nhiên huyền ảo
mắt của tôi mở to...tôi là một kẻ mơ mộng...chỉ chờ để chào đời

tôi đã tìm thấy mọi cảm hứng trong cuộc đời từ những dãy núi hùng vĩ này
mặt trời mọc tạo ra bầu trời vàng
mặt trời lặn
rọi màu đỏ tím lên trên những đỉnh núi
hy mã Lạp sơn sẽ là bậc thềm cho tuổi thơ của tôi trong mười năm tới
một thiên đường cho việc học hành của tôi
cách xa nhà darjeeling và trường st pauls

cha tôi, một doanh nhân nổi tiếng từ một gia đình rất giàu có
mẹ tôi, một ngôi sao điện ảnh vừa phát hành phim bollywood đầu tiên của mình
và phim đó đã khiến mẹ tôi trở thành ngôi sao điện ảnh nổi tiếng trên toàn ấn độ

ôi vinh quang làm sao...một sự ra đời tuyệt vời...tôi đã rất may mắn
đã có một thời thơ ấu tuyệt vời...một cuộc sống hoàn hảo
tôi đã là một đứa trẻ thật sự may mắn

từ hồi là một đứa trẻ nhỏ tôi đã không ưa cha tôi và sự kiêu ngạo của ông ấy ông ấy đam mê quyền lực...mối quan tâm duy nhất của ông là tiền bạc và quyền lực và kiểm soát người khác...những phẩm chất đó luôn luôn làm cho tôi phản ứng mãnh liệt và khiến cho tôi tránh mọi kết nối với ông ấy
tôi không đồng tình với sự mong muốn của ông ấy rằng tôi trở thành một người giống ông ta thậm chí ông ấy chỉ cho phép tôi kết bạn với các đứa trẻ khác trong trường sau khi ông ta đã kiểm tra địa vị của cha mẹ của họ trong xã hội...tôi thấy ông ấy thật sự thô thiển trong mọi việc và tôi luôn luôn muốn giữ khoảng cách giữa mình và ông ta

tôi yêu mẹ tôi và bị hấp dẫn bởi tính mong manh và hồn nhiên
mẹ tôi rất xinh đẹp, bà ta rất khiêm tốn và luôn luôn quan tâm tới người khác và luôn nhạy cảm với mọi người...kể cả khi trở thành một siêu sao cũng không làm ảnh hưởng tới những thói quen đơn giản hàng ngày như chuẩn bị bữa ăn cho chúng tôi hoặc cho khách...luôn luôn nhấn mạnh vào việc tự chăm sóc cho chúng tôi...
mẹ tôi luôn rạng rỡ và hết mình vì mọi người
và từ bi đối với tất cả những người gặp cô ấy và không bao giờ coi tiền bạc có giá trị gì đặc biệt trong các mối quan hệ với mọi người
tôi yêu thương và ngưỡng mộ những phẩm chất đơn giản mà mẹ tôi đã sống...
và mẹ tôi đã trở thành thần tượng của tôi và những gì tôi muốn bắt trước khi tôi lớn lên

cha tôi chỉ muốn tôi trở thành doanh nhân vĩ đại nhất
còn mẹ tôi ngầm muốn tôi trở thành một ngôi sao điện ảnh như mẹ
bà ta chỉ muốn tôi hạnh phúc và luôn luôn khuyên tôi sống ước mơ của riêng mình
luôn luôn nhấn nhủ tôi đừng bao giờ trở thành một doanh nhân giống như cha tôi

cha mẹ tôi đã đặt cho tôi tên là rajnish
raj có nghĩa là vua và nish có nghĩa là ban đêm
có nghĩa là vua ban đêm
hoặc chúa tể của trăng tròn

cha của tôi là shivraj và mẹ tôi tên là vimlesh thường được gọi là vimi
cha tôi đã ghép tên của tôi từ chữ cái của cả hai tên của họ

tôi sinh ra ngày 20 tháng một năm 1961 lúc 3:05 sáng
tôi có một em gái tên là shona sinh ra 19 tháng một năm 1963 lúc 4:30 chiều

cha mẹ tôi đã lập kế hoạch để cho cả hai anh em chúng tôi có cùng một ngày sinh
nhưng các bác sĩ đã nhầm...nếu em gái của tôi đã được sinh ra chỉ 8 tiếng đồng hồ sau đó
thì cả hai chúng tôi sẽ có cùng một ngày sinh
điều này tạo ra một vấn đề rất lớn cho cả hai chúng tôi phải đấu tranh vào ngày nào
để tổ chức sinh nhật của chúng tôi...và vì quá nhiều người thân không thể
đến tham dự hai ngày liên tiếp...hai bánh...bố mẹ đã quyết định rằng cả hai anh em chúng tôi
tổ chức sinh nhật của chúng tôi bằng một chiếc bánh lớn được cắt từ cả hai bên
vào ngày 19 tháng 1 hàng năm

tôi đã bị đẻ non lúc mới bảy tháng rưỡi với nhiều rắc rối
tôi đã được cho vào một lồng nuôi trẻ em đẻ non vì tôi mới chỉ nặng 1 cân rưỡi
cả đời tôi tôi đã rất gầy gò, ốm yếu...da mặt nhợt nhạt
khiến cho cha mẹ tôi mang tôi đi khám bác sĩ thường xuyên
bởi vì cơ thể mong manh của tôi
nhưng rồi những việc kì lạ bắt đầu xảy ra
trong những năm thơ ấu

tôi còn nhớ một số trải nghiệm lúc tôi
tập thể dục...chạy điền kinh...tập thể dục...tập võ

tôi rất thích chạy và tập thể dục...cảm giác hưng phấn đó
tạo ra cho tôi một sự tỉnh táo và chính vì vậy tôi rất yêu thích thể thao
bác sĩ trong trường đã được bố mẹ tôi cảnh báo về tình trạng cơ thể ốm yếu của tôi
điều đó khiến cho ông ấy ngạc nhiên...nhưng dù sao thì ông ấy vẫn rất chú ý đến tôi
ông ấy nhận ra rằng tôi hay bị rơi vào trạng thái bất tỉnh nhân sự và
bị co giật như bị động kinh trong lúc tập quá sức

có lần trong một cuộc chạy đua 100 mét...tôi đã đến đích đầu tiên...thở không ra hơi
để kết thúc...tôi đang chạy thì bỗng dưng bị sụp xuống và bị co giật ngay trên sân cỏ
bác sĩ giám sát đứng đó...và ông ta liền chạy đến để xem xét tôi
nằm gục và tái mét ở đó...ông ấy muốn cấm tôi tham gia chạy
tôi đã thuyết phục ông ấy rằng tôi chỉ thiếu hơi thở và điều này không
nguy hiểm...và tôi phải tiếp tục tham gia chạy trong đội tuyển
ông ta đã do dự nhưng cuối cùng cũng cho qua

tôi mười bốn tuổi
đã đến mùa chạy maratông...chạy ba dặm ở thành phố darjeeling
tôi gia tốc nỗ lực để tập chạy
tôi phải đạt giải nhất vì mẹ tôi sẽ tham dự buổi lễ trao giải năm nay

vẫn tập chạy trên cùng một tuyến đường...đấy là mốc hai dặm
còn một dặm cuối cùng...điểm khó nhất của cuộc đua điền kinh này
chạy ngược dốc 60 độ gần 200 mét
chúng tôi ghét đoạn này nhất...đấy là đoạn mệt mỏi nhất của tuyến đường chạy

lúc đó tôi quyết định rằng mình phải chạy với toàn bộ sức lực
và từ đó...chạy xuống dốc dặm cuối...sẽ rất dễ dàng

tôi luôn luôn nhìn thấy chùa của tây tạng trên đỉnh đồi này
mỗi lần chạy qua đó tôi luôn dừng chân để nghỉ ngơi một vài phút

tôi đã chạy hết mình...và tôi đo thời gian của mình ngày hôm nay
hoàn toàn kiệt sức tôi đã đến được dưới chân đồi
không nghỉ ngơi...phải vội vàng lên dốc và sau đó chạy nốt phần còn lại
chân của tôi bị chuột rút nặng nề và cử động rất khó khăn

chạy ngược dốc lên đến đỉnh đồi
chân tôi đang bị chuột rút
tôi cảm thấy mệt gần chết
tôi rơi xuống

tôi nghe thấy những tiếng chuông chùa vang lên
và tôi cảm thấy một năng lượng kéo tôi rất mãnh liệt từ phía âm thanh
tôi cố gắng để nhắc cơ thể lên nhưng không thể
nó nặng như một tảng đá
việc gì đang xảy ra thế này

tôi đột nhiên cảm thấy một quả bóng ánh sáng khổng lồ
bay ra khỏi cơ thể của tôi tới phía chùa
tôi có thể nhìn thấy chùa rõ ràng
mặc dù vẫn nằm trên mặt đất
nóc chùa bằng vàng toả sáng rực rỡ
cả vùng xung quanh dường như bốc cháy
và nhảy múa dưới những ánh sáng màu xanh da trời ấm áp và rực rỡ
sư tây tạng đi bộ và ngồi xung quanh chùa
không thể tin được !
tôi đang đứng hoặc nằm bất tỉnh trên mặt đất
làm sao tôi có thể nhìn thấy từ khoảng cách xa như vậy
tôi đang hoang mang nhưng lại cảm thấy ngất ngây lạ lùng

tôi có thể thấy những người đang chạy về phía tôi...tôi có thể thấy những người ở đằng xa
tôi phải tiếp tục chạy maratông
bỗng dừng một phép lạ nào đó nhắc bỗng tôi dậy như lông hồng
tôi bỗng dừng tươi tỉnh và tràn trề sức sống như lúc tôi mới bắt đầu chạy

tôi cảm thấy chân tôi bay trên mặt đất
chúng thậm chí không chạm mặt đất
làm sao điều này xảy ra được

tôi gần như có thể chạy như bay toàn bộ dặm cuối cùng
tôi cảm thấy giống như một siêu nhân
thậm chí tôi vừa cười vừa chạy giống như mình vừa khám phá ra một bí mật nào đó

tôi vừa chạy hết cả maratông dài ba dặm...và vẫn còn muốn chạy ba dặm nữa
cuộc maratông vừa qua thật là quá ngắn
tôi liền bắt đầu chạy về phía nhà trường...một dặm rưỡi nữa
bạn bè của tôi rất bất ngờ...tất cả đều nghĩ rằng tôi đã lừa dối
chạy tắt hoặc đi xe hơi ở đoạn giữa

tôi không muốn nói về điều này với bạn bè hoặc bác sĩ
ông ấy đã cấm tôi chạy

tôi nhớ một người bạn học rất thân của tôi tên là mazumdar
một thiên tài toán học
nó rất thân với tôi, và tôi có thể tâm sự về những trải nghiệm kì lạ của mình
nó luôn nghe tôi nói và một cách nào đó, tôi cảm thấy nó luôn hiểu mình
vào một buổi sáng, nó bỏ trốn...cả nhà trường được báo động để tìm nó
không tìm thấy, cảnh sát được gọi đến để tham gia tìm kiếm
phải mất một vài ngày sau đó họ mới phát hiện ra rằng nó đã chạy đến tây tạng
để xin được làm nhà sư
cuối cùng họ cũng đã đưa nó về trường học và gọi bố mẹ tới
vì sự quả quyết của nó họ đành phải cho phép nó trở thành một nhà sư
sự kiện này đã ám ảnh tôi trong nhiều năm và tôi vô cùng ngưỡng mộ
nó và ước rằng mình có can đảm như vậy để trở thành một nhà sư

leo núi đến tongaloo
cuộc đua có giải của công tước edinburgh

tôi đang đi đến tongaloo
trải qua bốn tiếng giữa rừng rậm rạp
cơn mưa vừa qua đã để lại sương mù

tôi bị lạc đằng sau nhóm cắm trại và họ đã bỏ tôi rất xa đằng trước
tôi cảm thấy mệt và ngồi xuống một tảng đá phủ rêu
và chợt nhớ ra rằng tôi đang ngồi một mình trong rừng

không khí trở nên càng ngày càng tĩnh lặng
tôi bỗng dừng nghe thấy tiếng ong buzz và nó càng lúc càng rõ
như hàng ngàn con ong bay vào tai tôi

tôi rất sợ và muốn chạy đi
nhưng cơ thể bị đông cứng lại
do sợ hãi hoặc cơ thể của tôi đã trở nên quá nặng

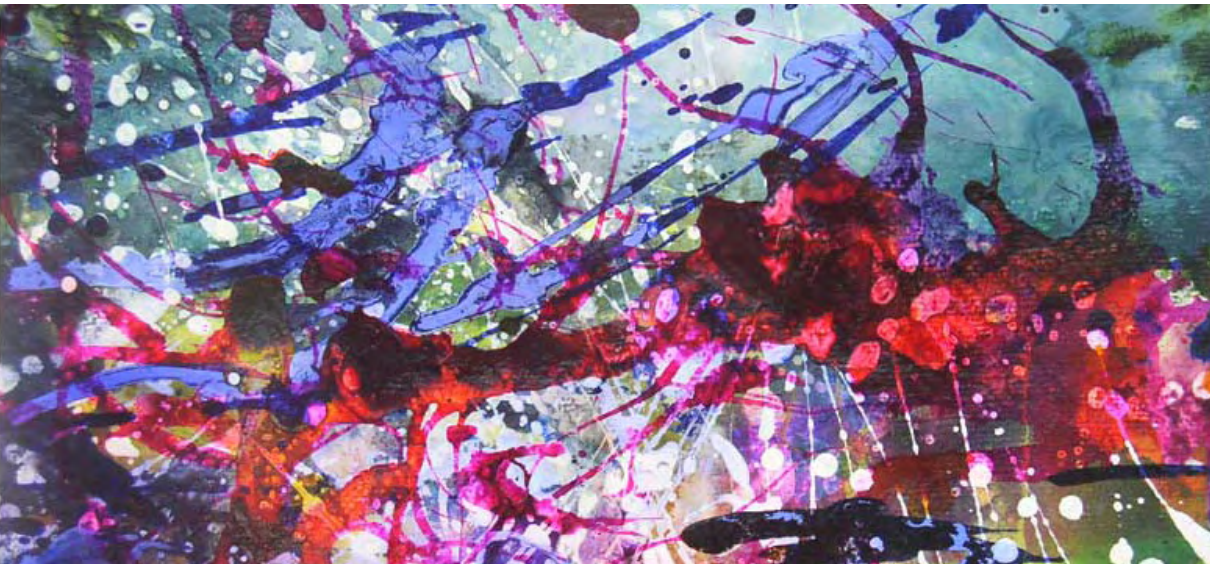
toàn bộ khu rừng phát ra tiếng buzz và tràn ngập sức sống
cây cối càng ngày càng trở nên xanh và và sáng hơn
chúng dường như trở nên sống động và đang chảy về hướng tôi như những dòng nước
tôi có thể cảm thấy chúng từ đằng xa
chúng kéo tôi về phía chúng

tiếng buzz to đến nỗi tôi không thể chịu đựng được
màng nhĩ của tôi gần như muốn vỡ vì áp lực
bỗng dừng một sự tĩnh lặng tuyệt đối ngừng tất cả mọi thứ
và bất thình lình một một đám mây màu đen bao phủ tôi
đám mây mịn và nhẹ như lụa càng lúc càng tối đến lúc bao phủ tôi hoàn toàn
tôi bị rơi vào một không gian vô thức

tôi muốn cố gắng kháng cự để cử động nhưng tôi đã bị tê liệt hoàn toàn
và tôi không còn ý chí để di chuyển thân thể
nó nặng như chì và tôi rơi vào trạng thái bất tỉnh

vài tiếng đồng hồ sau tôi bỗng dưng tỉnh dậy
không còn biết bao nhiêu tiếng đã trôi qua nhưng trời đã tối
tiếng buzz to hơn nhưng dường như trở nên nhẹ nhàng hơn
miệng tôi có một vị ngọt
tôi cảm thấy say đắm trong âm thanh

tôi đứng dậy...không cảm thấy sức hút của trái đất...
cảm thấy mình như đang bay trên không khí
một cái gì đó nhắc tôi dậy...và tôi đi lại như bay trên cánh
nhẹ nhõm và bay bổng

nghỉ đông ba tháng ở bombay
gia đình tiếp tục lo lắng hơn về cơ thể mong manh của tôi
và tôi cảm thấy ác cảm với đồ ăn...tôi ghét ăn uống vào ban ngày
và có thói quen ăn mỗi ngày một lần...vào buổi chiều
vào buổi sáng tôi luôn uống hai mươi cốc nước trà loãng
pha rất nhạt và không có sữa...
dần dần thì điều này được chấp nhận bởi tôi lớn lên ở darjeeling
và trà là thức uống chúng tôi yêu thích nhất...tôi không bao giờ ăn sáng hoặc ăn trưa
bố tôi luôn hối lộ tôi 10 rupi cho mỗi chiếc bánh mì chapatti tôi ăn

tôi có một thói quen ăn bằng bát...nếu thức ăn được đặt lên đĩa
tôi liền vớt nó xuống và đập vỡ nó...tôi dứt khoát chỉ ăn mỗi một bát
và không ăn thêm một tẹo nào nữa...tôi rất cứng đầu và đó là cách duy nhất
họ có thể ép tôi ăn kể cả một lần mỗi ngày
mặc dù tôi chưa bao giờ ốm thì sức khoẻ vẫn luôn là mối lo lắng của gia đình
họ giải thích những trải nghiệm kì lạ của tôi là do tôi ăn quá ít

tôi nhớ rõ một chuyến đi biển vào một ngày chủ nhật
xây lâu đài bằng cát phá hủy chúng và xây dựng cái to hơn
say sưa trong những cuộc trò chuyện và cười ngửa

mặt trời đang chuẩn bị lặn
cơ thể của tôi cảm thấy mệt và muốn đi ngủ
nhưng các bạn vẫn muốn cả nhóm ngồi chờ cho đến lúc trời tối

tôi cảm thấy mệt và nằm trên bờ cát
cảm nhận mặt trời đang lặn dần...không khí đang thay đổi
một rung động nặng nề kì lạ từ mặt trời lặn vào vùng bụng của tôi

tiếng sóng biển của cả ngày hôm đó bắt đầu tràn vào tôi
tôi muốn về nhà...và một lần nữa nỗi sợ hãi kì lạ nắm chặt tôi
tôi cảm thấy rằng tôi đang bị chìm trong biển...trong những làn sóng

tôi không biết bơi...tôi bắt đầu khóc và cuối cùng thì tất cả quyết định đi về

ở tại nhà tôi cảm thấy mệt và buồn ngủ
trời đang tối dần...nhưng tiếng sóng vỗ vẫn vang lên trong tai
chúng trở nên càng ngày càng sâu
cảm giác sợ chìm khiến cho tôi tỉnh táo

bỗng dưng phòng trở nên còn tối nữa
và tôi không thể nhìn thấy gì cả
tôi cảm thấy bóng tối đang nuốt chửng lấy tôi
và tôi cảm nhận rằng tôi đang rơi, và rơi, và rơi
tôi rơi bất tận và muốn nắm lấy cái gì đó

tôi đang toát mồ hôi và không thể làm bất cứ gì
tôi vẫn tiếp tục rơi
tôi bắt đầu quen với cảm giác này

tôi chỉ cần nhìn vào ánh sáng xanh nước biển ở cuối đường hầm
ít nhất tôi có thể nhìn thấy nó và lấy nó làm điểm mốc

cảm thấy bất lực và hoảng sợ
điều duy nhất tôi có thể làm là chờ những thứ đang diễn ra kết thúc
hoặc cho phép mình trở nên vô thức và chìm trong giấc ngủ

bỗng dưng tất cả trở nên im lặng hoàn toàn và tôi trở nên rất tỉnh táo
tôi chưa bao giờ cảm nhận thấy một sự im lặng sống động như vậy
tôi cảm thấy bình an hơn và ánh sáng màu xanh phình to lên và sáng hơn

tôi nhìn lên trần nhà
trần ngập trong ánh sáng
những đốm ánh sáng xanh pha với màu bạc
hàng triệu điểm ánh sáng xanh bạc nhảy nhót giữa không khí

cả phòng đang rung động và những bức tường đang di chuyển
tôi cần phải rời khỏi phòng
tôi cảm thấy bị ngạt thở và không lấy hơi thở được

tôi nằm dậy và cảm thấy hoàn toàn tự do
cảm thấy nhẹ nhõm như có cánh
bơi
trọng lượng không còn tác động đến tôi nữa

tôi chạy ra khỏi nhà
bố mẹ tôi tỉnh dậy vì tiếng chạy của tôi
tôi chạy đến cây lớn nhất trong vườn
nó đang kéo tôi với một lực hút tôi chưa từng cảm nhận

tôi muốn đến gần nó
tôi cảm nhận thấy một sự bình an và bình tĩnh choàng xuống tôi

gần 2 giờ sáng...bố mẹ tôi muốn tôi trở về giường
họ sợ những con rắn xung quanh cây
tôi cưỡng lại và cãi lại...tôi muốn ngủ dưới cây
tôi sẽ không vào nhà để ngủ tối nay

họ bắt người giúp việc trông tôi đến 6 giờ sáng
và dọa sẽ cho đem tôi đến bác sĩ tiêm ngừa ngày hôm sau

tuổi thơ của tôi đã đầy những sự kiện như vậy
một tiếng nói trong tôi bảo với tôi rằng những điều này rất bình thường
nhưng nó vẫn tạo ra một nỗi sợ hãi kì lạ trong tôi
khi tôi nói về những thứ đó với bạn bè của tôi
tôi mới bắt đầu cảm nhận rằng tôi có một cái gì đó khác thường
rất cuộc tôi trở thành một đứa trẻ cô đơn và xa cách mọi người
hàng ngày đi bộ rất lâu trong sân chơi
không nói về những sự việc đó với người khác...trong im lặng đơn độc

câu lạc bộ kung fu bí mật của chúng tôi
nó rất thu hút...chúng tôi không được tập kung fu
con trai luôn như vậy...chúng tôi cần phải học kung fu
lý tiểu long khơi gợi trí tưởng tượng của chúng tôi...
nhưng cuộc họp bí mật ở trong phòng tập tại trường

tôi vẫn tập thể dục trái ngược với nguyện vọng của cha tôi
tôi có thể bị thương trong lúc nhảy qua ngựa
đi bằng tay trên xà ngang
quay trên những dây...lộn nhào về phía sau bằng tay trên sàn tập
hiểm nguy là thức ăn cho đàn ông...nhảy qua vòng lửa
cuộc sống mà chúng tôi cần...mạo hiểm và cười nhạo vào mặt nguy hiểm

kung fu bị nghiêm cấm...càng làm cho chúng tôi phấn khởi
câu lạc bộ bí mật của chúng tôi...hiệp hội những người mạo hiểm đã được thành lập
là con trai của một diễn viên nổi tiếng...tôi được huấn luyện một cách đặc biệt
và tôi luôn cố gắng tập để chứng minh vị trí của mình trong nhóm
tôi luôn muốn mình là người giỏi nhất vì tất cả mọi người đều quan sát tôi
tôi đã đạt kết quả hoàn hảo nhờ tập luyện với toàn bộ nỗ lực

trong một trong những chuyến đi đến nhà máy sắt của gia đình
tôi đã ngằm đặt một cây côn nhị khúc bằng sắt
nó là loại vũ khí bị cấm
với đầy đủ những dây xích sắt...với tay cầm phủ bằng da
đó là một cây côn nhị khúc rất tuyệt vời
tất cả các bạn của tôi chỉ có côn nhị khúc làm bằng gỗ
vùn vụt... đánh như lý tiểu long...mãnh liệt
tôi bị mất kiểm soát và bỗng dưng tự đập gậy vào sau gáy
bất tỉnh nhân sự
tôi bỗng dưng hát những bài kinh tây tạng khiến các bạn tôi phát hoảng
những tiếng động kì lạ với những ngôn ngữ chưa từng nghe thấy...họ hoang mang
sợ hãi về kiếp trước của tôi...tôi đã từng là một nhà tăng sư tây tạng
thật hãi hùng

mười năm tại st pauls darjeeling đã như là một câu chuyện cổ tích đối với tôi
tôi đã rất giỏi trong bất cứ hoạt động nào tôi tham ra...thể thao, chạy maratông,
thể dục, cờ vua, kịch, văn nghệ, gần như tất cả
luôn thắng các giải và các bằng khen
luôn trong sự công nhận và để lại một quá khứ đầy vinh dự
rất cuộc được nhận giải thưởng của thầy hiệu trưởng
để trở thành đội trưởng của trường vào năm sau, 1977

rồi bỗng nhiên vào năm 1976, năm kì thi cuối thì toàn bộ giấc mơ
bỗng ngưng vụt tắt...các tạp chí, báo bắt đầu nói về
sự ly hôn của bố mẹ tôi
họ nộp đơn ly hôn thế nào
tôi cảm thấy thất vọng tột độ vì đó là năm học cuối của tôi
và tôi thực sự muốn được quay lại chung sống với họ tại nhà
tôi chỉ được gặp họ trong kì nghỉ đông hàng năm
để ra được trường tôi phải xin đủ mọi thủ tục và các giấy phép rất khó khăn
để thăm bố mẹ tôi ba tuần trước kì thi icse cuối

tôi biết rằng mẹ tôi đã phải rất khổ sở khi phải sống với một người
độc đoán như bố tôi...và tôi đã cho mẹ tôi biết ngay lập tức rằng tôi bệnh mẹ
và thông cảm cũng như muốn hỗ trợ mẹ tôi hết mình
bố tôi đổ lỗi về việc ly hôn cho mẹ tôi và rất căm ghét tôi
vì tôi bệnh mẹ và bố tôi dọa sẽ không hỗ trợ về mặt kinh tế cho tôi nữa
nếu tôi dám mở miệng bệnh mẹ trước mặt gia đình

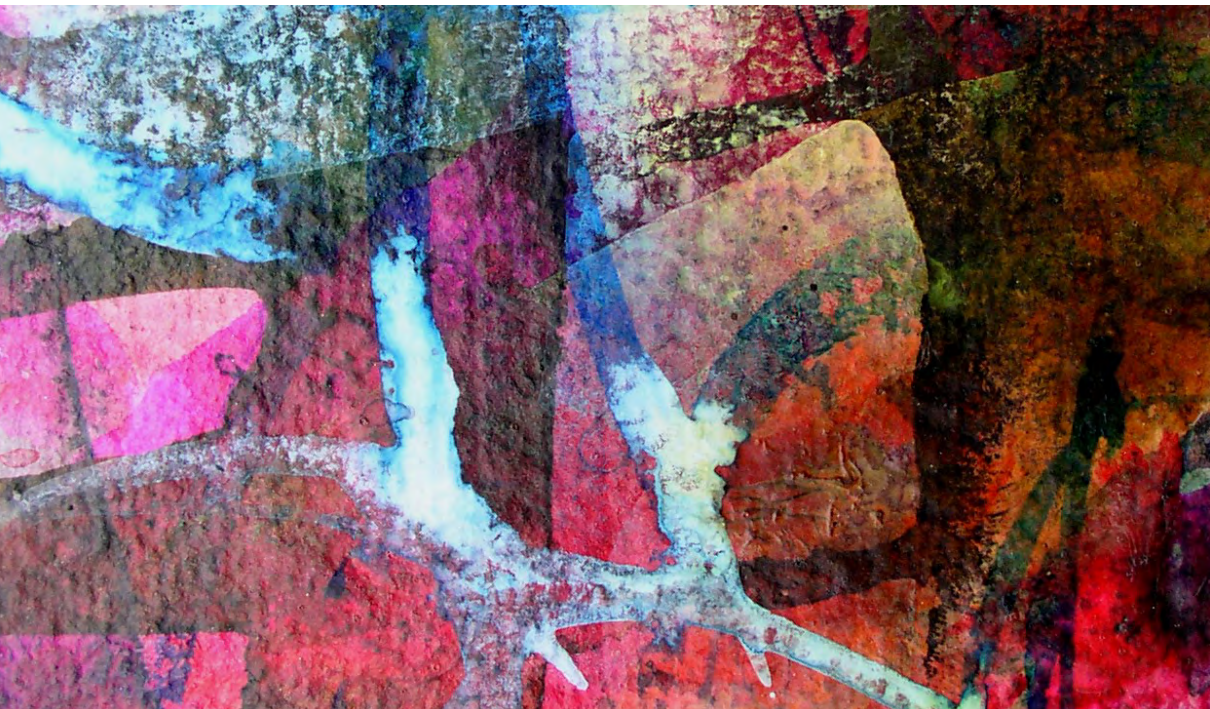
mẹ tôi đến từ một gia đình rất nghèo với bốn anh em...ông bà tôi
chỉ là nhà giáo giản dị...cả nhà bên ngoại của tôi là những người
rất trung thực và hiền lành...
họ sống rất điềm đạm và luôn khuyến khích sống vì những mục đích cao cả

bố tôi xuất thân từ một gia đình có truyền thống kinh tế công nghiệp lớn với bảy anh em tất cả đều rất nổi tiếng và giàu có trong lĩnh vực của họ ở ấn độ

sự phát biểu mạnh dạn và thái độ phản kháng của tôi để bệnh mẹ tôi đã khiến cho những chú bác, cháu phía nội của tôi tách tôi ra khỏi gia đình vì tôi sẵn sàng chống đối và bôi nhọ danh dự của bố tôi quan điểm của họ là người cùng huyết thống quan trọng hơn người ngoài gần như chưa có một đứa trẻ nào cả gan để tấn công danh dự của những người lớn tuổi trong một gia tộc danh giá và giàu có

ông bà ngoại tôi chỉ cam chịu và chấp nhận sự bất lực trước những người thế lực và giàu có như vậy...họ nghèo nên không thể can thiệp và họ nói rằng đáng lẽ nên gả con gái của họ cho một gia đình nghèo giống họ và thay vì đó sống một cách giản dị với một cuộc sống hạnh phúc

tôi đã quay trở lại trường trong sự chán nản khiến tôi bỏ lỡ vài cuộc thi tôi ngồi trong phòng thi một cách hững hờ và cũng chẳng thèm chuẩn bị bất cứ gì

tôi trở về nhà để chiến đấu với cha tôi, một người nát rượu và thường hay làm tình với các nữ diễn viên xinh đẹp mỗi đêm vào một đêm như vậy, ông ta đang say rượu cùng với hai nữ diễn viên mỗi người một bên...2 giờ sáng ông ta hét lên với tôi và bắt tôi đi mua đồ ăn cho họ ở một nhà hàng gần đó cùng với người tài xế

lúc đó tôi đang ngủ và đã tức giận vì việc uống rượu triền miên những quan hệ tình dục của ông với rất nhiều phụ nữ tôi đã trả lời cha tôi rằng tôi không phải là đầy tớ của ông và ông nên tự đi hoặc bảo một người phụ nữ của ông đi mua đồ ăn nếu họ muốn ông ta hét vào mặt tôi và bắt đầu tát tôi và nói rằng tôi đã không biết cách cư xử với những người lớn tuổi như thế nào...cũng lúc đó tôi đã giơ tay của tôi lên và tát ông ta rất mạnh đến nỗi làm cho ông ta quay cuồng trong cơn sốc

đó là lần đầu tiên tôi có đủ can đảm thực sự để tát cha tôi ông bảo tôi phải rời khỏi nhà và ông sẽ đánh tôi nếu ông bắt gặp tôi ở đó

tôi hứa sẽ rời khỏi ngôi nhà đó ngay lập tức

ông nói với tôi rằng ông sẽ dạy cho tôi một bài học và không bao giờ cho tôi một đồng xu nào...để tôi sẽ phải cầu xin ông ta cho tiền và quy lụy ông ấy
tôi đã nói rằng tôi có thể sẽ chết đói trên đường phố nhưng tuyên bố sẽ không bao giờ trở lại cũng như sẽ không bao giờ gặp lại ông ta trong cuộc đời này

tôi đã rời khỏi nhà rất sớm và không bao giờ quay trở lại
tôi đã được mười sáu tuổi...chỉ với những chiếc quần jean và áo sơ mi
không một xu dính túi lang thang trên các con phố bombay lúc 2 giờ sáng

sẽ không trở thành một doanh nhân...tôi ghét từ đó
sẽ không trở thành một ngôi sao điện ảnh...tôi ghét sự nổi tiếng
không muốn trở nên giàu có...tôi ghét những người như vậy
tôi chỉ muốn được tự do và đi lang thang

tôi đã sống từ sáu đến mười sáu tuổi ở vùng núi
chỉ về thăm nhà trong cho kỳ nghỉ ba tháng mỗi năm nằm nghỉ trên chiếc ghế nệm
căn biệt thự ở thị trấn hào nhoáng...
nơi mà những con người đẹp để có cuộc sống tiệc tùng mỗi đêm

tôi đã sống trong sự tinh khiết của dãy hi mã lạp sơn
vẫn còn là một người mơ mộng và nổi loạn nhưng không có chút khái niệm nào về
thực tế khắc nghiệt đang diễn ra xung quanh tôi...tại thế giới thật ngoài đó

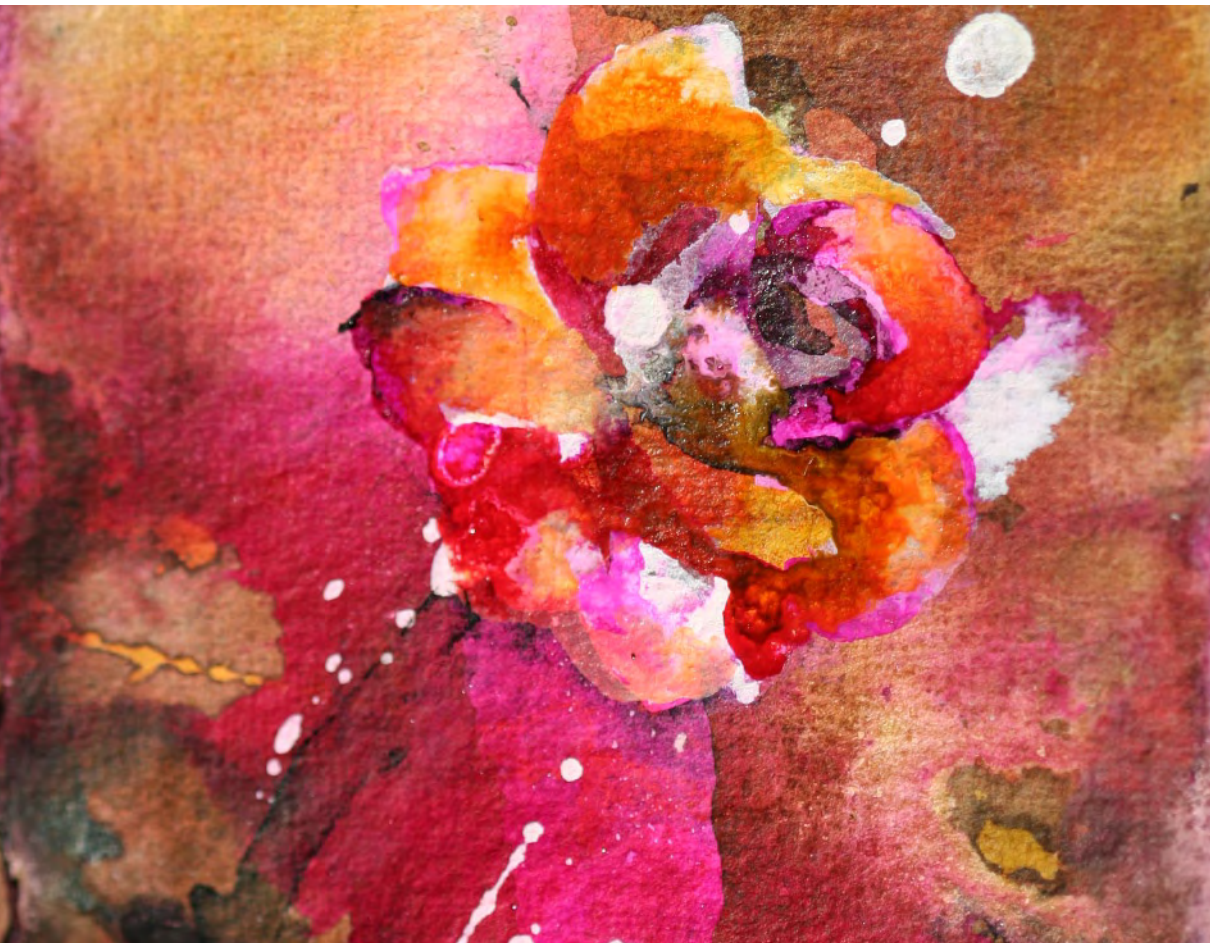
cha mẹ tôi đang có một “cuộc chiến” tại tòa án
tôi đã không được gặp mẹ trong những ngày đó

tôi đã rời bombay và tới new delhi để gặp người dì duy nhất mà tôi yêu quý
bà rajeshwari paul người mà tôi triu mến gọi là dì sony yêu quý
dì đã trở thành cha mẹ mới của tôi và đã chăm sóc tôi từ đó
dì đã đưa tôi đến gặp ông bà của tôi tại jullundur, punjab
họ đã cố gắng cho tôi thấy những thực tế của thế giới
và để cho tôi vào làm việc trong một gia đình kinh doanh về thép đúc
điều này kéo dài không lâu vì thực sự tôi không hứng thú và bận tâm đến cuộc sống
mà họ đã hướng cho tôi

một buổi sáng trong tháng 11 năm 1977 tôi thức dậy và xem các tin tức trên báo cái chết bất ngờ của mẹ tôi trong những hoàn cảnh đầy bí ẩn không có ai ở đó với mẹ vào thời điểm mẹ chết tại bệnh viện và cha tôi cùng những thành viên khác trong gia đình đã bị ngăn không cho gặp mẹ tôi theo lệnh của tòa án xác của bà đã được đem đi hỏa táng và đáng buồn là không có ai trong chúng tôi được có mặt lúc đó thật là một bi kịch...một ngôi sao điện ảnh nổi tiếng đã được hỏa táng với rất ít...người có mặt trong những nghi thức cuối cùng đó

cái chết bất ngờ và bi thảm của bà thật sự là một cú sốc lớn đối với tôi tôi nhớ là tôi đã hứa với bản thân mình rằng tôi sẽ làm một điều gì đó trong cuộc sống của tôi trong ký ức của bà và nhớ bà theo cách đó điều này khiến tôi phải cố gắng nhìn lại về cuộc sống đã trôi qua và những gì tôi đang làm và lý do của chúng trong thời điểm hiện tại

cái chết của mẹ đã hình thành nhiều câu hỏi mới về cuộc sống trong tôi và tôi bắt đầu đặt câu hỏi về ý nghĩa của cuộc sống và cách mình nên sống như thế nào các giá trị quan trọng của xã hội và con người hàng đêm cố gắng để giải quyết những câu hỏi của bản thân mình một mình và không có ai để nói chuyện cũng như không có một ai dẫn dắt tôi

tôi đã chiến đấu và nổi loạn chống lại tất cả mọi người trong gia đình và khiến cho tôi bị tách biệt với cuộc sống và ý kiến của họ không ai muốn dính líu gì với tôi vì tôi quá kiêu ngạo để lắng nghe bất cứ ai hay bất kỳ lời khuyên nhủ nào

bây giờ tôi có quyền tự do sống theo bản thân mình...tôi cảm thấy một trách nhiệm lớn để tìm ra hướng cho cuộc sống của mình...tôi không biết phải làm gì hoặc tìm kiếm ở đâu...tôi cảm thấy lạc lõng nhưng hạnh phúc vì sự tự do

tôi thích ngủ cả ngày đến 12 giờ trưa hoặc 1 giờ chiều... thức dậy và dành một tiếng để nhắm nháp trà... sau đó đơn giản là lười biếng không làm gì...không việc làm không mơ mộng làm bất cứ điều gì...chỉ đơn giản là sự lười biếng và hoàn toàn hài lòng với cách sống này

có một vườn ươm của chính phủ bên cạnh nhà tôi là nơi mà tôi dành tất cả thời gian của tôi tôi xin họ cho tôi tưới nước cho cây cối của họ một vài giờ mỗi ngày người làm vườn trở nên rất thân thiện với tôi và ngạc nhiên rằng con trai của một ngôi sao điện ảnh nổi tiếng lại cùng tham gia làm việc với họ hàng ngày như một người làm vườn tôi yêu những người đơn giản này và thích giao lưu với họ

tôi bắt đầu dành tất cả số tiền tôi nhận được để mua cây từ vườn ươm và những người làm vườn bí mật bán cho tôi với giá rẻ bằng một phần nhỏ so với đúng giá đôi khi họ lấy trộm chúng và lấy chúng làm quà tặng tôi ban công trên mái nhà tôi gần như đầy kín với hơn 200 chậu cây tôi thích tưới nước và chăm sóc những chậu cây này chúng là những người bạn mới của tôi và tôi có thể hiểu và cảm nhận là một với chúng

sự thiếu giáo dục khiến tôi có cảm hứng để đọc về tất cả các chủ đề nghiên cứu và học hỏi... để biết được nơi tôi muốn đến và biết phải làm gì với cuộc sống của mình không một chỉ dẫn nào về thứ cần đọc

đi sony âm thầm cho tôi mượn những quyển sách của người chú sataya pauls một cách thận trọng từng cuốn một từ thư viện lớn của người chú... ông đã đọc rất nhiều và có thể nói đây là một thư viện lớn với những kiệt tác vĩ đại trên tất cả các chủ đề nhưng chủ yếu là tôn giáo và những cuốn sách như bhagavad gita và upanishad, cuộc sống của phật, krishna, mahavira, gandhi...những tác giả như khalil gibran, tagore bất cứ cuốn sách nào tôi tìm thấy đều có vẻ nhàm chán với tôi và chẳng khó để đoán rằng

tôi bắt đầu tìm kiếm và bắt đầu đọc các loại sách kỳ lạ bất cứ gì nói về tương lai, cái chết, cuộc sống sau khi chết, huyền bí, tôn giáo, đặc biệt là người tây tạng và các lạt ma, cách thức sống để trở thành một nhà sư của phật giáo các chủ đề này thu hút sự đam mê của tôi như nam châm do đó, mỗi đêm tôi đọc sách trên mái nhà của tôi dưới bầu trời rộng mở với những chấu cây của tôi đến tận 3 hoặc 4 giờ sáng... tôi cảm thấy cuộc sống của mình hoàn hảo và rất đầy đủ

xuất sắc trong nghệ thuật và mỹ thuật tại trường học những niềm đam mê khác của tôi như vẽ tĩnh vật lại trở dậy có lẽ tôi sẽ trở thành một họa sĩ hay một nghệ sĩ nghệ thuật và làm những công việc sáng tạo tôi sớm bắt đầu mua các cuốn sách về lịch sử nghệ thuật và tất cả các bậc thầy tuyệt vời như rembrandt, monet, gauguin, van gogh, cezanne, michelangelo, picasso, dali, duchamp và đọc hàng tháng trời về cuộc sống và tác phẩm của họ

tôi dành chín tháng chỉ để đọc và đọc không ngừng

trong bốn tháng qua, tôi bắt đầu có những giấc mơ bay trên bầu trời qua những mái nhà và đột nhiên thức dậy và thấy ga trải giường của tôi ướt đẫm mồ hôi những giấc mơ này trở nên sống động hơn và tôi thấy một người râu dài nhìn tôi với đôi mắt hấp dẫn và cuốn hút mãnh liệt đó là tất cả tôi nhớ khi tôi thức dậy ướt đẫm mồ hôi tôi để các tờ giấy tôi vẽ bên cạnh giường tôi và bắt đầu vẽ đôi mắt và bộ râu...đôi mắt và bộ râu ngay sau đó bức tường của tôi được dính đầy với hơn năm mươi bức vẽ và tất cả đều hướng vào tôi với đôi mắt đầy sức hút và bộ râu

một trong những cuốn sách tôi đã đọc là gitanjali của rabindranath tagore người mà tôi đã thần tượng từ khi còn đi học...tôi quyết định rằng có lẽ tôi đang nhìn thấy khuôn mặt của ông ta vì tôi luôn bị cuốn hút bởi cuộc sống và các tác phẩm của ông ấy

tôi không làm gì và tôi không muốn làm việc trong các ngành của gia đình tôi đã đọc hầu hết các sách mà tôi lựa chọn từ thư viện của chú tôi và di của tôi rất tức giận khi tôi dành tất cả tiền túi của tôi cho cây trồng và những quyển sách thay vì mua đồ ăn...nhưng tôi vẫn tiếp tục mua sách bằng tín dụng và có một khoản nợ rất lớn với các cửa hàng sách gần đó... và vướng vào rắc rối với chúng và di tôi đành phải tìm ra một phương án trả góp cho chúng hàng tháng

nhìn thấy tôi kiên quyết và cứng đầu về việc tôi muốn đọc và sẽ không làm bất kỳ một thứ gì khác di tôi khuyên tôi nên bắt đầu đọc những cuốn sách trong thư viện bị khóa kín nằm bên dưới các thư viện chính và hứa sẽ lấy được chìa khóa cho những chiếc tủ đã bị khóa và sẽ phải rất mất công thì di mới lấy được chìa khóa một cách âm thầm từ người chú của tôi...vì vậy cô ấy đã nói với tôi rằng tôi sẽ phải chờ một vài ngày và trong thời gian đó gì sẽ gửi cho tôi một số tạp chí để đáp ứng thói quen đọc sách của tôi

tôi nhớ rõ ràng rằng một buổi chiều khi tôi tỉnh dậy người giúp việc tới bằng xe đạp vào khoảng 4 giờ chiều từ nhà di của tôi mang theo thức ăn chiều nhẹ cho tôi...anh ta đã pha cho tôi bình trà và tôi hỏi anh ta về những quyển tạp chí mà di tôi đã hứa

tôi nhớ như thể nó chỉ mới xảy ra ngày hôm qua

lúc tôi nhìn vào khuôn mặt của người đàn ông trên trang bìa tạp chí sannyas
chính đôi mắt và bộ râu đó
như thể lúc đó thời gian bỗng nhiên dừng lại
tim tôi bắt đầu đập nhanh hơn
tất cả mọi thứ trong phòng bắt đầu quay cuồng và đảo lộn
tôi gần như ngất đi trong trạng thái sốc
wow...tôi đang nhìn thấy trước mắt tôi
đây là một giấc mơ... hay là tôi vẫn đang tỉnh

chính là cặp mắt này đã ám ảnh tôi mỗi đêm suốt bốn tháng trời
đang nhìn chăm chăm vào tôi từ trang bìa tạp chí sannyas
dường như một triệu tia sáng
hàng trăm hình ảnh hiện ra trước mắt tôi
chúng hiện ra toàn bộ ngay tức thì
tôi biết tôi đã tìm thấy những gì mà tôi đã tìm kiếm bấy lâu nay

ông ấy chính là điều mà tôi tìm kiếm...ông ấy chính là cuộc sống của tôi...
đây chính là ý nghĩa cho cuộc sống của tôi
tất cả mọi thứ rơi vào đúng vị trí của chúng...các mảnh ghép đã vào vị trí
tôi đã tìm được người mà là mục đích cho sự ra đời của tôi

bằng cách nào đó, tôi biết tương lai của tôi từ chính khoảnh khắc đó
những trải nghiệm trước đây của tôi cuối cùng cũng có ý nghĩa...
tất cả chúng đều là một phần của việc tìm kiếm này
cuộc vật lộn đã kết thúc...tôi biết phải làm gì với cuộc đời mình

với những giọt nước mắt trong đôi mắt của tôi tôi cung kính cúi chào bức ảnh của ông và
với cảm nhận yêu dấu sâu sắc tôi từ từ mở trang bìa của quyển tạp chí
một lần nữa tất cả các hình ảnh bắt đầu tràn vào đầu của tôi

bằng cách nào đó tôi biết tất cả mọi thứ đó
tôi biết tất cả những người này
tôi biết nơi này như là tôi đã từng có mặt ở đó
rồi những lời đầu tiên tôi đọc
con người bình thường là đạo

tôi vẫn còn bị sốc và bắt đầu khóc lên trong hoan hỉ
khóc và run bần bật
không ngừng trong hơn một tiếng đồng hồ
tôi không thể kiềm chế được
đầu của tôi bắt đầu chơ nên nhẹ nhàng và trống rỗng
và một áp lực bắt đầu hình thành bên trong tạo nên một cơn đau điển
một lần nữa căn phòng bắt đầu bập bênh
sàn nhà bắt đầu chao đảo và di chuyển
những gì đang xảy ra thế này
một trận động đất đang kéo tới chẳng

tôi run rẩy và hét lớn tới người giúp việc trong hoảng sợ
túm lấy tôi và đưa tôi đến công viên phía trước nhà
đầu của tôi đang nổ tung ra và dạ dày muốn vỡ ra trong những cơn đau
tôi không thể đi bộ và tôi run rẩy vì thế người giúp việc đã dìu tôi
và từ từ đưa tôi xuống cầu thang hướng tới công viên
tôi lăn ra và nằm trên bãi cỏ và chẳng mấy chốc sau trở nên bình tĩnh và tĩnh lặng

tôi muốn vội vàng trở lại ban công của tôi để đọc tiếp
nhưng sợ leo lên cầu thang trong lúc này sẽ khiến cho đầu của tôi một lần nữa
đau như muốn nổ tung và dạ dày của tôi vỡ ra
tôi cần phải đứng dưới mặt đất để lấy lại thăng bằng...để cho mọi thứ lắng xuống
phải mất mấy tiếng sau đó trước khi tôi lấy lại được can đảm để quay trở lại lâu

không ăn uống gì tôi bắt đầu đánh chìm mình vào trong các tạp chí sannyas và tất cả các hình ảnh của bhagwan đã đi thẳng vào trái tim tôi mỗi bức ảnh đều khiến tôi rơi lệ của niềm vui sướng...chỉ trong ba hay bốn tạp chí tôi biết được từ sannyas...tràng hạt mala của ngài... những đệ tử của ngài...ashram tại pune làm thế nào để tôi có thể ở đó ngay lập tức... làm thế nào tôi có thể đến được đó vào ngày mai tôi muốn buổi đêm trôi qua nhanh và tôi có thể tới pune tôi đã không ngủ đêm đó

tôi biết chú của tôi rời khỏi văn phòng lúc 8.30 sáng vì vậy tôi chờ cho đến khi ông ấy đi trước khi tôi đến nhà dì tôi dì chưa từng bao giờ nhìn thấy tôi vào buổi sáng...tôi luôn luôn thức dậy lúc 2 giờ chiều tôi cần phải gặp dì ngay lập tức và có một chút tiền tôi đã đọc địa chỉ của trung tâm rajyoga gần nhà tôi tôi cần tiền của dì để đi đến khóa trong ngày hôm đó dì thật không thể tin được khi dì nhìn thấy tôi buổi sáng hôm đó tôi trông như một xác chết...nhưng có một sự hiền hòa hiện lên trên khuôn mặt dì dì có thể nhận ra ngay lập tức tôi lắp bắp với dì về những gì đã xảy ra với tôi và dì đã rơm nước mắt dì trở nên mềm mại và chậm chậm cúi chào tôi và bắt đầu chạm vào chân tôi dì hiểu những gì đã xảy ra sự bắt đầu của một cuộc hành trình tuyệt vời của tôi...dì biết nhưng vẫn lo lắng về chuyến đi của tôi... về tương lai của tôi...tôi còn quá trẻ chỉ mười chín tuổi và không có cha mẹ...không có tiền không có tương lai

dì biết bản chất của tôi tức giận bướng bỉnh và kiên quyết và tôi sẽ gặp nguy hiểm thậm chí có thể chết đói để làm những gì tôi muốn vì vậy gì nhẹ nhàng khuyên tôi không nên đi...rằng dì không có tiền để đưa tôi tới pune và tôi nên chờ đợi một vài năm và ổn định cuộc sống của tôi và đọc bhagwan rajneesh trong khi chờ đợi

tôi bỏ đi trong sự tức giận rằng dì đã không hiểu tôi và sự cấp bách của việc tôi đến pune...nhận sannyas của tôi tôi đã tới rajyoga...có một ông già swami om prakash saraswati ngồi trên chiếc ghế bành...tôi đã tới và cúi chào ông ấy tôi nói với ông rằng đầu của tôi như nổ tung và bụng tôi đã đau đớn dữ dội và tôi cảm thấy rằng tôi sẽ chết và rằng tôi cần thiết phải đến pune ông chỉ mỉm cười và đề nghị tôi về nhà ngủ một giấc và ăn uống đầy đủ và dặn tôi trùm đầu bằng một miếng vải... không nên đến pune trong trạng thái này tôi đã tới chỗ dì tôi một lần nữa và xin dì cho tôi tiền để tới pune dì nói với tôi rằng cô ấy sẽ xem xét cẩn thận và sẽ thu xếp tiền nong trong vài tháng tới...rồi sau đó tôi có thể đi

tôi thấy đây chỉ là chiến thuật để tạo ra sự trì hoãn và làm cho tôi thay đổi tâm trí của tôi
tôi cảm thấy rằng tất cả những người lớn tuổi đang thông đồng với nhau

không có một đồng tiền trong túi... quyết định tới được đó trong cùng một ngày
tôi lao tới connaught nơi mà có hãng du lịch harish buddhraj
ông ấy quen gia đình tôi nhưng nhất quyết không cho tôi mua chịu vé máy bay
tôi đề nghị bán cho ông ấy thứ duy nhất mà tôi có trong nhà
một chiếc tủ lạnh mới...bằng một nửa giá...vé máy bay một chiều và một ít tiền mặt
ông ta liền vui vẻ chấp nhận

ông ấy cử nhân viên tạp vụ tới lấy chiếc tủ lạnh nhanh chóng
và thu xếp một chiếc vé một chiều tới pune cho ngày hôm sau
người giúp việc của tôi phản đối việc tôi đem bán chiếc tủ lạnh...
tôi đã phải về nhà để mua chuộc anh ta
để không nói cho dì rằng tôi đã bán tủ lạnh

tôi tới connaught để đặt mua một số vải màu da cam và tôi kiên nhẫn
chờ thợ may hai tiếng đồng hồ để đặt may chiếc áo choàng màu cam
cuộc sống tâm linh của tôi đã bắt đầu
cả đêm đó tôi đọc hơn một chục tạp chí sannyas
đầu của tôi đột nhiên đau dữ dội và dạ dày của tôi như muốn nổ tung
lên lên xuống xuống như con lắc yoyo
một cái gì đó đang cố gắng để cân bằng áp lực được tích lũy
bên trong tôi liên tục suốt đêm đó

sáng hôm sau tôi hứng khởi và phấn chấn với niềm vui sẽ sớm đến được pune
mây giăng kín bầu trời... mưa trút xuống
mặt trời chiếu sáng qua các đám mây...ôi chao cứ như là mơ
tôi đang ngồi trong một chiếc taxi và có đủ tiền trong túi
trên đường đến thiên đường

pune tháng 2 năm 1981 tôi đến thiên đường
mặc áo choàng màu cam tôi ngay lập tức đi tới ashram
đó là vào buổi chiều...tôi đang đi trên con đường tới ashram...wow
nhìn thấy rất nhiều nhà tu hành đẹp tuyệt vời với
niềm vui trên tất cả các khuôn mặt của họ...trên tất cả các con phố
tôi cảm thấy năng lượng dâng lên và muốn trở thành một phần của nơi này trong quãng
đời còn lại...cơn đau dạ dày bỗng nhiên tan biến và cơn đau đầu cũng
biến mất như một phép màu...những gì còn lại là một hương vị ngọt ngào tuôn chảy
trong mồm một sự tinh khiết và ấm áp hòa quyện với mật ong như chảy khắp cơ thể tôi
mũi của tôi phảng phất mùi thơm của hoa nhài...tôi đang bay bổng trên mặt đất
chưa bao giờ cảm thấy một sự bành trướng như vậy

lúc này đã là quá giờ cho khách viếng thăm
vì vậy tôi đi bộ xung quanh phía ngoài ashram chỉ để nhìn thấy các sannyasin
dành toàn bộ buổi chiều tối đi dạo trên đường phố
mỗi góc phố đều chật kín những người đang nhảy múa và chơi guitar
ở nhiều nơi những chiếc cát sét có bài diễn thuyết của ngài được bật
tiếng nói thiêng liêng của ông thật nhẹ nhàng và những đệ tử đang ngồi nghe say sưa và
chìm đắm vào mỗi từ ngọt ngào như mật hoa của ngài
nghe thật sâu từng lời nói của ngài

chúa ơi...tôi ước gì tôi có thể đặt cả thế giới dưới chân của ngài
tôi ước mơ rằng đây mới chỉ là bắt đầu
và tôi hình dung ra rằng bhagwan sẽ thay đổi toàn bộ thế giới

chỉ cần họ đến đây và lắng nghe tiếng nói huyền diệu của ngài và cảm nhận và
uống lấy phúc lạc được lan tỏa trên toàn bộ không gian xung quanh
không khí dày đặc như nước... tuôn chảy như phúc lạc thiêng liêng...
đây đơn giản là một thiên đường
những người này là những người may mắn nhất trên trái đất

tôi nhìn trong sự khâm phục các đệ tử đã ở xung quanh bhagwan
tôi chỉ ước rằng tôi có thể đến đây sớm hơn một vài năm
thật may mắn cho họ khi được ngồi dưới chân của bhagwan
tại sao tôi không sinh ra sớm hơn...tôi đáng lẽ phải ở đây sớm hơn

tôi yêu tất cả mọi người tôi gặp...tôi yêu vì họ ở đây trong lúc này và cảm thấy một sự
kết nối với từng gương mặt tôi gặp
tôi rơi vào tình yêu lần đầu
cả đêm đó tôi không thể ngủ được
tôi đã tìm được một nhà trọ giản dị và rẻ tiền gần đó
chỉ một tấm nệm với một cái màn ở giữa hành lang của nhà trọ
nhiều người cùng ngủ trong những căn phòng nhỏ
cũng không còn nơi nào khác vì tất cả mọi nơi đã kín chỗ và tôi thì không có nhiều tiền
chỉ đủ để có mặt ở đây khoảng mười ngày hoặc lâu hơn và nhận sannyas của tôi
tôi phải kiếm thêm một chút tiền để sống qua một tháng nếu có thể
tôi phải được nhận làm đệ tử của bhagwan đầu tiên cái đã
nhìn thấy đôi mắt của ngài...phải tới gần ngài ngay lập tức
cúi chào và chạm vào bàn chân của ngài

tôi chỉ đơn giản là không thể ngủ được...không khí tràn ngập sự sống
đây là một vũ trụ hoàn toàn mới và có rất nhiều thứ để hấp thụ
tôi bị tấn công dồn dập bởi sự mới lạ từ tứ phía
nó đến từ khắp mọi nơi và bao trùm tôi giống như một màn sương huyền diệu
tôi không thở được...làm sao những người này có thể thở khi ở gần ngài
tôi đơn thuần là ở trong trạng thái sốc vì hạnh phúc

tôi đi đến chiếc cổng vô cánh
rất cục...và trở nên hoàn toàn tĩnh lặng
đây là cánh cổng của ngôi đền của vị thầy tôi
tôi trở nên hoàn toàn tĩnh lặng và cúi rạp xuống mặt đất
những giọt nước mắt hạnh phúc không thể diễn tả nổi
trong lòng biết ơn vì tôi được ở đây

lính gác hỏi tôi lý do tại sao tôi tới đây và tôi muốn gì
thật tức cười là những gì tôi cảm thấy... tôi muốn làm gì...vô lý làm sao
tôi muốn trở thành đệ tử của bhagwan và sống ở đây trong quãng đời còn lại của tôi

tôi không thể nói nên lời vì tôi thật sự bị choáng ngợp bởi tất cả mọi thứ
tôi cứng họng và không thể nhớ những gì mình cần nói
tôi trông ngớ ngẩn hoàn toàn không biết gì nữa và lí nhí nói rằng tôi
muốn trở thành đệ tử của bhagwan

họ hỏi tôi tên của tôi
tôi lại cảm thấy khó khăn để nói chuyện và nói bập bẹ rajnish
họ cười và nhìn tôi một cách kỳ lạ như thể tôi là một thằng ngớ ngẩn
thực sự là tên của mày là rajnish họ nói và cười một lần nữa và thêm một lần nữa
yêu cầu tôi cho xem một số giấy tờ chứng minh
tôi không có vì tôi đã không mang theo một thứ gì theo mình cả tôi nói
nhưng cố gắng và giải thích rằng tên của tôi là rajnish vì cha tôi đã đặt tên cho tôi như vậy
họ để tôi chờ đợi một tiếng đồng hồ bên ngoài và cuối cùng khi thấy tôi vẫn chờ đợi
trong im lặng họ yêu cầu tôi đi vào bên trong với người bảo vệ tới nhà krishna để
gặp một ai đó mà
sẽ quyết định rằng tôi có thể vào được hoặc không

tôi bước qua cánh cổng...nhưng dường như mặt đất đã biến mất
tôi lơ lửng hai thước trên mặt đất...đơn giản là lướt trên đôi cánh
nhiều người nhìn tôi tò mò...vì cái cách mà tôi bước đi
đột nhiên tôi nhận ra rằng tôi chưa bao giờ đi theo cách này...
một cái gì đó đã chiếm đoạt lấy tôi và tôi đang ở trong một dòng năng lượng nằm ngoài
khả năng kiểm soát của tôi
quá phức tạp đến nỗi không thể suy nghĩ tôi tiếp tục đi bộ chậm chậm về phía nhà krishna

tôi bị bắt chờ nửa tiếng đồng hồ... và tôi gặp một người phụ nữ với một mảnh vải màu
da cam buộc trên đầu đang ngồi với rất nhiều những người khác đi ra đi vào trước mặt bà ta
tôi nhớ khuôn mặt của bà trên các tạp chí...đây là laxmi
tôi được yêu cầu vào bên trong văn phòng của bà...
tôi cảm thấy như muốn chạm vào đôi chân của bà
đây là các nữ thần thiêng liêng của bhagwan...những người rất may mắn

bà nhẹ nhàng hỏi tên tôi và tôi lặp lại như một đứa trẻ ngớ ngẩn rajnish
bà ấy nhìn tôi và trao đổi với một người phụ nữ sannyasin khác bên cạnh bà và
một lần nữa hỏi tên tôi và tôi là ai
tôi lặp lại tên của tôi và nói với bà ấy rằng cha tôi đã đặt tên đó cho tôi
bà ấy hỏi tên họ của tôi...và tôi nói rằng tôi đã hạn chế việc sử dụng họ của bố tôi
từ lúc tôi bỏ nhà

tôi không thể tưởng tượng rằng điều này nghe thật ngớ ngẩn đối với họ
trong khi tôi chỉ đơn thuần là chính mình và trả lời sự thật một cách ngây thơ
bà thấy tôi buồn cười và mỉm cười và hỏi tôi muốn làm gì ở đây
tôi đã chờ đợi bà cho phép mình nói chuyện và tôi đã nói rằng tôi muốn chạm vào
chân của bà và xin bà vui lòng cho phép tôi có được một tràng hạt và trở thành
đệ tử của bhagwan
sớm nhất có thể
tôi đã đến để trở thành một sannyasin và sống ở đây bằng bất cứ hình thức nào có thể
bà dường như là một người phụ nữ từ bi và mỉm cười ấm áp và nói
rằng bhagwan đã đi vào im lặng một ngày trước đó
và tôi cần thiết phải thiền động và thiền kundalini ít nhất một tháng
bà ấy sẽ theo dõi tiến bộ của tôi trong một tháng đó thì sau đó tôi sẽ có thể nhận sannyas

tôi đã van xin và nói rằng tôi không có đủ tiền cho một tháng và tôi sẽ chân thành thiền định mỗi ngày và trở lại một lần nữa khi tôi có tiền nhưng xin hãy vui lòng cho tôi nhận sannyas và được nhận tràng hạt trong một vài ngày bà nói rằng bà sẽ suy nghĩ về nó và tôi nên bắt đầu thiền định và bằng cái gạt đầu đó tôi đã được đưa đến cánh cổng và được phép mua phiếu thông hành

tại cổng khi tôi đang mua lượt thông hành của mình tôi đột nhiên nhận ra những gì laxmi đã nói bhagwan đó đã đi vào im lặng...trái tim của tôi đột nhiên bị sụp đổ điều đó có nghĩa là...tôi không thể nhìn thấy bhagwan nữa tôi cảm thấy rằng tôi sẽ chết...và hỏi một vài người xung quanh nó có nghĩa gì và khi nào họ cảm thấy bhagwan sẽ quay trở lại họ dường như lúng túng với câu hỏi của tôi như thể là tôi không biết bất cứ gì và cách mà mọi thứ hoạt động quanh đây tôi đang rất mới và rất háo hức để được nhìn thấy bhagwan hãy thư giãn...bình tĩnh đi...buông thả...ngài có cách thức riêng của ngài ngài sẽ đi ra ngay thôi...họ như những con mèo thông dong tôi nhận ra sự lo lắng và bồn chồn của tôi ngay lập tức tôi cần phải học biệt ngữ mới này...chỉ cần chơi và thư giãn và học nghệ thuật sống một cách dễ dàng...chạy theo dòng chảy tôi là một người học nhanh

mỗi buổi sáng câu hỏi duy nhất của tôi là bhagwan đã ra chưa khi nào ngài sẽ nói chuyện một lần nữa...khi nào tôi có thể nhận sannyas và tràng hạt

một hai lần hàng ngày đầu của tôi bị xuyên bởi hàng ngàn mũi kim một nỗi đau ngọt ngào...tôi đi bộ như lướt...tôi thích thiền kundalini bằng cách nào đó nó có giúp cân bằng lại những mũi kim trong đầu tôi và làm tôi say hoàn toàn

tôi sớm thấy rằng mọi người bắt đầu để ý tôi và nhìn tôi một cách tò mò vì tôi lướt đi một cách dễ dàng và đi bộ rất chậm nhiều người đến gần và ôm tôi nhiều người bắt đầu thì thầm và bàn tán về tôi...những điều này thật lạ lùng đối với tôi tôi thuần khiết trong sự ngây ngất và mỉm cười với tất cả mọi người tôi thấy tôi cảm thấy yêu tất cả mọi thứ...không khí là tình yêu tôi bước đi nhẹ nhàng với ân sủng và sự tôn kính phật trường của ngài và cảm thấy bhagwan lan tỏa vào không khí cây cối và cả đất đây là ngôi đền của ngài...trái đất là trái tim của ngài trong không khí là tình yêu của ngài tôi trở nên nhạy cảm hơn nữa với những bước chân của mình

ít nhất hai tuần đã trôi qua và không có dấu hiệu của bhagwan tôi đã trưởng thành trong không gian của ashram và cảm thấy rộng lớn và cao như cây cối nhưng trái tim của tôi đang mòn mỏi để nhìn thấy ngài tôi khóc mỗi đêm với hy vọng có lẽ ngày mai tôi sẽ được may mắn

ngày mai đó không bao giờ đến

tôi đang ở trong hội trường phật và nhảy múa khi họ công bố và hỏi khán giả rằng các đệ tử có vui không khi bhagwan quyết định dời sang mỹ tiếng hò reo của mọi người...và đó là một bí mật vào ngày hôm sau họ chính thức công bố và xác nhận rằng bhagwan sẽ không ra nữa và ông đã đi sang mỹ

tôi bị ngất đi... nước mắt tràn ra không còn bhagwan ở ốc đảo pune xinh đẹp này nơi mà tất cả mọi thứ đang rất sống động và phát triển đến đỉnh như thế này khởi hành bất ngờ...một khởi đầu mới cho tất cả các đệ tử tất cả mọi người đang tìm cách bán tài sản của họ và dời sang mỹ

tôi đã bị sốc một lần nữa...trái tim tôi khóc tôi cần phải có tài chính có được một hộ chiếu...có được một thị thực sang mỹ tôi không có một thứ gì hết...tôi phải đến với bhagwan ở mỹ bằng một cách nào đó tôi sẽ khiến điều đó xảy ra bằng mọi giá

tiền còn lại không nhiều do đó, tôi ngồi lên toa xe lửa hạng ba tới delhi với cả một thế giới mới của các vấn đề cần phải đối mặt tìm được một công việc và kiếm được tiền để sang được đến mỹ xoay sở một hộ chiếu và thị thực vào mỹ là một điều không hề dễ dàng

quay trở lại delhi...điều duy nhất tôi nhớ là các chậu cây của tôi

điều đầu tiên tôi làm là đến một xưởng gỗ
đặt một chuỗi vòng giống hệt chuỗi mala ở pune...đặt những hạt gỗ
cắt ra một ảnh trắng đen của bhagwan
lấy sannyas dưới cây tại khu vườn lodhi

tôi mua ảnh của đôi chân của bhagwan...tôi đặt mala lên nó hàng đêm
và rồi tôi đặt chân và mala ở trên đầu giường
ngủ bình yên dưới chân của ngài
mỗi buổi sáng tôi tỉnh dậy và đặt mala một cách nhẹ nhàng lên trên cổ mình
đúng theo cách ngày trao sannyas và lạy ba lạy

buddham sharanam gachchhami

sangham sharanam gachchhami

dhammam sharanam gachchhami

đó là cách tôi tưởng nhớ đến ngài hàng sáng và tối

tôi quay về gặp dì...dì rất bức rứt rằng tôi đã bán tủ lạnh
mùa hè đã đến và phòng nhỏ ở trên tầng thượng rất nóng
mùa hè nắng gắt khiến cho đồ ăn dì nấu cho tôi hàng ngày bị hỏng rất nhanh

tôi đã xin lỗi lần đầu tiên trong đời và khóc nức nở trên vai dì
và giải thích rằng tôi cần tiền rất cấp bách để sang mỹ
dì ngạc nhiên rằng bỗng dưng tôi háng hái kiếm tiền đến như vậy
và rất vui vì tôi nhận ra được giá trị của đồng tiền
và bây giờ đã mong muốn tìm việc và đi làm
bà ta liền gọi ngay cho cậu joginder ở calcutta vì ông ấy đang cần một người quản lý
trung thực và đáng tin cậy ở văn phòng delhi với mức lương 1600 rupi mỗi tháng
cộng với chi phí đi lại và quyền tăng lương nếu tôi chứng minh được khả năng

tôi bắt đầu làm việc rất chăm chỉ
hoàn toàn ngày thơ về số tiền tôi sẽ kiếm được
số tiền cần phải có để xin được hộ chiếu
những rắc rối của việc xin visa sang mỹ đối với người ấn độ
số tiền tôi sẽ cần tiết kiệm để mua vé máy bay đến oregon
tôi đã sẵn sàng để làm bất cứ gì để đến với bhagwan

tôi đã nằm trong sự kiểm soát của gia đình và uy lực của họ
tôi cần phải học ngôn ngữ này
tôn trọng và kiếm tiền một cách xứng đáng
tôi không thích tiền...tôi cần tiền

tôi đến trung tâm yoga rajyoga và mượn ba cuốn sách của bhagwan mỗi lần
làm việc trong văn phòng ban ngày...đọc sách bhagwan hàng đêm
tôi đã đọc ít nhất là 200 cuốn sách của bhagwan trong 10 tháng
vì họ nói tôi đã đọc hết toàn bộ thư viện của họ

tôi chưa bao giờ đọc để học hay nghiên cứu
tôi đọc sách của ngài như những bài thơ...một sự phúc lạc bất tận
tôi có thể cảm nhận hơi thở của ngài và những khoảng khắc im lặng ở giữa
giống như ngài đang ở ngay tại đây...tôi đã hòa mình vào tất cả những gì ngài đã nói
và những im lặng không lời mà truyền đạt thông điệp thực sự
tôi không hề nhớ bất cứ gì tôi đọc
tiếng ong buzz vẫy quanh tôi mỗi khi tôi đọc
chỉ những nhịp điệu và dòng chảy liên miên...những dư âm của sự thật
toàn bản thể tôi được nuôi dưỡng qua việc nhìn vào ảnh của ngài...những cử chỉ
tôi bắt đầu cảm thấy gần gũi với ngài bởi khoảng cách
mặc dù đã đến pune mà vẫn chưa được gặp ngài
ngọn lửa bên trong tôi đã trở nên thèm khát và tìm ngài
tôi bắt đầu thấm thía những câu chuyện tình yêu mà tôi đã được đọc
luôn nghĩ chúng quá suốt mướt và ngớ ngẩn

bây giờ tôi đã hiểu lần đầu trong đời những cảm giác đó là thế nào
đắm say trong tình yêu với thầy
được cháy mình và tiêu tan trong ngọn lửa
như con thiêu thân tìm ánh sáng

công việc tại công ty rất quan trọng và tôi đã chứng minh được mình
tôi đã kinh doanh rất tốt và có khả năng tổ chức rất tốt
văn phòng bé nhỏ đã tăng được doanh thu gấp tám lần
chú của tôi rất hài lòng với tiến bộ của tôi
tăng lương của tôi lên 3500 rupi
để tăng sự nhiệt tình và tăng sự kiểm soát với tôi
và cho phép tôi kiểm soát tất cả mọi thứ trong công ty

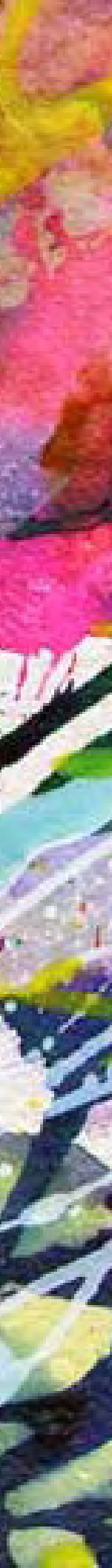
bằng cách nào đó ông ngoại của tôi cũng rất vui
và bắt đầu gom tiền cho tôi bằng những nguồn khác nhau
tôi liền bắt đầu tích lũy tiền

tôi nhờ chú một số thứ quan trọng
tôi cần giấy tờ chứng minh tôi có thu nhập cao
chứng nhận tôi đang làm việc lâu dài tại một công ty nổi tiếng
địa chỉ nhà hợp pháp... một số giấy tờ công ty
để tôi có thể có hộ chiếu để đi nước ngoài

tôi phải mất sáu tháng để có được hộ chiếu
việc khó khăn mới bắt đầu... xin visa đi mỹ
nhân viên tư vấn văn phòng du lịch nói với tôi rằng điều này là không thể
người ấn độ không có tiểu sử du lịch... hộ chiếu trắng
mới mười chín tuổi... không thể được cấp visa

đó là lúc tôi phát ra một quyết định cho đời mình
rằng từ không thể không tồn tại trong từ điển đối với tôi
tất cả mọi người mà biết tôi đều đồng ý
rằng điều không thể không tồn tại với tôi

tôi đã chuẩn bị rất nhiều giấy tờ cho visa sang mỹ
với sự chấp thuận đặc biệt từ chú của tôi
sự nổi tiếng của mẹ tôi và danh tiếng trên thị trường của bố tôi
được nhấn mạnh
mức lương của tôi được điền là 16000 rupi mỗi tháng
tôi được khai là một thành viên trong công ty gia đình...
với nhiều trách nhiệm... lí lịch cá nhân được phóng đại gấp nhiều lần
rất nhiều tiền được chuyển vào tài khoản ngân hàng dưới tên tôi
một vé máy bay hạng nhất sang mỹ được mua
với trạm nghỉ dừng chân tại thái để đi du lịch ngắn ngày

tôi mặc bộ comple hạng nhất và cầm theo một chiếc cặp đắt tiền
để phỏng vấn xin visa đi hoa kỳ
lý do đi sang mỹ là bố mẹ tôi đã hứa tặng cho tôi một chuyến đi du lịch
bố mẹ tôi rất giàu sang và nổi tiếng
tôi nói rằng tôi sẽ đi du lịch thường xuyên
khi được hỏi về chuyện tôi có dự định làm việc tại hoa kì không
thì tôi hỏi lại rằng tôi có trông giống một người hầu hạ không
thế là đủ...phóng vấn viên cảm thấy hơi ngượng
phong cách mỹ...đánh giá cuốn sách qua bìa

tôi được cấp visa sang mỹ đầu tiên với quyền ra vào nhiều lần trong thời
hạn 3 tháng vào tháng 1 năm 1982...mười tháng cho tất cả mọi thứ

liên hoan...tôi đã kiếm được tiền để mua vé
visa sang mỹ...800 đô la

bhagwan...con đang trên đường đây

tư vấn dẫn viên du lịch mà đã cá cược với tôi đã nói rằng
tử không thể không tồn tại trong tử điển của rajnish

hai mươi tuổi...lần đầu tiên bước ra ngoài thế giới
tôi đáp đến bangkok
tất nhiên là tôi đi thăm quan cuộc sống ban đêm của pat pong đầu tiên
tôi chưa bao giờ chứng kiến những người chơi đêm khuya thế này
tất cả đều uống và nhảy trong sự quên lãng
tôi rất quý họ nhưng tôi cảm thấy mình không hợp trong đám đông đó
như cá trên bờ
và cũng chỉ mang theo mình 800 đô la
tôi quay lại nhà nghỉ
ba đêm tại bangkok

bay đến tokyo và chờ đổi máy bay đêm đó
đó là đêm 31 tháng 12...đêm giao thừa
quá đắt đỏ để ra ngoài
hãng hàng không cho hành khách nghỉ tại một khách sạn đẹp tại narita
họ cho mọi người sâm banh cho tất cả mọi người tại quán bar trên tầng thượng
tôi có thể cảm thấy rằng tôi không thể hợp với những tình huống như vậy
tôi ăn tối rồi đi ngủ

chuyến bay sáng đến los angeles
bay qua đường đổi ngày quốc tế

ăn mừng giao thừa một lần nữa...phải chăng một điểm báo lành
ăn mừng giao thừa hai lần

hạ cánh lần đầu tiên tại los angeles...rất bất ngờ rằng tôi cảm thấy rất bình thường
không cảm thấy hoan hỉ rằng mình đang ở mỹ mà mới chỉ 20 tuổi
tôi cảm thấy mình bị chơi vơi và lạc lõng bởi khoảng cách rộng lớn của los angeles
xe ô tô nối đuôi nhau trên những làn đường freeway bất tận
không biết con người gặp nhau ở đâu và như thế nào
đây là một đất nước rất xa lạ với tôi
tôi cảm thấy rất buồn bã và không hòa nhập được với bất cứ gì tôi nhìn thấy

tôi đã hẹn gặp bạn tại san diego
người mà sẽ giúp đỡ tôi tại mỹ và sắp xếp để tôi đến được oregon

tôi đi bằng xe buýt greyhound và dừng chân tại san diego
cảm thấy thoải mái hơn tại đây...những bãi biển và thành phố trở nên thân thiện hơn
ít nhất còn thấy người đi dạo chơi quanh các khu phố

thay vì giúp đỡ tôi đến oregon
tôi nhận ra rằng bạn tôi chỉ cần một người để chia sẻ chi phí ăn ở
khiến cho số tiền của tôi bắt đầu cạn kiệt

tôi gọi đến oregon và họ hỏi ngay lập tức
tôi có visa gì và tôi được ở tại mỹ bao lâu
tôi mang theo người bao nhiêu tiền
rằng tôi cần ít nhất 50000 đô la để được sống tại trại công xã
tôi không có khái niệm họ nói về cái gì
thái độ của họ rất lạnh nhạt và xa vời...
lúc đó tôi biết luôn rằng chuyến đi đến oregon là không thể
tôi cảm thấy phân cách với công xã

tôi bắt đầu nhận ra rằng mình thật sự ngây thơ và ngốc nghếch
chưa sẵn sàng để đối phó thực tế tiền bạc và thế giới
tôi đã cảm thấy rất đau khổ với văn hóa mỹ và môi trường của nó
không có đồ ăn cho người ăn chay
tôi thu mình lại vào bên trong và muốn quay trở về càng sớm càng tốt
hai tháng ở san diego để tìm hiểu về chi phí đi lại và du lịch
oregon nằm ngoài tầm với của tôi
không muốn bị quá hạn visa
và mất khả năng quay trở lại mỹ
tôi liền quay lại ấn độ để xây dựng kế hoạch để quay trở lại một cách tốt hơn lần sau

tôi mất một năm
lần này tôi đã nhờ đến những họ hàng để sắp xếp giúp tôi
có thể đến ở với nhà dì usha tại chicago
dì ấy hứa sẽ nâng đỡ và giúp tôi
làm việc tại hai nhà khách của dì tại waukegan illinois
nhờ vậy tôi sẽ có đủ tiền để đến oregon để tham dự các lễ hội
vì tôi không có đủ tiền để sống tại công xã

tôi hạ cánh tại new york mừng 9 tháng 1 năm 1983
dì usha đã rất thông cảm và đã hiểu rằng lý do duy nhất tôi làm việc
ngày đêm là để tôi có thể đến oregon mỗi 3 tháng một
nhưng tôi bắt đầu hiểu rằng chồng của dì thì chỉ muốn tôi làm việc
họ đuổi người phụ trách và cô làm vệ sinh
và tôi bị ép phải quản lý nhà khách 16 phòng một mình
giặt đồ, toa lét, dọn dẹp phòng, nhận phòng, trả phòng
một mình làm hết từ đầu đến cuối...không có đến 1 tiếng rảnh rỗi
còn tôi tệ nữa là nhà khách này được lính hải quân thường xuyên đến
họ có một trại tập huấn gần đó...luôn ồn ào, rượu bia và bữa bãi
tất cả các phòng luôn bị đảo lộn nhếch nhác
tôi phải dọn hết phòng này đến phòng tiếp theo và chuẩn bị để
một người lính hải quân say xỉn kế tiếp bước vào để làm bữa phòng một lần nữa
nhiều lúc phải dọn phòng tại nhiệt độ âm 30 độ vào 2 giờ sáng

tôi không bao giờ phàn nàn vì tôi luôn thỏa mãn miễn làm sao
tôi có thể đến dự ngày lễ hội oregon trong vòng 10 ngày
dịp lễ hội đầu tiên đến và tôi liền sắp xếp để chuẩn bị đi
chú của tôi liền bùng nổ và hỏi rằng ai sẽ quản lý nhà khách
trong lúc tôi nghỉ

tiền lương 300 đô la mỗi tháng của tôi cũng không được trả cho tôi...chú tôi nói rằng nếu chú cho tôi tiền lương của tôi thì tôi sẽ đến oregon và lãng phí nó với sex guru bhagwan quá mức chịu đựng...tôi liền đóng đồ đạc và lên đường đến chicago để đến new york để gặp một chú họ hàng khác ở tại đó đi đuổi theo tôi và trả 800 đô la cho bốn tháng tôi đã làm việc ở đó...và xin lỗi vì cách cư xử của người chú...ông ta không tôn trọng bất kì ai luôn lợi dụng và trả lương rất thấp cho nhân viên và cho những người giỏi nghỉ việc

oregon lại không xảy ra

lại đi xe buýt greyhound một lần nữa...tôi đã đến new york tại một căn hộ giàu sang tại manhattan của chú vijay và đi kiki họ cực kì tốt và rất tử tế với tôi họ là người đầu tiên mà đã ngồi xuống để lắng nghe toàn bộ câu chuyện của tôi họ khuyên tôi nên làm việc...trở thành trước khi tôi nhận sannyas

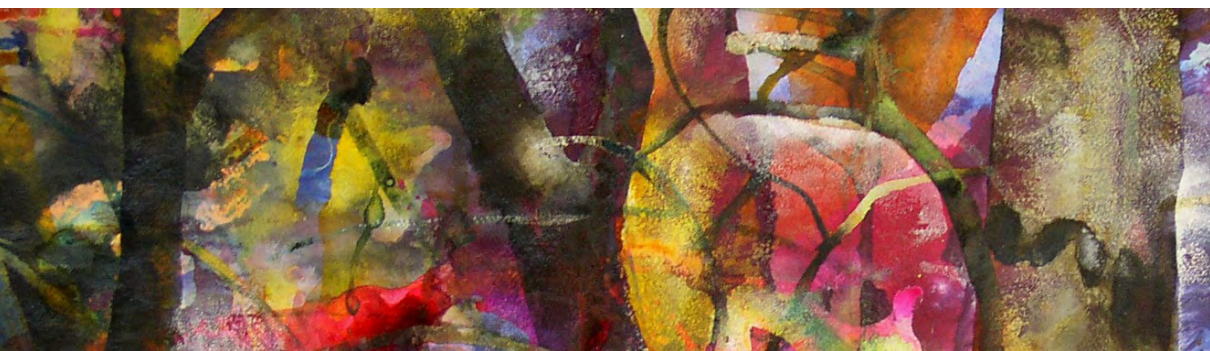
chú của tôi là một phó giám đốc của tập đoàn oberoï ở new york và không muốn tôi trở thành người sống bất hợp pháp tại mỹ ông ấy giới thiệu cho tôi một công việc tại delhi ấn độ

nhưng tôi lại xin đến với ông chú giàu có và nổi tiếng tại london có thể ông ấy sẽ cho tôi một việc làm

họ liền mua cho tôi vé máy bay đến london lần đầu tiên tôi nhận được một cái gì đó từ bất kì ai trong đời tôi hứa rằng tôi sẽ trả lại tiền cho họ...tôi đã làm điều đó vài năm sau

london tháng 5 1983

ông chú tỉ phú tại nước anh của tôi swraj paul nói rằng ông ấy quá bận để gọi lại sau ba tuần chờ đợi và đặt hẹn với thư kí của ông ấy

tôi gọi cho một người ẩn độ tại london trong ngành quần áo
ông ấy đã giúp đỡ rất nhiệt tình...và bản thân ông ấy cũng cần tôi giúp
ông ấy vừa ly dị với vợ xong...ông ấy thường xuyên đi công tác
nhà của ông ấy rất bừa bộn...công ty may mặc với chỉ một mình ông ấy là nhân viên
đang gặp khó khăn vì có quá nhiều hàng tồn
tôi là người ông ấy đang cần và mọi thứ cũng rất khớp với những gì tôi cần

tôi dọn dẹp nhà...văn phòng bừa bộn của ông ấy
bắt đầu bán những quần áo tồn kho
và trong vòng vài tuần tôi đã chứng tỏ rằng mình có khả năng bán hàng
và quản lý công ty một mình
bạn tôi đã rất vui và chúng tôi đã có một thỏa thuận rất tuyệt vời với nhau
tôi đã được trả rất hậu hĩnh nhờ vào những kết quả bán hàng rất khả quan
tôi nhận được 1000 bản anh mỗi tháng
tôi bắt đầu thích london và quận bán quần áo

rất cục tôi đã nhìn thấy một chút ánh sáng trong bóng tối tiền bạc
may mắn của tôi chấm dứt rất nhanh vì bạn của tôi phải đóng cửa
văn phòng tại london và phải quản lý xưởng và hàng hóa tại ẩn độ

tôi đã sống ở london được một năm
tôi đã học được rất nhiều và tích lũy được nhiều kinh nghiệm quý báu
dựa vào đó tôi liền thành lập một công ty
bắt đầu một thương hiệu quần áo riêng và nhập khẩu từ ẩn độ
vì lý do tôi không được phép có thu nhập tại anh nên tôi tạo ra một công ty
người đứng tên công ty là họ hàng phía ngoại
công ty của tôi bán váy cho phụ nữ
tôi thiết kế chúng dưới thương hiệu renei...và sản xuất chúng tại ẩn độ
quần áo do tôi thiết kế được trưng bày tại các cửa sổ mùa giáng sinh của cửa hàng
harvey nichols tại selfridges, dickens và jones
chúng được bày bán tại tất cả các cửa hàng hiệu nổi tiếng nhất tại khu phố bond street
knightsbridge và oxford
váy dạ hội thêu đĩa đã trở nên mốt tại london

thiết kế của tôi rất mới mẻ và táo bạo
tôi được công nhận là một nhà thiết kế hàng đầu với một mức giá thấp
sau chi phí lắp đặt công ty chi phí đi lại của vài chục chuyến máy bay
đến ấn độ tôi đã kiếm được 25000 bảng anh...độ khoảng 35000 đô la
giấc mơ về oregon đang biến thành hiện thực
chỉ cần 50000 đô la là tôi có thể trở thành cư dân

tôi đã sống tại london gần hai năm và cuộc sống rất đẹp
mỗi buổi sáng tôi thức dậy dưới chân của ngài rồi đeo vòng mala của ngài
phát nguyện buddham sharanam gachcchami

tôi được mời đến milan bởi một thương hiệu nổi tiếng
để giúp họ thiết kế và tổ chức xuất khẩu hàng từ ấn độ
đây sẽ là chuyến kiếm tiền cuối cùng sau đó tôi sẽ quay về ấn độ để chuẩn bị đến oregon

tôi có nói qua với chú họ mà đứng tên công ty thay mặt tôi
tất cả các hợp đồng với các siêu thị quần áo bán thương hiệu renei
đến các giấy tờ nhập khẩu...tài khoản ngân hàng...tất cả đều đứng dưới tên ông ấy
tôi sống rất giản dị và chỉ sử dụng tiền để ăn và
chi phí đi lại bằng tàu điện ngầm của london và hầu như chẳng chi tiêu vào việc gì khác
sống tại nhà ông ấy và có trả tiền nhà

sau chuyến công tác thành công và mang về đơn đặt hàng từ milan
tôi bỗng dưng bị chặn lại tại cửa khẩu và bị gọi vào phòng tra hỏi
tôi được thông báo rằng họ biết rằng tôi đang kiếm tiền tại anh
và đang hoạt động một công ty trái ngược với điều kiện visa du lịch của tôi
và tôi sẽ không được phép vào nước anh
tôi đã rất bất ngờ và nhận ra rằng có thể là chú họ đã báo lên công an cửa khẩu
để chiếm đoạt tiền của tôi
ông ấy làm một nhân viên cấp thấp cho bảo hiểm xã hội
và ông ấy luôn tỏ ra rất quan tâm về lợi nhuận của công ty của tôi

tôi đã nhận ra và trả lời rằng công ty của tôi là một công ty ấn độ
xuất khẩu quần áo sang anh và ông chú của tôi nhập hàng trả tiền sau
và không chịu thanh toán cho công ty tại ấn độ của tôi
và tôi đến để đòi nợ của chú tôi
họ chấp nhận câu chuyện của tôi và thay vì nhận được visa ba tháng như thương lệ
thì tôi chỉ được visa vào hai tuần

tôi gọi cho chú của tôi từ sân bay
ông ấy rất ngạc nhiên là tôi đã quay lại london
tôi không còn nghi ngờ gì nữa ông ấy đang muốn lừa tôi
ông ấy không đến sân bay...giả vờ rằng mẹ của ông ấy đang ở bệnh viện

và nhà của ông ấy đang bị khóa và ông ấy sẽ gặp tôi sau vài ba ngày khi tôi đến nhà thì ông ấy lại báo công an rằng tôi là một người lạ mặt và đang muốn đột nhập vào nhà của ông ấy

tôi gọi về ấn độ và được biết rằng ông ấy đã đến ấn độ lúc tôi đang ở milan và đã kí hợp đồng với các nhà cung cấp để tiếp tục cung cấp quần áo dưới thương hiệu renei sau đó gọi cho các công ty mua quần áo tại harvey nichols và selfridges họ được thông báo rằng tôi chỉ là một nhân viên thiết kế ông ấy là chủ công ty và tôi đã bị đuổi việc

lại ra ngoài đường

tôi đã mất toàn bộ 35000 đô la mà tôi đã mất rất nhiều công sức để tích lũy bởi một kẻ cướp đòi bại

tôi không thể làm bất cứ gì vì toàn bộ công ty đứng dưới tên ông ấy

tôi quay trở về ấn độ và bạn bè của tôi đều bất ngờ vì họ biết tôi đã bỏ bao nhiêu công sức để theo đuổi giấc mơ sannyas

những nhà cung ứng mà tôi đã từng làm việc muốn tìm cách giúp tôi về tài chính những thiết kế của tôi đều rất thành công

tôi vẫn có những mối liên lạc với đối tác lớn tại pa-ri london và hy lạp cũng như milan và new york

tôi phải xây dựng lại uy tín của mình với họ

tôi đã nhận một số công việc thiết kế và nhận được phí thiết kế

và trong vòng năm tháng nhà sản xuất quần áo đã cho tôi

vay 20000 đô la để mua hàng

tôi không thể đến london được...cảnh sát biên giới đang rất cảnh giác

thị trường áo do tôi thiết kế hiện đang nằm trong vùng kiểm soát của ông chú

ông ấy đã bỏ công việc hành chính và bắt đầu điều hành công ty của tôi

vì vậy tôi quyết định theo đuổi những thị trường lớn hơn ở new york và los angeles

chúng cũng sẽ giúp cho tôi đến gần oregon hơn

hồi tôi ở ấn độ tôi đã đọc thư bút của kẻ khùng
nó là cuốn sách của bhagwan mà tôi yêu thích nhất
nó vượt trội tất cả các sách khác vì bhagwan chỉ nói với chính mình
tôi đã đọc cuốn sách đó ít nhất 10 lần
mua năm mươi cuốn và dùng nó làm quà sinh nhật duy nhất cho bạn bè

trong lúc tôi đọc sách tôi thích tôi cũng đã
lập một danh sách những sách tôi muốn đọc
và đến hiệu sách tại phố piccadilly tại delhi
ông già đó đã trở thành một trong những người bạn thân nhất của tôi
ông ấy rất thích sưu tập những tác phẩm hay nhất trong tiệm sách hẻo lánh
rất tự hào rằng ông ấy luôn bán hầu hết những sách hay
ông ấy tìm mua được đầy đủ toàn bộ sách trong danh sách của tôi
gần 90 đầu sách và thế là tôi lại bắt đầu một hành trình đọc sách
quyển sách của mirdad, đạo đức kinh, j krishnamurti, raman maharishi,
ramakrishna, gurdjeff, richard bach, herman hesse, leo tolstoy, paul reps

tôi quay trở về mỹ vào ngày 25 tháng mười năm 1985

công hàng giá trị 20000 đô la đã cập đến hải quan mỹ
tôi đã tìm ra được cách nhập khẩu hàng với một người bạn
trong chuyến đi giới thiệu mẫu hàng để bán
với kiến thức của tôi và khả năng mua chịu
tôi bắt đầu bán hàng và lấy lại được tiền vốn trong vòng hai đến ba tháng
mỗi đồ may mặc tôi bán ra với lợi nhuận hơn 100 phần trăm
mọi thứ bắt đầu trở nên đơn giản... tìm mối bán hàng và bỏ ra một chút nỗ lực

tôi nhớ vào buổi sáng ngày 29 tháng 10 năm 1985
tôi nhận được một cú điện thoại vào khoảng 9.30 sáng
tôi đang ngủ tại nhà của họ hàng của tôi tại pasadena los angeles
thức dậy...bật tivi...xem tin tức

bhagwan bị bắt

công xã bị phá hủy

trong hoài nghi, tôi liền bật tivi trong phòng khách
trong bản tin thời sự bhagwan mỉm cười bước xuống từ một chiếc máy bay và vớ tay
trong còng xích
fbi bao vây xung quanh ông vớ súng

điều gì thế này...tôi đang trong một cơn ác mộng

tôi cầm lấy chiếc đèn bàn và ném vỡ tivi
tôi đang tức giận và có thể giết chết bất cứ ai tại thời điểm đó

làm thế nào họ có thể làm điều này với bhagwan
còng tay và xích cơ thể
hoàn toàn khùng khiếp
và hoàn toàn không thể chấp nhận được
xích trói một đấng thiêng liêng

họ có biết họ đang làm gì không
họ không thể thấy sự hiện diện linh thiêng của ngài ư
xiềng xích trói chặt vẻ đẹp của ngài
và bàn tay tinh tế
những khẩu súng bao vây ông

bhagwan mỉm cười
rạng rỡ và thanh cao
khuôn mặt của ngài hoàn toàn bình thân và một
ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt của ông

điều đầu tiên sáng hôm đó
tôi vẫn còn nhớ hình ảnh

thế giới này đã trở nên điên khùng

cuộc sống của tôi đã kết thúc
bây giờ tôi không có nơi nào để đi
không oregon
không chạy theo bhagwan
không cần phải kiếm tiền
một bức tường ở phía trước mắt của tôi
và hình ảnh của ông
trong chiếc còng tay

tôi là một con rồng thở ra lửa
điên cuồng và không một
nơi để trú ẩn tức giận
tâm trí đờ lại
tôi đang làm gì thế?

trong sự tức giận bùng nổ tuyệt đối
tôi nhắm mắt lại lần đầu tiên
và nghe thấy một tiếng nói thầm lặng

chứng ngộ của con là thứ duy nhất con có thể đưa cho ta

sự tức giận của bạn có thể được sử dụng một cách tích cực
hãy đốt nến ở cả hai đầu

trở nên toàn bộ
hãy đi vào trong

chứng ngộ của con là sự bảo vệ duy nhất của ta

tôi đã nhận được thông điệp rõ ràng và rành mạch từ bhagwan

đi vào trong... chỉ cần đi vào trong

tôi gọi tới công xã
không có ai để trả lời điện thoại
nói rằng họ không biết điều gì sẽ xảy ra
có vẻ như đó là kết thúc của công xã

tôi muốn rời khỏi mỹ và trở về ấn độ
tôi không thích mỹ và những gì họ đã làm với ngài
với công xã
với những sannyasin mà tôi yêu mến và ngưỡng mộ
những người đã đổ mồ hôi máu và nước mắt để xây dựng
ốc đảo lớn nhất trên trái đất của một vị phật sống

họ đã phá hủy tương lai của hàng triệu người tìm kiếm

tôi lao vào trung tâm thành phố tới chỗ những người nhập cư...
thử và đàm phán một thỏa thuận để bán trọn gói tất cả các
hàng may mặc thanh toán trong một khoản cho nhà môi giới
với giá bằng chi phí và sắp xếp để thanh toán các khoản nợ và
trả lại tiền cho các công ty ấn độ và rời khỏi mỹ
25 ngày để bán hết và trả lại tiền của họ
sẽ chỉ tiết kiệm được 2000 đô la

tôi trở lại ấn độ với con tim nặng trĩu
tập trung vào những công việc trước mắt
đầy nhiệt huyết...đầy sự nổi dậy và quyết tâm để trả thù trong nội tâm
hướng toàn bộ sự tức giận...cháy bỏng bên trong...muốn được tan biến hoàn toàn
tôi có thể làm được điều đó...sự giác ngộ là bản tính của tôi
chỉ cần chân thành và nỗ lực hết mình
tôi biết rằng bây giờ...bây giờ là thời điểm...chỉ cần chết đi

tôi không biết bắt đầu từ đâu với cuộc lặn vào bên trong mình
tôi nghĩ rằng đó sẽ là hi mã lạp sơn
có thể ở trại nghỉ ở pokra nepal
tôi đến ông bạn ở công ty tripsout travel tên là harish buddhraj
và bắt đầu nói về những gì xảy ra với bhagwan và công xã
rằng tôi sẽ đi sâu vào thiền định
và đang cần tìm một địa điểm phù hợp trên núi
rằng tôi cần một vé đi đến kathmandu

lạ thay ông ấy khuyên tôi đến ashram tại pune...tôi bất ngờ vì tôi nghe rằng ashram đã bị đóng sau khi bhagwan đi sang mỹ ông ấy đưa cho tôi cuốn tạp trí rajneesh times và chỉ ra cho tôi nói rằng bạn của ông ấy sardar gurudayal singh luôn gửi cho ông ấy ashram tại pune vẫn đang mở với khoảng hai mươi sannyasin vẫn đang sống tại đó... tuyệt vời ...đúng cái mà tôi cần một nơi yên tĩnh với rất nhiều người thiền cho tôi vé một chiều đến pune nhé harish

tôi giống một người mang án tử hình quyết tâm tuyệt đối với sứ mệnh của mình tôi muốn được toàn bộ và tập trung...không có bạn bè...không nói chuyện với bất kì ai chỉ ở đó để thiền và không làm bất cứ gì khác...chấm hết

tôi bỏ lại tất cả những gì tôi có...chỉ một áo choàng màu da cam được khâu lại hoàn toàn bình thường...không có cúc...mộc mạc và đơn giản một đôi dép bata và tôi cảm ảnh cắt ra từ báo với bhagwan bị xích và còng tay mala do tôi tự làm...ảnh với chân thầy

tôi không muốn có bất cứ sự quấy rối gì cả sống đơn giản và tập trung...không một sự trì hoãn nào nữa tôi phải chứng ngộ...đạt được hoặc chết

tôi tới cổng vô cánh của pune ashram một lần nữa và tôi trở nên hoàn toàn tĩnh lặng...đây là cổng để vào ngòi đèn của thầy tôi mỗi khi tôi bước vào cổng gỗ đẹp đó thì không khí quanh tôi thay đổi không khí làm tôi hưng phấn...tôi được chuyển đến một thế giới khác trường huyền bí của bhagwan...phật trường phúc lành của ngài

một lần nữa tại cổng vô cánh, tôi bị hỏi tôi là ai và tại sao tôi đến rất lạ rằng họ luôn chào đón mọi người như vậy...luôn nghi ngờ

tôi được gửi tới swami swabhav rất cứng rắn và nghiêm khắc và anh ta ngay lập tức dạy tôi rằng tôi phải cân bằng cuộc sống lại...zorba phật...hỏi tôi có bao nhiêu tiền để có thể sống tự lập...và đây là chỗ cho người có việc làm rằng làm việc là sự tôn kính và đó là cách duy nhất để tôi có thể ở lại đó bằng không thì tôi không được vào

tôi nói rằng tôi đã đọc hơn hai trăm cuốn sách của bhagwan và tôi nói rằng tôi chỉ muốn tập trung vào thiền và ngồi trong tĩnh lặng rằng tôi không muốn đi làm...thiền là công việc duy nhất của tôi anh ta rất bực tôi và cảm thấy rằng tôi không hiểu gì về những kì vọng của bhagwan rằng công việc là sự tôn kính...rằng thiền mà không làm việc là một sự lười biếng

anh ta đã cả quyết và nói rằng tôi không được tiếp đón
tôi đã nói rất rõ rằng tôi có khả năng và sẽ chịu trách nhiệm về tài chính cho chính mình
rằng tôi không xin được vào ở trong trại như những người khác
và tôi sẽ đơn giản là mua vé tháng và sẽ trả tiền ăn
đến để thiền...ra về vào mỗi tối...sống ở ngoài ashram
những điều đó đã làm cho anh ấy tức và cảm thấy rằng không thể kiểm soát và khuất
phục tôi giống những người ẩn độ yếu đuối khác bị phụ thuộc vào sự hỗ trợ của ashram

tôi nói cho anh ấy rằng tôi đã đến pune vào năm 1981 lúc đó tôi không được nhận mala
từ bhagwan hoặc các bậc sannyasin khác
tôi rất buồn và với hai tay chấp lại tôi xin anh ấy cho tôi được nhận sannyas
anh ta mềm mỏng lại và cười...anh ấy rất vui vì cuối cùng thì tôi cũng nhượng bộ
và cần sự hỗ trợ của anh ấy

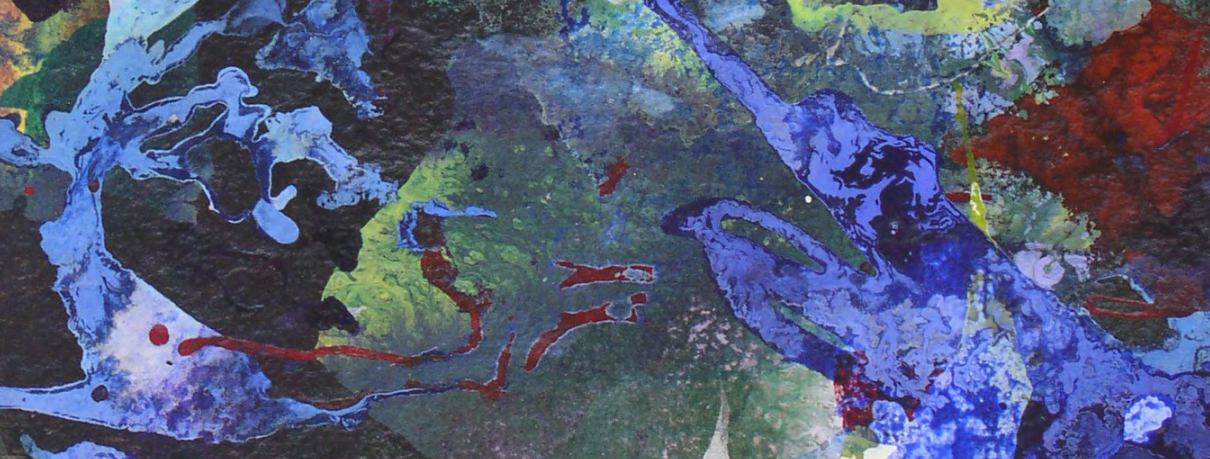
anh ấy luôn cứng rắn trong kinh nghiệm của tôi về anh ấy
nhưng tôi thực sự yêu anh ấy và có thể thấy được rằng anh ấy rất chân thật và
thực sự yêu bhagwan và chỉ rất lo lắng rằng
các sannyasin chỉ thiền một khi họ bước vào ashram
và không đến đó để làm trò
rằng họ coi trọng chức vụ của anh ấy

vài ngày sau vấn đề liên quan đến tên của tôi được đưa ra swami swabhav đã đến
để kiểm tra tôi có phải thực sự chân thành và mộc mạc và cho rằng tên rajnish không
vời tôi và đã quyết định chao cho tôi sannyas và vòng mala của tôi với tên mới là
swami rajnish bharti và chẳng mấy chốc mọi người bắt đầu gọi tôi là rajneesh

tôi vẫn có thể cảm nhận được rằng không khí vẫn tràn ngập với bhagwan
ashram vẫn rung động với sự hiện diện của người và đối với tôi nó lại trở thành thiên đàng
tôi được phép ở lại đó và không bị ngăn cấm đi lại bất cứ đâu
thậm chí đi lại đằng sau rừng phật

nơi bhagwan đã từng sống
cổng lão tử thiêng liêng luôn được khắc trong tim tôi
tất cả mọi thứ ngừng lại trong tôi khi tôi đến cổng đó

tôi ngạc nhiên vì cổng lão tử đã mở
tôi nhớ từng lần tôi đã bước qua cổng đó hồi năm 1981
hơi thở của tôi chậm lại và bước vào sau một khoảnh khắc ngừng trong tĩnh lặng
cúi đầu thật là sâu trước thầy...thời gian ngừng lại
đó là phương thức của tôi từ hồi đó...đến tận ngày hôm nay
chỉ cần nhớ lại về cái cổng đó đã đủ để tĩnh tâm...đó là cổng đến ngôi đền của tôi

cổng mở...nhưng tôi không bước vào...nó quá thiêng liêng
tôi cảm nhận rằng chỉ khi nào tôi thật sự xứng đáng thì tôi mới bước vào cổng đó
tôi quay bước lại trong im lặng...cổng trở nên tĩnh lặng
một khoảnh khắc sâu sắc nhất đối với tôi

đến thời điểm này tôi chỉ đọc và đọc
chạy vòng quanh để đến gần bhagwan...mơ đến một ngày tôi sẽ đến gần ngài
hàng trăm những khoảnh khắc đầy cảm xúc...vài ngày kundalini...
chưa thật sự ngồi xuống
phần khó nhất bây giờ sẽ là thiền định

tôi đến một khách sạn sunderban bên cạnh
bảo vệ nói rằng họ đã đóng cửa với thái độ không thân thiện...
và họ không cho thuê phòng
tôi nói rằng tôi cần phòng trong vòng một năm và tôi yêu cầu gặp ông chủ
một xe đi ngang qua...ông talera bước vào sunderban
tôi gặp ông ấy và yêu cầu ông ấy cho tôi một phòng
ông ấy cười và nói rằng ông ấy chưa bao giờ gặp ai như tôi...tôi có cách thức rất lạ
để yêu cầu mượn phòng...ông ấy đùa và nói rằng có ma sống ở đây
và rằng tôi sẽ là một người bạn ở chung tốt cho ma
và đồng ý cho tôi thuê một phòng với giá 1200 rupi mỗi tháng
tôi nói với ông ấy rằng tôi không muốn bất cứ gì trong phòng
chỉ cần một tấm đệm trên sàn...phòng trống

thảm cỏ chăm sóc kĩ lưỡng...giàn hoa hồng trải trước cửa
một sảnh lớn có mái che ngay sát vườn rất tiện lợi
ashram ngay bên cạnh...tôi đã sẵn sàng

bây giờ là tháng 3 năm 1986 và tôi mới hai mươi tư tuổi
và giống như bất cứ ai khác tôi cũng phải đặt cho mình một mục tiêu tâm linh
một thời hạn cụ thể cho chính mình
để chứng ngộ

tôi nghe thấy rằng ngày chứng ngộ của bhagwan là 21 tháng ba
quá sớm để có thể đạt được bất cứ thành tích nào
sau đó là ngày liên hoan của thầy vào tháng bảy
ngày tuyệt vời để tặng bhagwan
một đệ tử chỉ có thể dâng tặng thầy sự chứng ngộ của mình
thế nên tôi đặt thời hạn của tôi là...chín mươi ngày

trong tất cả các cuốn sách của bhagwan mà tôi đã đọc
có quá nhiều hướng đi...tôi bắt đầu từ đâu đây
tôi cần phải tìm cho mình một điểm bắt đầu đơn giản
mà tôi có thể làm theo và sử dụng nó để theo dõi tiến độ

tôi nghĩ trong đầu
rắn...lỏng...khí...ba giai đoạn để đến chứng ngộ

tháng đầu tiên rung lắc và tiêu tan nền tảng cứng
tháng thứ hai là chảy cùng với dòng sông và trở nên lỏng
tháng thứ ba trải nghiệm những thứ tinh tế và ngập mình trong cái không thể thấy
được và biết mất

đơn giản...không cần làm nó phức tạp...làm theo phương pháp này
theo dõi tiến độ mỗi ngày...nếu không có gì xảy ra...tăng tốc

tôi không bao giờ có thể tỉnh dậy vào buổi sáng...luôn dậy lúc 1 đến 2 giờ vào buổi trưa
tôi cảm thấy điều này không sao...vì tôi thiền đến tối khuya
và tôi luôn thức đến 3 giờ sáng

rõ ràng là thiền động không hợp với tôi
và đơn giản là vì cơ thể của tôi quá mong manh
và tôi cũng không có quá nhiều thứ kim nén và cứng nhắc để rung lắc
vì vậy tôi tập kundalini hàng ngày một cách hết sức chuyên tâm và toàn bộ mỗi ngày

tôi bắt đầu tập kundalini
rung động...rung động mãnh liệt đến nỗi cơ thể tự rung động
nhạc di chuyển thân trong một nhịp nhanh...tôi toát mồ hôi
nhảy...tôi không thể di chuyển chân
thân trên di chuyển như là một cây tre cao...một cái gì đó kéo tôi lên
khi ngồi...đỉnh đầu của tôi đau như bị kim xuyên thủng
đỉnh đầu bị kéo lên với một lực mạnh đến nỗi nó giãn cổ của tôi
nằm xuống...nằm bất động hoàn toàn...tôi mất trí nhớ...không nhớ gì hết
tiếng chuông...tôi quay trở lại

tôi bắt đầu ngồi trong tĩnh lặng
tôi bắt đầu hiểu ra rằng rất khó để ngồi trong tĩnh lặng
không có nhiều tâm trí...nhưng cơ thể luôn đau nhức và bồn chồn
không tĩnh lặng và rất đau đớn
chưa bao giờ ngồi khoanh chân trong đời...rất khó chịu

tôi không thể ngồi tĩnh
cứ mỗi mười phút tôi mở mắt ra...chỉ ngồi trong tĩnh lặng rất là khó
thời gian không trôi qua...mỗi phút trở nên rất dài
cơ thể đau đớn và muốn đứng dậy và cử động

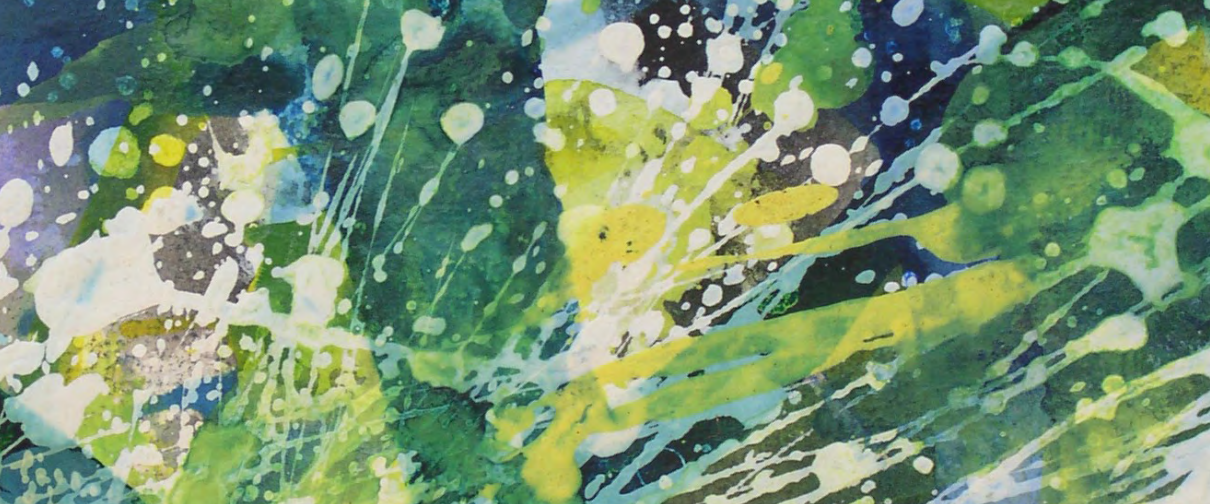
làm sao tôi có thể chứng ngộ được bằng cách này
tôi mới hiểu sự ngu xuẩn và buồn cười về mục tiêu 90 ngày của mình

tôi nhắm mắt lại...hình ảnh của bhagwan nhìn chăm chăm vào tôi...thầy bị còng tay
tôi trở nên giận dữ...nhắm mắt lại và tức chính mình
tôi thật yếu ớt và bất lực...không thể ngồi tĩnh được
tôi tức và nói với cơ thể rằng nó phải im và làm quen với nỗi đau
không có cách khác...không còn lựa chọn
mặc kệ nỗi đau...tự kỉ luật bản thân...nếu phải chết thì chết
một cuộc chiến đấu lớn và chiến đấu với tâm trí và cơ thể
lần nào cũng thất bại
mở mắt tôi lại nhìn thấy ảnh thầy bị còng tay
tôi không chịu được bức ảnh đó
tôi nhắm mắt lại và tiếp tục lặn sâu vào...sâu hơn...sâu...sâu...sâu

hai mươi ngày...chỉ kundalini
sau đó ngồi mãnh liệt cả ngày còn lại...bật đồng hồ và tôi ngồi
và không lâu sau một tiếng dường như quá ngắn...sau đó tôi ngồi ba tiếng...rồi sáu tiếng
thời gian ngồi rất vừa vặn

bây giờ tôi cảm thấy mình có đôi chút kiểm soát với cơ thể
và cảm nhận thấy một chút thành quả...đôi chút sức lực bên trong
nghị lực đối với tâm trí bắt đầu hoạt động

tôi bắt đầu thí nghiệm và hướng việc ngồi của mình
đi vào là thế nào
tôi chỉ cần ngồi với mắt nhắm và cảm nhận bên trong của mình
và cảm nhận bên trong nắm chặt lấy mình từ trong
hay đi vào cột kundalini ở vùng xương sống
hay là vào là gần vùng rốn
hay tôi lặn vào trong và nín hơi thở cùng một lúc
tôi có cần sử dụng hơi thở để điều khiển và hướng sự đi sâu vào không
rất nhiều câu hỏi...đi vào...đi vào là đi vào đâu

những câu hỏi đó ám ảnh tôi và khiến cho tôi thí nghiệm hàng giờ mỗi tối với những thí nghiệm khác nhau... nó rất cuốn hút và sâu sắc tôi yêu thích từng khoảnh khắc của những lần đi sâu vào như vậy rõ ràng là có cả một vũ trụ bên trong sâu hơn và rộng hơn về nội dung phải là một nhà khoa học lớn thì mới có thể đi vào và quan sát tất cả những lớp có thể trong đó tất cả những viễn cảnh trải nghiệm đa chiều bên trong thật là thú vị... thú vị hoàn toàn... nó đã trở nên rất hấp dẫn và thời gian dường như bay rất nhanh có thể tôi đang bay vào nhiều tầng lớp mới... sự huyền bí trở nên sâu hơn tôi không còn chờ đợi kết quả nữa... con đường đã nắm lấy tôi

phương pháp đơn giản của tôi đang hoạt động dùng kundalini để rung lắc... rung lắc những thứ cứng sau đó ngồi ba tiếng đồng hồ vào buổi chiều tôi bắt đầu trò chơi để ngồi vào mỗi tối mà không bị quấy rầy 9 giờ chiều đến 3 giờ sáng... sáu tiếng mỗi tối... tổng cộng chín tiếng ngồi mỗi ngày

ngày càng trở nên rõ đối với tôi rằng bằng cách nào đó phật trường đã bắt đầu kích hoạt và nhân rộng nhiều không gian tiềm tàng mà tôi đã trải nghiệm từ những ngày tôi còn là một đứa trẻ đi học trên núi tất cả bên trong tôi đang trở nên sống động và tôi hỗ trợ và tin cậy chúng hoàn toàn

những ngày đêm ngồi thiền chín tiếng đồng hồ một cách mãnh liệt tôi bắt đầu nhận ra rằng mỗi tối tôi ngủ khoảng mười một tiếng tôi nên cộng thêm những thời gian đó để thiền không bị đứt quãng và tôi bắt đầu tập rơi vào trạng thái ngủ bằng cách ngả lưng một cách chậm và giống như những việc ngồi không đứt quãng... mỗi tối tôi rơi vào trạng thái ngủ như vậy tôi bắt đầu tỉnh dậy với cảm giác của một lực kéo lên trên rất mạnh và cảm nhận được một khoang năng lượng rộng lớn bao quanh mình

sau khi có được một chút cảm nhận về phương hướng và kiểm soát được việc ngồi
tôi cảm thấy giai đoạn rắn đã chấm dứt

trở nên chảy và lỏng hơn...những ngày của tôi bắt đầu thay đổi
tôi bắt đầu thí nghiệm với những trải nghiệm trong lúc đi bộ từ trước đó
đi lại trở nên chậm hơn...nhẹ nhàng và lành bệnh
những trải nghiệm của thời thơ ấu lại xuất hiện
trải nghiệm di chuyển vô trọng lượng trở nên dày đặc hơn
nhưng cũng bắt đầu cảm thấy uyển chuyển và lướt hơn
các sannyasin ở trong ashram bắt đầu để ý tới tôi
trước đó tôi luôn ngồi cách xa để tránh gây sự chú ý
nhưng bây giờ tôi đi hàng ngày đằng sau rừng phật...
tất cả các cặp mắt đều nhìn tôi
và đặc biệt là swami swabhav...luôn kiểm tra tôi
tôi tạo vấn đề cho ông ấy vì mọi người bắt đầu bàn tán về tôi
đáng đi của tôi giống của bhagwan
tên của tôi là rajneesh giống bhagwan
và tôi khiến họ liên tưởng tới bhagwan
tiếng báo động vang lên trong đầu ông ấy

tôi im lặng...tôi không nói chuyện với bất kì ai và họ nghĩ tôi dần dần
tôi không nghe bất cứ ai và họ nghĩ tôi bị điếc...
sau đó họ nghĩ rằng tôi khinh người
và còn người khác nữa nghĩ rằng tôi giả vờ mình đã chứng ngộ...
cao thượng hơn người khác

tôi quá bị cuốn hút và không để ý
ngày và đêm quá ngắn...tôi đang chìm đắm mình trong thí nghiệm này
sợi chỉ của ngày trước dẫn đến ngày kế tiếp
tôi phải bám theo con đường đang đi vào sâu và mở ra trước mình

tôi cảm thấy có ai đó đang hướng dẫn mình...và tôi không một mình
tôi có một người chỉ dẫn trên đầu mình...tôi có thể cảm nhận được sự hiện diện đó
cơ thể của tôi đi mà không đi...giống như có người mang nó
nó di chuyển không cần một chút cố gắng gì từ phía tôi...sự lướt đã bắt đầu
tôi đã trở thành một tia sáng dọc...nó di chuyển cơ thể
tôi trải nghiệm không có cơ thể

tôi nhớ một số trải nghiệm đi chậm
tôi có thể kể hàng ngàn trang về những thí nghiệm đó

đi và cảm nhận cả cơ thể di chuyển từ chân đến đầu
tôi tập trung vào đất trước mặt mình
tập chú tâm hết mình vào việc đi bộ
vào những cử động đơn giản của đi bộ

khi cơ thể chậm lại thì hơi thở cũng chậm lại
một hơi thở bên trong chiếm lấy
nó lạnh thơm và ngọt
nó kéo đầu tôi lên trên và nó làm ý nghĩ dừng lại
chỉ mình tôi và các bước chân
không ý nghĩ
chỉ một khoảng trống rỗng

đầu của tôi có những kim xuyên qua nó
rất đau đớn nhưng cũng ngắt ngay

nó làm tôi say
không khí chở nên dày đặc
với cảm giác ấm mới
giống như có cái gì đó nắm choàng lấy tôi

tôi bị swami swabhav gọi vào
ông ấy bảo tôi nên trở nên bình thường và đừng giả vờ mình cao thượng
và ông ấy không thể chấp nhận được tôi giả vờ mình đã chứng ngộ
bắt chước bhagwan...bảo tôi bỏ đi bản ngã của tôi...ngừng thiền vipassana
rằng tôi đang bắt đầu điên và sẽ sớm bị điên thật sự
rằng tôi nên bắt đầu làm việc tại ashram giống những người khác...
hãy trở nên bình thường

tôi có thể cảm nhận được ánh mắt của ông ấy mỗi lần tôi bước đằng sau rừng phật
có thể ông ấy đã không hiểu tôi
đã nghe những sannyasin ở văn phòng nhà krishna nói xấu
narenda rất nham hiểm và xảo quyệt
matreya giữ mình xa khỏi chính trị của ashram và giữ im lặng
nhóm chống đối tôi ngày càng lớn dần

tôi thiền hành hàng ngày hai đến ba tiếng đồng hồ đằng sau rừng phật
những đoạn dốc thẳng lên...đoạn dốc đi xuống nhẹ nhàng...đường đi tuyệt vời

tôi cảm nhận được một cột rất lớn đi xuyên qua cơ thể mình
và cùng một lúc đó tôi cảm nhận được
một quả bóng nổi trên tôi
một quả bóng rất lớn lăn trước gió ngay trên tôi

giống một cột lớn đứng đưa cơ thể bên dưới
chân của tôi đi trong những dáng rất lạ
tôi không thể cảm nhận chân của mình chạm mặt đất
chỉ cảm nhận cảm giác bay trên mặt đất

cả hai chân đã trở thành một
chân phải di chuyển chân trái và chân trái di chuyển chân phải

đó là một cử động chậm và lạ
nhưng rất cân bằng và nhịp nhàng
bạn chỉ cần đi theo nhịp của chúng

một cột cao và mỏng đứng đưa cơ thể bên dưới
một quả bóng nằm bên trên cân bằng cử động trước và sau

tôi phải đi rất chậm bằng không quả bóng mất cân bằng
cột mất nhịp và tôi phải dừng bước

rất cực điều không thể tránh được tôi bị gọi vào văn phòng bởi swami swabhav
tôi bị cấm không được thiền hành chậm
và được nói rằng bhagwan không cho tập vipassana
trước khi tập thiền động dynamic và thờ tụng dưới hình thức làm việc
nó giúp con người ở dưới mặt đất và tôi đang trở nên điên...hãy cẩn thận
hoặc tôi sẽ bị cấm vào để bảo vệ tôi khỏi chính mình
rằng ông ấy đã trao cho tôi sannyas và bản ngã của tôi là trách nhiệm của ông ấy

tôi hỏi ông ấy ai đã trao cho tôi sannyas
nói rằng nếu ông ấy hiện diện lúc sannyas được trao
thì đó sẽ là bản ngã của ông ấy...
rằng đáng lẽ ông ấy phải tinh khiết như cây tre rỗng
trong lúc trao sannyas
và chỉ có bhagwan mới có thể trao cho tôi sannyas
và tôi trả lại mala
và tôi đã bị cấm vào ashram

tôi tiếp tục thí nghiệm với thiền hành
tôi bắt đầu thiền hành giữa ban đêm ở trong vườn của khách sạn
đi bộ với tấm che mắt để tăng cường độ của trải nghiệm

một mũi kim xuyên qua đầu tôi và kéo nó rất chặt
bước đi của tôi đã tìm được một nhịp...tính cân bằng đã trở nên hoàn hảo
giống như bước trên dây vắt ngang bầu trời
cân bằng hoàn hảo...không sợ ngã sang trái hay phải
duyên dáng thuần khiết...hài hòa tuyệt đối và khoái cảm
chỉ cần đi với nhịp như vậy...đạt đến được đỉnh thăng hoa

tất cả các di chuyển xung quanh tôi trở nên rất chậm
giống như trong một giấc mơ
không khí dừng lại...hơi thở dừng lại
và tất cả mọi thứ quanh tôi ngừng lại
một lỗ hổng mở ra trước tôi
nếu tôi cử động thì tôi sẽ rơi vào lỗ đó

tôi dừng lại và ngừng cử động hoàn toàn
mặt đất dưới tôi trở thành một hố sâu
tôi không thể nhìn xuống được...tôi bị nuốt chửng bởi nó
tôi đứng hoàn toàn sốc...vẫn trong bóng tối
một quãng thời gian bất tận trôi qua
và bỗng nhiên ánh sáng bùng nổ
tất cả mọi thứ xung quanh tôi lấp lánh
với hàng triệu ánh sáng lung linh

tôi đã rơi vào một ống
hoặc tôi đang thăng lên trời
một đường ống ánh sáng kéo tôi lên
tôi cảm nhận được cảm giác rời khỏi mặt đất
cơ thể không còn trọng lượng

sau không bao lâu tôi bắt đầu có những trải nghiệm lạ

quả bóng mà tôi cảm nhận đang trôi trên đầu mình
dường như ngày một lớn hơn
trải nghiệm về trực trở nên mạnh hơn và đi sâu vào đất hơn
tôi nhận ra rằng sự tĩnh lặng mà tôi đang chìm vào tạo ra một
bề mặt phản ánh...giống một tấm gương treo trên tôi...
nhìn tôi ở phía dưới
tôi bắt đầu nhìn thấy quả bóng ánh sáng nổi trên đầu mọi người
một chút rung cảm tỏa ra từ một số người

tôi đã đọc được nhiều lần bhagwan đã nói rằng
hãy đi vào trung tâm bản thể của bạn
tôi lại bắt đầu hỏi bên trong

ở đâu là trung tâm của bản thể của tôi
có phải trực dọc là tâm không...hay tâm là của trung tâm ở vùng rốn
đó có phải là trung tâm nằm ở trên đỉnh đầu
tôi thử lặn vào mỗi con đường nội tâm đó
nhìn thật kĩ để xem trung tâm là thế nào

tôi sẽ hoàn toàn bối rối nếu trải nghiệm kundalini
với trực ánh sáng đó .. là trung tâm dọc
hoặc quả bóng trên đầu tôi là trung tâm của tôi
tôi luôn nghĩ rằng vùng rốn mới là trung tâm

tôi luận rằng vì tôi không phải là cơ thể
không phải là tâm trí...không phải cảm xúc
thế nên có thể tôi chỉ là một nhân chứng tách rời
có thể trung tâm nằm ngoài cơ thể
và là một điểm chứng kiến ở ngoài

tôi luận rằng
nếu trung tâm là một phần của vòng tròn
nếu vậy thì quả bóng sẽ đúng hơn
và nếu vậy thì trung tâm sẽ phải là quả bóng

nhưng trải nghiệm của tôi lại có hai mặt
cả trực ánh sáng cao
lẫn quả bóng quay và nổi trên đầu tôi
tôi đã đi rất sâu vào vấn đề
và cả hai đều dường như đúng
trực dọc và quả bóng
nhưng đó là cái nào

sau đó tôi bắt đầu thí nghiệm với quả bóng là trung tâm của mình
nó dường như đúng hơn vì nó là một nhân chứng phi định kiến
không quan tâm đến những trải nghiệm của thân và tâm
và phương pháp mới được bắt đầu
tôi bắt đầu nhìn mình từ trên trời
từ khoảng cách rất xa
và mọi người quanh tôi bắt đầu để ý rằng tôi có một
bộ mặt không có trạng thái nào hết...nó dường như chết và không có sức sống

thêm vào sắc mặt chết
tôi bắt đầu thí nghiệm với bóng tối vào ban đêm
tôi bị cuốn hút mãnh liệt để đắm chìm trong bóng tối
dường như không khí có quá nhiều ánh sáng
và tôi không thể vào bóng tối sâu hơn
thế nên tôi đắp mắt bằng tấm che mắt

nó đã trở nên càng ngày càng mãnh liệt hơn
và càng ngày càng hứng thú đối với tôi...cuộc phiêu lưu này rất hấp dẫn
tôi bị lôi cuốn vào nó

ngồi với mắt bịt đã mở ra nhiều cửa sổ mới
và tôi nhận ra rằng cơ thể bên trong của tôi không tối
mà đầy những ánh sáng màu điện sống động và dịch chuyển
và nó được bảo vệ và bao bọc bởi bóng tối đen dày đặc
bản chất của nó rất mềm tựa như nhung
tôi càng chìm sâu vào trong nó thì tôi càng cảm nhận được sự tĩnh lặng choàng lấy tôi
ánh sáng màu xanh bên trong tôi trở nên ngày một dày đặc và sống động
tôi biết rằng mình đã đến một điểm bùng nổ của ánh sáng

hai tháng đã trôi qua

tôi gửi một bức thư xin lỗi đến swami swabhav qua một sannyasin khác
thư hồi âm của anh ấy rất tuyệt vời và chào đón tôi một cách niềm nở
giúp tôi nhìn ra được khía cạnh ấm áp và dễ chịu của anh ta
tôi bắt đầu yêu anh ấy từ khoảnh khắc đó
tôi nhận ra rằng việc tôi trả lại mala và sannyas là một điều sai
và tôi đã xin lỗi về việc trả lại mala của mình
giờ này thì swami narendra rất không hài lòng với tôi và đã thuyết phục swami
swabhav rằng tôi phải nhận sannyasin một lần nữa với tên akam bharti
chỉ để dạy tôi một bài học và khiến tôi dờn bỏ bản ngã của mình và tên rajnish

tôi không có bản ngã gì về tên rajnish
và chấp nhận điều này hoàn toàn và vô điều kiện
bất cứ tên gì cũng đều được với tôi
thế nên tôi đã trở thành swami akam bharti
nhưng tất cả mọi người đều gọi tôi là rajneesh

đã đến tháng bảy và thời hạn của tôi đã đến gần
tôi phải đạt đến chứng ngộ trước ngày liên hoan thầy
chỉ còn hai mươi ngày gì đó

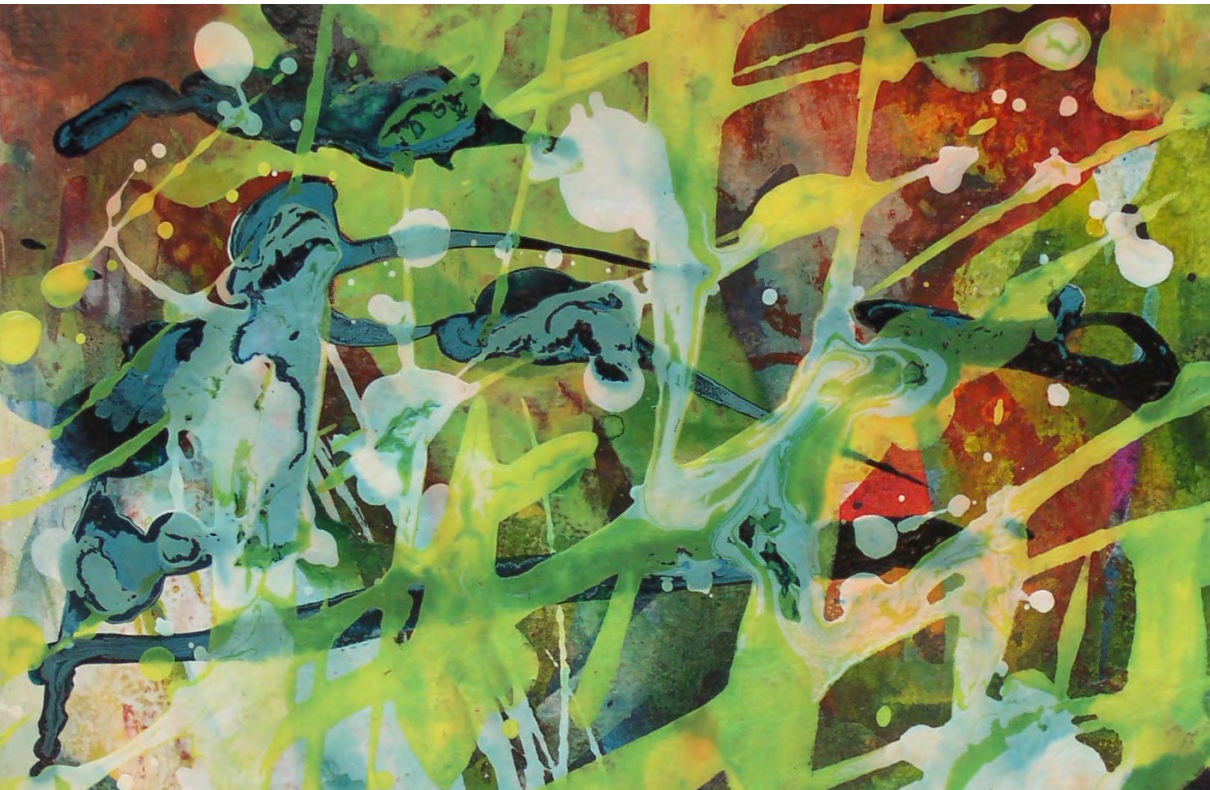
những hoạt động hàng ngày của tôi đã thay đổi rất nhiều
tôi đi với mỗi bước một cách có ý thức
di chuyển mỗi tay một cách có ý thức...đứng hay ngồi với sự tỉnh táo
tất cả các cử chỉ hay di chuyển của cơ thể đều được tôi chứng kiến
và tôi được mọi người biết với mệnh danh người di chuyển chậm chạp
người đi chậm chạp
điều này trở nên dễ dàng và không cần nỗ lực từ phía tôi
nó khiến tôi trở nên rất tỉnh táo và ngắt ngậy
nhìn từng cử chỉ đã trở thành một niềm vui...sự duyên dáng nó đem lại
và trải nghiệm của tính duyên dáng đã chiếm hữu tôi hoàn toàn
một món quà...nó đã trở thành một phần của cuộc sống hàng ngày của tôi...
tính quan sát

tính mãnh liệt của tôi đã gia tăng
tôi đã trở nên gần như điên trong sự nỗ lực của mình
tôi đổ lỗi cho chính mình rằng không đi vào sâu đủ
tôi chỉ thiền chín tiếng đồng hồ mỗi ngày
cộng với giờ ngủ ban đêm...mười chín tiếng
tôi đã lãng phí năm tiếng đồng hồ vào những việc không cần thiết
vì vậy tôi viết ra giấy rằng tôi sẽ thiền mười hai tiếng sẽ chỉ ngủ chín tiếng
hai tiếng để tắm vào buổi sáng và uống trà một tiếng vào buổi chiều

tôi phải gõ vào nhiều cửa hơn
thí nghiệm với nhiều phương pháp mà tâm trí tôi chưa quen thuộc

thêm một khía cạnh vào lúc thiền buổi tối
tôi đi ngủ hàng đêm giống như tôi đã chết
và tôi đi sâu và sâu vào tưởng tượng rằng tôi đã chết
và họ đang đưa cơ thể của tôi đi đốt

giấc ngủ của tôi trở nên nhẹ hơn và tôi cảm thấy tỉnh táo trong nhiều đêm
vì vậy tôi đã quyết định rằng tôi không cần phải ngủ nữa
tôi cảm thấy hoàn toàn tươi mới và thanh thoi và quyết định ép mình đi sâu hơn nữa

tôi đã nhận biết rằng rất nhiều tầng lớp trải nghiệm đang tích tụ
một dạng hiểu đa chiều
đang kết hợp để mở ra một cánh cửa mới
đó là một cảm giác không rõ ràng lắm
nhưng tôi khá chắc rằng tôi đang nghe tiếng nói bên trong của tôi
khích lệ rằng tôi đang rất gần
đến một cái gì đó

mười ngày đến thời hạn của tôi

tôi quyết định ngồi cả bảy ngày hoàn toàn trong tĩnh lặng và ngồi bất động hoàn toàn

có một khu vườn nhỏ tại sunderban với một cây chanh nhỏ
đó là một địa điểm lý tưởng để ngồi mà không gây sự chú ý
không gì quấy nhiễu

tôi đã bắt đầu bảy ngày lặn cuối cùng
quyết tâm một cách tuyệt đối và tập trung cao độ hơn nữa

tất cả mọi thứ đã bắt đầu nhờ sự cam kết bảy ngày đó

cơ thể tôi bắt đầu trở nên rất nóng... tôi đã bị sốt rất cao
toát mồ hôi liên tục...kêu la trong giấc mơ
ngày hôm sau cơ thể trở nên lạnh như đá
run cầm cập...răng của tôi đập vào nhau
rất lạ

ngày đầu tiên nóng tột độ...ngày hôm sau thì lạnh tột độ

có thể tôi đã hơi quá đà

thể nên tôi đã buông bỏ vì nếu không thì tôi sẽ chỉ càng ngày càng ốm nếu cứ tiếp tục

cái gì đó trong cơ thể đã bắt đầu hồng
tôi cảm nhận được một lớp xương mù trong suốt bao phủ quanh người
mát và nuôi dưỡng...như một người chỉ dẫn thầm lặng

cường độ và sự tập trung đã làm cho thân-tâm tuân theo mong muốn của tôi
ủng hộ mọi ý muốn và khao khát của tôi
thần đèn đã thoát ra khỏi đèn

ngồi trong im lặng...chỉ ngồi trong im lặng
tôi đã bắt đầu nhận ra rằng không khí xung quanh không trống rỗng
nó đầy đặc với một trường năng lượng bao phủ và ôm chặt người từ bên ngoài
và có một dạng năng lượng dày đặc và ôm chặt người từ bên trong
có thể nếu chúng gặp nhau thì bên trong và bên ngoài sẽ trở thành một

thế nên tôi đã trở nên tĩnh lặng tuyệt đối
và chỉ tập trung vào tĩnh lặng
hít vào...thở ra
tôi bắt đầu chỉ tập trung vào khoảng trống giữa hơi thở
hít vào khoảng trống...thở ra khoảng trống
khoảng trống đó đã trở thành mục tiêu cho sự chú ý

có những lúc tôi đã quên hít vào hoặc thở ra
những khoảng trống dài giữa hơi thở xuất hiện
và bỗng dưng có cảm giác rằng tôi đang rơi vào cái gì đó
rơi tuột vào một ống bên trong khoảng trống
tôi đã trở nên rất sợ hãi khi tôi nhận ra lần đầu rằng
tôi nằm trong một điểm giữa hai hơi thở
tôi đã ngắt nhiều lần vì sợ ngừng thở
tôi nghe thấy một tiếng hút như tiếng hút vào khoảng không
tôi vừa sợ hãi nhưng cũng vừa thích thú

khi sự tĩnh lặng của tôi trở nên dày đặc
tôi cũng bắt đầu cảm nhận sự tĩnh lặng càng lớn lên

những trải nghiệm mới bắt đầu xuất hiện

cơ thể của tôi bắt đầu có mùi hoa nhài
mùi đó nồng nặc đến nỗi nó làm tôi say
và mi mắt chờ nên nặng trĩu
sự say trở nên sâu và dày đặc
tôi bắt đầu di chuyển trong trạng thái hôn mê
một lớp mê man nặng nề bao phủ tôi

tôi bắt đầu mất khả năng kiểm soát những hoạt động bình thường hàng ngày
sự mê mẩn đã khống chế tôi
tôi đành rơi vào trạng thái say và buông bỏ
để mặc những công việc hàng ngày
tôi hòa vào trạng thái say và phó mặc cho nó điều khiển

những âm thanh trở nên kì lạ
dường như âm thanh đến từ khắp mọi nơi
và tôi dường như ngồi ở giữa chúng...
chúng giống những cơn sóng di chuyển theo vòng tròn... xung quanh tôi
càng trải nghiệm điều này thì tôi càng nhận ra sự tĩnh lặng của mình
những cơn sóng... làm tôi cảm thấy chói tai
sự im lặng càng lúc càng sâu
tôi bị đắm chìm trong tiếng hum
tiếng hum đó như là hàng triệu con ong trong đầu tôi
có những lúc nó trở nên quá to... khiến tôi không chịu đựng được
nhưng nó nằm ngoài sự kiểm soát của tôi

tính trạm của tôi bắt đầu lớn lên
hòn đá tôi ngồi trên trở nên nhẹ như lông hồng
tôi có thể cảm nhận tay của tôi trở nên sống động và mềm mại như lông hồng

tôi bắt đầu chỉ nhìn lên
điểm ở giữa hai lông mày của tôi thu hút như bị thôi miên
một sức mạnh nhấn vào nó như kẹp ê-tô
tôi không thể nhìn xuống được
mắt của tôi luôn nhìn lên trời
dường như chờ đợi một điều gì đó xuất hiện ngay trước tôi

trong lúc những giác quan vươn ra bên ngoài
tôi cũng cảm nhận được rằng chúng cũng đi vào bên trong... một sự hoà hợp
ngoài vào trong và trong ra ngoài
sự nhạy cảm tăng lên... không còn những bức tường nữa
tôi bắt đầu trở thành khối
cơ thể bắt đầu lớn và căng giãn như quả bóng
tôi cảm nhận được những làn sóng trong không khí hòa hợp với tôi

từ chẳng đâu hết và khắp mọi nơi
từ trời, đất, cỏ, cây, hòn đá, không khí
tất cả đều trở nên sống động và chúng tuôn chảy vào tôi
cơ thể của tôi đã biến mất
tôi trở nên trong suốt và dễ bị tổn thương

những tầng lớp mở trước mặt tôi
tôi nỗ lực để kiểm soát những trải nghiệm
một số lượng trải nghiệm lớn tuôn chảy vào tôi

tôi cần đi vào toilet...tôi cảm nhận một sự buông thả trong ruột
tất cả mọi thứ được tống ra khỏi cơ thể
cơ thể của tôi dường như đang chuẩn bị cho một điều gì đó

một cái gì đó được tiết ra từ những lỗ chân lông của da
nó đặc như mật ong và ứa ra từ da trên toàn bộ cơ thể
tôi chờ nên dính...cơ thể chờ nên giống như kem...
và mềm như một em bé

tôi trải nghiệm một cái gì đó mở ra lên cao giống kundalini
những luồng tuôn chảy nhanh lên trời
đầu của tôi cảm thấy tăng áp lực đột ngột...
rồi giảm áp lực đột ngột áp lực trong đầu tôi chờ nên rất đau
đớn
và tôi thầm khóc mong muốn rằng bằng cách nào đó những điều này sẽ ngừng lại
quá sức chịu đựng...ai đó hãy giúp tôi...tôi sắp nổ tung ra

bắt đầu mưa
hơi thở của tôi trở nên khai mở và trong trẻo hơn
toàn bộ cơ thể của tôi trở nên thông thoáng và thở
tôi bắt đầu trở thành hơi thở

tôi tìm một cái ô...nó không che đầu tôi
mà nó bị văng sang bên phải một cách mạnh mẽ
tôi thử lại một lần nữa đưa nó lên đầu...nó bị văng sang bên trái
tôi không thể để ô trên đầu mình
tôi bỏ nó ra...mưa rơi xuống
kì lạ thay tôi thấy mưa tách ra ngay trên đầu mình...mưa không rơi vào tôi
lực của dòng chảy dọc đang tách mưa ra
tôi đi dưới mưa như trong mơ

cây cối và thảo mộc trở nên rực rỡ
không khí trở nên đầy ánh sáng và chói lóa
màu sắc nhảy múa với nhau như cầu vồng trong những giọt mưa
tất cả những gì tôi nhìn vào càng trở nên sáng lên
với những màu sắc khác nhau tỏa ra tứ phía
từng khoảng khắc sống động với sự đổi mới
nhưng quá nhiều trải nghiệm để các giác quan có thể hấp thu
dòng chảy siết quá nhanh
quá nhiều thứ...quá đột ngột

lần đầu tiên tôi nhìn thấy một cái gì đó lớn và màu đen đang nổi trên đầu tôi
tôi bắt đầu sợ

tôi chạy đến ashram để xin chỉ dẫn
và tôi xin swami swabhav để cho phép tôi ở trong đấy vài ngày

nơi đó đang chuẩn bị cho lễ hội tháng bảy
những người tham dự lễ hội có thể trả tiền để ở trong ashram
lời yêu cầu của tôi không được đồng ý
bằng câu trả lời mà họ luôn nói rằng tôi sẽ bị điên
rằng tôi chẳng bao giờ nghe bất cứ ai
và bây giờ tôi phải đối đầu với điều đó

tôi đi đến swami matreya và ông ấy chỉ cười và nói rằng
ông ta không biết phải làm gì và bảo tôi hỏi swami narendra mà có lẽ sẽ biết
swami narendra kiểm tra trạng thái của tôi
ông ấy không thể làm gì cho tôi nhưng chỉ một lời khuyên nhỏ và ân cần
rằng tôi nên che đầu và ăn để tiếp đất
tôi cảm ơn ông ấy và làm theo lời khuyên đó

tôi đã không ăn gì trong những ngày cuối
đồ ăn tại ashram giúp tôi cân bằng lại
và tôi phủ đầu bằng một khăn mặt
các sannyasin nhìn tôi với ánh mắt lạ
mắt của tôi trông rất lạ và giống kẻ say rượu
con mắt thứ ba của tôi đã bắt đầu hoạt động
một sannyasin đi theo tôi và hỏi có giúp gì được cho tôi không
mang bất cứ gì...bất cứ gì cũng được
mắt của tôi như bị hút chặt lại...anh ta ở trong trạng thái hôn mê...bị khóa trong khoảng
trống của tôi
tôi liền tìm cách mềm mỏng để thả anh ấy ra khỏi sự kiểm soát đó
nhiều người nhìn thấy anh ta theo tôi một cách ráo riết
họ bắt đầu thì thầm bàn tán

tôi cảm thấy tôi đã có thể về sunderban
con đường tối tăm...tôi không còn có thể cảm nhận được mặt đất nữa
tôi đặt chân của tôi vào lỗ hổng của khoảng không
tôi phải cố để giữ cân bằng
tôi cảm nhận phần trái rớt ra...phần phải rớt ra
một đường hầm ánh sáng trở thành người chỉ dẫn của tôi
một đường hầm mở
kundalini đã nói ra và tôi cảm nhận thấy mình cao hàng trăm mét trên trời
cao hơn cả cây tại ashram

chẳng có gì có thể ngừng những trải nghiệm đó

tôi không thể bước vào khách sạn...

tôi cảm thấy mình bị nghiền nát khi tôi bước vào hành lang

tôi có thể cảm nhận toàn bộ hành lang

cảm nhận được cả cửa sổ mở ở đằng xa

cơ thể của tôi lướt ở chính giữa hành lang

nó rẽ trái một cách chính xác...hoàn toàn theo cách của riêng nó

tôi nhận ra rằng tôi đang được hút vào tâm bởi một lực nào đó

và tôi cảm nhận một sự hoàn hảo mới

nếu tôi di chuyển tay phải thì tay trái cũng sẽ di chuyển theo

bước chân phải đi theo bước chân trái

mỗi cử chỉ lên được cân bằng với cử chỉ xuống

đằng trước và đằng sau

tôi là một sự hoàn hảo

uyển chuyển trong các cử động

sự uyển chuyển trở nên đầy tính thiêng liêng

che đầu giúp tôi bớt được cơn đau đâm nhói trong đầu

nhưng đồ ăn lại khiến cho năng lượng dâng lên một lần nữa

đầu tôi lại muốn vỡ ra trong ban đêm

sự đấu tranh trong đêm dường như không chấm dứt được

tối nhớ lúc đó khoảng 8 pm

từ một khía cạnh tôi đang trong phúc lạc hoàn toàn

và từ khía cạnh khác thì tôi đang ở trong sự hoảng loạn tuyệt đối

quá nhiều thứ đang diễn ra...tôi không thể bước vào khách sạn được

tối nay tôi sẽ ở ngoài sảnh dưới cây chanh

mệt và kiệt quệ bởi tất cả những thay đổi đột ngột
tôi ngồi ở dưới cây và nhìn lên
lỗ đen kì bí mà bay trên đầu tôi
bây giờ đang bay vài mét trên đầu tôi

mùi hoa nhài nồng nàn làm tôi mê mẩn
tôi bị kiệt quệ bởi quá nhiều kích thích

tôi cảm thấy cái đen đó choàng lấy mình
và tôi rơi rơi rơi rơi
rơi không ngừng
vào một hố đen
lỗ đen

có lẽ phải trải qua nhiều giờ
nhưng sau đó tôi tỉnh dậy sau không lâu
tôi có thể thấy
ở bên trong
rằng tôi đã rơi vào một thứ gì đó

sự rơi đó tiếp tục
nhưng nhẹ nhàng và thanh thoi hơn
như một chiếc lông hạ xuống
trong một đường hầm

tôi nhìn thấy một vũ trụ mới
tất cả đều là ánh sáng
những đường trải nghiệm dọc nhoáng qua tôi
tôi có thể thấy những kiếp trước xuất hiện trước tôi
trong một khoảnh khắc
trong giây lát
tôi có thể cảm nhận nhìn và nhớ tất cả
được nén lại và mãnh liệt
tất cả mọi thứ trở nên có sáu chiều sâu

tôi nhìn chạm và cảm nhận tất cả trong cùng một lúc
tất cả đều sống động giống như nó là một thế giới thực
và thế giới thực chỉ là một ảo ảnh
tôi nhìn thấy kiếp của tôi với phật
cuộc sống của tôi là một vị Lạt ma tây tạng
những hình ảnh trải rộng ra trước mắt tôi

tôi nhìn thấy cơ thể sống lại những kí ức đó
chuyển và nhả ra
những trải nghiệm đó nhẹ nhàng

tôi nhìn thấy cơ thể kêu và bùng lên nhẹ nhàng
những cơ bắp thư giãn ra
tháo gỡ những nút thắt của bao nhiêu cuộc sống

những hình ảnh bất tận đó tiếp tục
những cuộc sống làm thú
điều cuối tôi nhớ được
làm cá bơi

trong biển

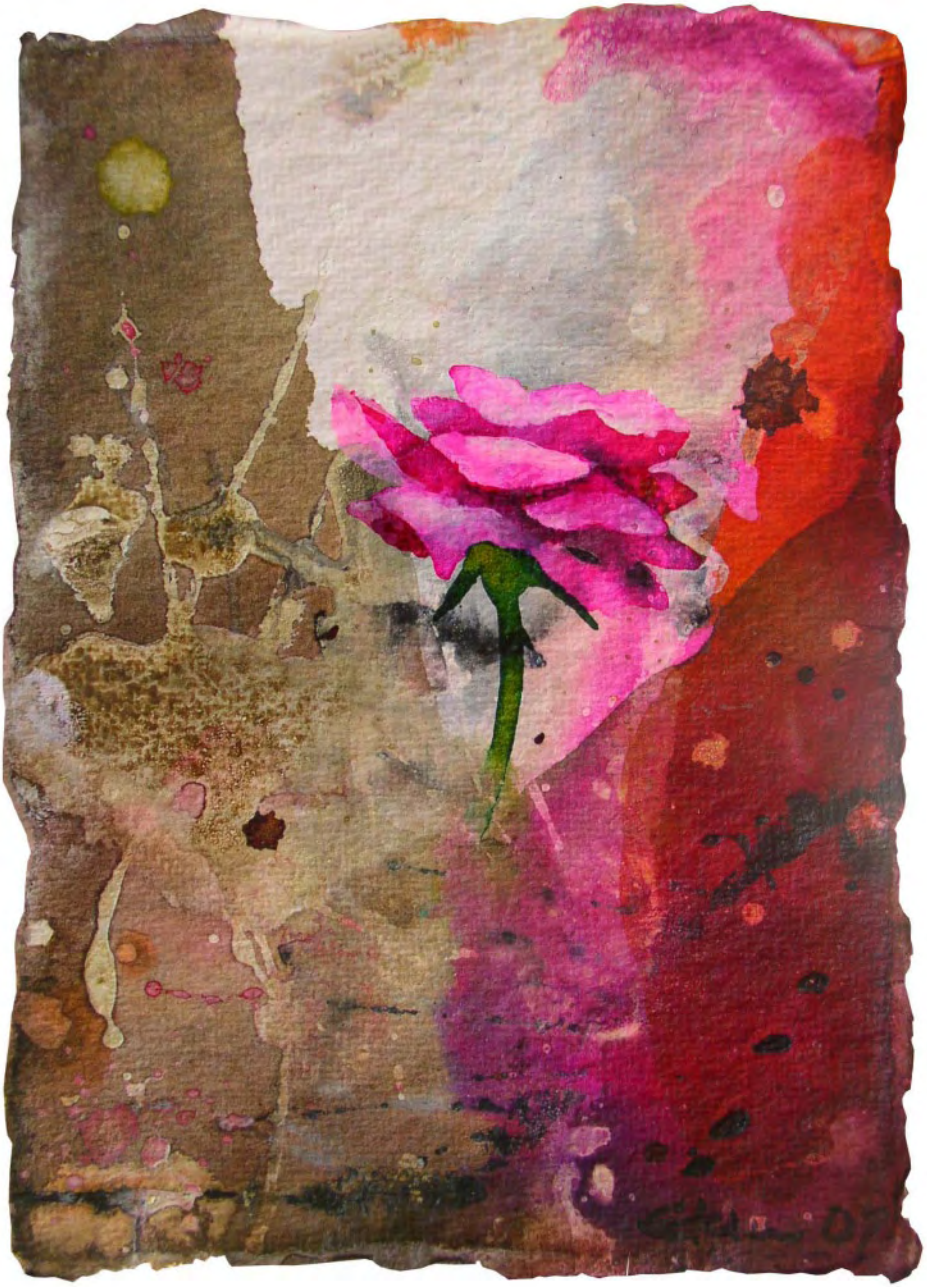

dường như một quãng thời gian dài bất tận đã trôi qua

tôi không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua
tôi không có cảm nhận về thời gian trong lỗ hổng đen

tôi bị mất tỉnh táo trong lỗ hổng đen
tôi nhận thấy một sự hiện diện lớn mênh mông trôi nổi trên đầu tôi

nó hạ xuống và bao phủ tôi
bỗng dưng tôi nhận ra rằng đó là một sự viếng thăm
từ một người tôi đã từng biết từ trước

tôi nghe và nhận ra giọng nhẹ nhàng và trìu mến
từ cuộc sống kiếp trước

một bản thể sáng chói

phật gautam
đã giáng xuống

tôi nằm nằm bất tỉnh bơ vơ
hoàn toàn bất lực và bất tỉnh

tôi chỉ chứng kiến từ bên trong
ngài ban phúc lành cho tôi
vì sự đến nơi tuyệt vời của tôi

ngài ban phúc lành và mong muốn tiếp tục hỗ trợ nhân loại
tôi có thể nghe và cảm nhận lời của ngài
rằng ngài sẽ trở lại thế giới
lời của ngài tràn đầy sự hứa hẹn
rằng điều này sẽ thành hiện thực

tôi cảm thấy mình được nhắc lên trời
với từng biểu lộ của tim của ngài
sự tinh khiết của bản thể của ngài
sức lực của sự hiện diện của ngài
lời hứa đối với nhân loại

sự quay trở lại của phật
sau 2500 năm
tôi đã được chọn làm phương tiện của ngài
tôi sẽ được biết tới dưới tên
matreya
người
bạn

một sự hợp nhất của ánh sáng đang diễn ra
tôi cảm nhận thấy cơ thể vật lý của tôi đang thay đổi từ bên trong

người của tôi rộng hơn...chắc hơn
xương hàm của tôi rộng ra...tay to hơn
ngón tay của tôi tự động chấp những dấu ấn
chân của tôi to ra

tôi vẫn đang trong trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh
một khoa phẫu thuật sâu sắc đang diễn ra
trong trạng thái mê man
tôi tràn ngập hoàn toàn trong
phúc lạc...phúc lạc...phúc lạc

tôi bị đánh thức bởi một vụ nổ ánh sáng lớn
như thể mặt trời đã dánh xuống đầu tôi
hộp sọ không còn đó
tôi có thể nhìn xuyên qua đỉnh đầu của tôi
ánh sáng rực rỡ đến nỗi không thể chịu được
đang đổ vào đầu của tôi
tôi bị chói lóa

hoàn toàn mù
tôi không thể mở mắt được
chúng nặng như tảng đá
tôi không thể di chuyển cơ thể
tôi hoàn toàn không còn sức mạnh
tôi đang nằm đơ bên dưới gốc cây
nhưng tôi vẫn tỉnh táo

từ một khoảng cách rộng lớn, tôi có thể nhìn thấy những mái nhà ... cây cối của ashram
tôi có thể nhìn thấy cơ thể tôi đang nằm dưới gốc cây chanh trong sân
ai đó hãy đến và giúp tôi cử động
tôi như một tảng đá...nặng như tảng đá ... không thể nhắc cơ thể của tôi

tôi ước rằng tôi có thể ngồi dậy
và với mong muốn này tôi bị hút một cách kỳ lạ vào cơ thể của mình
và cảm nhận đau đớn và nặng nề giống như sau ca phẫu thuật

tôi không nhớ nhiều về những gì đã xảy ra vào ban đêm
chỉ có ký ức rơi vào một lỗ đen
ký ức là con cá trong đại dương

và thấy bản thân mình không quen thuộc với chính mình
tôi không nhận ra cơ thể của tôi và những thay đổi của nó
tôi bước đi khác ... tôi đứng khác ... đôi tay của tôi khác
khuôn mặt của tôi lớn hơn và thay đổi
tôi cảm thấy khác nhau bên trong và bên ngoài
thật ra tôi là ai

ngay sau khi tôi trở nên thẳng đứng và ngồi xuống
một cơn lốc khổng lồ một lần nữa nuốt lấy tôi
và ánh sáng bắt đầu tràn vào tôi

đừng ... xin đừng một lần nữa làm ơn ... tôi đã quá đủ rồi
tôi có thể cảm thấy một trụ cột cao thẳng đứng của ánh sáng mở ra một lần nữa
tôi cảm thấy một làn sóng mạnh mẽ giáng xuống tôi
và tôi lại bị hút vào
tôi đang rơi một lần nữa

tôi rơi xuống rơi xuống vào bên trong
và sớm nhận ra những điểm tôi đã đến trong đêm trước
tôi đang nhìn chăm chăm vào một lỗ tròn mở vào một đường hầm
với ánh sáng chói lóa ở cuối
tôi ở bên trong phía sau rốn của tôi một lần nữa
vì vậy tôi sẽ rời khỏi cơ thể ngay bây giờ
tôi đã sẵn sàng
điều này phải kết thúc

nhưng sự rơi xuống vẫn tiếp tục
bây giờ tôi đang rơi xuống dưới rốn ... và chờ nên sợ hãi
suy nghĩ của tôi cố gắng và trôi lên
tôi đang ở nhằm cửa ... tôi phải rời đi từ rốn
không phải từ cái lỗ đen trước mặt tôi

tôi bắt đầu chống lại một cách mãnh liệt
tôi bắt đầu rung trụ cột ánh sáng cao thẳng đứng
bằng cách lắc tới lắc lui
tôi phải không rơi vào trong lỗ đen này nữa
tôi phải giữ tỉnh táo
tôi phải rời khỏi cơ thể từ rốn

tôi lắc lư tới lui để giữ cho ý thức của tôi còn tỉnh táo
di chuyển di chuyển di chuyển
một cuộc đấu tranh rất lớn để tồn tại đang bắt đầu diễn ra ngay bây giờ
có một cuộc đấu tranh mạnh mẽ
kundalini giữ chặt tôi lại
hộp sọ của tôi bắt đầu cảm thấy nó đang bị nứt
tôi có thể nghe thấy tiếng răng rắc nhỏ bên trong hộp sọ
điều này đang trở nên thảm khốc và rất rất nguy hiểm
tôi đang làm gì
làm thế nào để tôi tự cứu mình
cuộc đấu tranh này kéo dài hơn một giờ

cuối cùng một điều gì đó được buông ra ... kundalini lắng xuống

tôi nhận ra rằng một hiện diện đang lơ lửng bên trên cơ thể của tôi
và sau đó có một cái khác nữa
ba quả bóng ánh sáng khổng lồ ở trên tôi

tôi không hiểu được họ là ai
tất cả họ đang theo dõi cuộc kháng cự này

tôi cảm thấy bất lực
có lẽ tất cả đã là quá nhiều quá đột ngột
tôi đã không chuẩn bị cho những sự đáng xuống vào tôi
cơ thể của tôi quá mong manh
không được chuẩn bị
ý chí của tôi mạnh mẽ nhưng không có kinh nghiệm
tôi phải bỏ qua bất kể điều đó là gì

tôi lắng nghe trong im lặng và cảm thấy phật chúc phước cho tôi một lần nữa
với lòng từ bi và sự thấu hiểu
tôi có thể cảm thấy ngài nói rằng ngài sẽ chờ đợi cho đến khi tôi đã sẵn sàng
và nhẹ nhàng mỉm cười
và duyên dáng nhập
vào một tồn tại khác ở phía trên ngài

tôi vẫn nhận thức được nhưng quá choáng váng và ở trong một trạng thái mê sảng

tôi muốn đứng dậy và rời nơi này càng sớm càng tốt
và đi ra khu vườn ở phía trước
tôi kiệt sức hoàn toàn bởi cuộc đấu tranh trong một tiếng vừa qua
tôi cần phải di chuyển và tìm lại cân bằng
cân bằng bản thân bằng cách đi bộ dưới bầu trời

tôi bước vào khu vườn và một lần nữa tôi lại bị kéo lên
mắt của tôi nhìn lên trên

bầu trời bị mây bao phủ

các đám mây tách ra

bầu trời mở ra

bầu trời xanh bùng lên

một đường hầm màu trắng bạc rực rỡ hé lộ

tôi bị sốc

tôi thấy một quá bóng ánh sáng rực rỡ chưa từng thấy
ánh sáng kim cương hạ xuống

bhagwan vói tay chấp lại trong namaste
khẽ mỉm cười và hạ xuống nhẹ nhàng về phía tôi

chắc hẳn tôi đã chết và đã đến thiên đàng
tôi không thể tin những gì tôi đang nhìn thấy trước mặt tôi
một cảnh tượng đẹp tuyệt trần và thần tiên nhất
trái đất đã ngừng quay

tôi quỳ xuống cỏ để lạy ngài
tôi không thể kiểm soát được những giọt nước mắt của mình
tôi nhìn lên

ngài mỉm cười và nhẹ nhàng an ủi tôi

tôi không thể ngăn lại những dòng nước mắt
tôi lau nước mắt của tôi để xem đó có phải là sự thật không
ngài vẫn đứng lơ lửng và nhìn tôi

nước mắt hân hoan trào ra
tôi nhìn lên một lần nữa
ngài lơ lửng và mỉm cười

ngón tay của ngài ra dấu chỉ đến một cách duyên dáng về phía hoa
hồng màu đỏ bên cạnh tôi
tôi thấy một nụ hoa hồng mở ra chậm

ngài mỉm cười và nói:
con là hạt sương trên cánh hoa hồng đó

ta ban phước lành của ta cho con
con đã về đến nhà

ta mở hội cho con

mắt ngài lấp lánh như kim cương
ngài mỉm cười và nhìn sâu vào tôi

rồi nhẹ nhàng bay lên vào đường hầm

hai bàn tay chấp trong namaste
vào bầu trời xanh

tôi vẫn nhìn chăm chăm vào bầu trời
bí ẩn cuối cùng của thầy đã được hé lộ ngay trước mắt tôi

khi đệ tử đã sẵn sàng thì người thầy xuất hiện

tôi nhận ra tất cả mọi thứ ngay lập tức
rằng ngài đã chứng kiến toàn bộ những thử thách của tôi

và bắt đầu cười như một thằng điên
sau đó khóc rồi lại cười
sau đó lại khóc rồi lại cười

một sự im lặng sâu sắc đi vào trái tim tôi
một sự phúc lạc vượt ngoài mọi sự tưởng tượng

tôi đã biết

tôi đã thấy

nhân chứng đã thức tỉnh

trời đầy mây

màn sương mù bao trùm bầu không khí

bông hoa hồng đã nở nhìn tôi

hương thơm của nó tỏa ra trước gió

hoa hồng huyền bí

tôi trong phúc lạc... tôi là phúc lạc
phúc lạc tuôn chảy xung quanh
ai có thể nhận được ngàn ấy phúc lạc
tôi chết vì quá nhiều phúc lạc... trái tim tôi đang bùng nổ ra

thời điểm tôi nhìn thấy bhagwan hạ xuống từ bầu trời
và tiết lộ bản thân mình...tất cả mọi thứ đã thay đổi

đó là một thuật giả kim
và là một cú nhảy vọt lượng tử lớn
một khuôn mẫu hoàn toàn mới đã nhập vào ý thức của tôi

tất cả những gì tôi đã được đọc trở nên cực kỳ rõ ràng
tất cả các câu hỏi chỉ đơn giản là bay hơi...tất cả bóng tối đã tiêu tan

thân tâm đầy bồn chồn mà tôi đã từng sử dụng
đã tan chảy trở thành một sự hài hòa với sự trải nghiệm
đầy phúc lạc và ánh sáng

và khi nhìn thấy
thì thân và tâm đã hiểu và biết
ánh sáng của sự hiểu biết đã ngấm qua rất nhiều lớp thân tâm

chứng kiến có đó

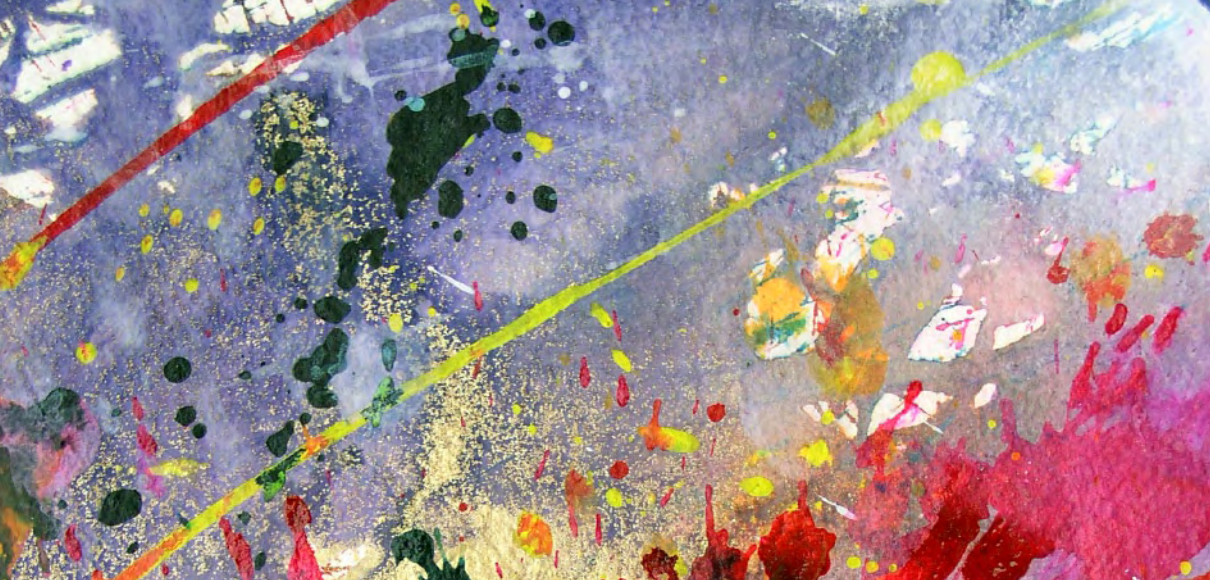
người tìm và cái được tìm đã biến mất

chỉ còn lại mỗi nhân chứng

tôi đã nhảy múa với vũ trụ...và mỉm cười với gió
nói nhẹ nhàng với tồn tại nhiệm màu tuyệt đẹp
hân hoan vào mỗi và mọi khoảnh khắc

chỉ trong một khoảnh khắc đó
tôi bắt đầu sống trong một cảnh giới tồn tại khác
tôi đã nhận ra rằng tất cả mọi người đều sống trong các cảnh giới tồn tại khác nhau

những lời nói đơn giản bắt nguồn từ đỉnh cao của sự hiểu biết lớn lao
và chiều sâu nơi mà chúng được chứng kiến
bị thay đổi bản chất và được hiểu khác nhau

tôi thậm chí không thể bắt đầu thể hiện những gì tôi muốn nói
đây chỉ là đỉnh của tảng băng trôi

nhưng chúng phải được nói lên
chúng ta không thể giữ im lặng
sự im lặng đó cũng sẽ trở nên vô nghĩa

sự nguy nga tráng lệ tuyệt vời...vẻ đẹp đó...sự là ân sủng đó...một tình yêu tinh khiết...
đó là ánh sáng
nó là cực khoái và rộng lớn hơn so với bầu trời bất tận
nó vươn đến tất cả mọi người và tất cả mọi thứ

sự thật ở khắp mọi nơi
hiện diện trong từng tế bào của tất cả mọi thứ mà tôi thấy
lan tỏa trong toàn bộ không gian và sự trống rỗng của nó
mọi hình dạng và sự vô hình

chao ôi thật là kì diệu...kì diệu làm sao
con người cũng giống như một con cá trong đại dương
không nhận thức được về nước đang nuôi sống chính nó

sự thật là một bầu trời rộng mở
một bí ẩn rộng mở cho bất cứ ai muốn xem

một niềm vui vô hạn

tôi đã trở về nhà
đây là vũ trụ của tôi
tôi đã tìm kiếm chân lý trong bấy nhiêu kiếp
và nó đã nhìn chăm chăm vào tôi từ mọi phương hướng

tôi đã chết và tôi đã tái sinh
tôi đã hoàn thành lời hứa của tôi với bhagwan

hôm đó là lễ kỷ niệm ngày thầy vào tháng 7 năm 1986
đôi mắt của tôi vẫn ướt với nước mắt

tôi cần phải trở nên im lặng và hấp thụ sự mệnh mông
của vũ trụ mới mà tôi thấy trước mặt tôi
tôi cần phải trở nên im lặng để hấp thụ và hiểu
những hệ lụy của sự mệnh mông đó
tôi cần thời gian để lắng xuống và cho phép tất cả những điều này ngấm vào

nhưng tôi không thể ngồi xuống...tôi cảm thấy như muốn nhảy múa
chia sẻ niềm vui sướng cháy bỏng của những gì tôi đã tìm thấy
với các sanyassin...với bạn bè của tôi mà tôi yêu

đạt tới đích chỉ trong chín mươi ngày
sẽ gây ra một cuộc cách mạng...một ngọn lửa trong họ
tôi đã đi lại trong số họ hàng ngày...chỉ là một người bình thường
tôi sẽ là nguồn cảm hứng rằng họ cũng có thể đạt
rằng chẳng bao lâu nữa họ cũng sẽ có thể được
đắm chìm trong sự hoan lạc cực điểm này

trái tim tôi vươn đến họ...tất cả mọi người đều xứng đáng với điều này
mỗi và từng con người xứng đáng với điều này

tôi đi bộ với một vẻ duyên dáng ân sủng mới lướt qua cổng vô cửa
kỷ niệm ngày thầy...tôi muốn tham gia vào lễ kỷ niệm của họ
để kỷ niệm bhagwan cùng với họ

buddham sharanam gachchhami

sangham sharanam gachchhami

dhammam sharanam gachchhami

tất cả mọi người đang ở trong hội trường trang tử...
tôi bước vào cửa lão tử...với niềm vui bao la
tôi cảm thấy rằng tôi hiện nay là một phần của không gian thiêng liêng nơi mà
bhagwan đang sống
trời đang tuôn mưa...không khí huyền diệu...trần ngập với một năng lượng tươi mới
tôi nhẹ nhàng đi vào lễ kỷ niệm tại trang tử
tôi khiêu vũ và nhảy theo kirtans và các bài hát của bhagwan tràn đầy không khí

lão tử...thiên đường trên trái đất...chính nơi này là thiên đường hoa sen

tôi hi vọng rằng một ngày nào đó tôi sẽ có một phòng ngủ trong ngôi chùa như thế này
một không gian tròn lớn với khu vườn xung quanh
tôi đang chết đuối trong cơn khoái lạc

tôi nhìn thấy nhiều đôi mắt đang nhìn xuyên thấu tôi
các sanyassin cảm thấy một sự hiện diện xung quanh tôi
họ có vẻ tức giận rằng tôi đang nhảy múa với vẻ tự do như vậy
họ chưa bao giờ thấy tôi nhảy múa trước đó
chỉ rất nghiêm trọng và luôn luôn đi chậm
nhìn về phía trước những bước chân của tôi
tôi không thể hiểu sự tức giận của họ
họ co lại trong thì thầm và sợ đến gần tôi

tôi luôn là một người xa lạ
họ đã dần dần quen và chịu tôi
bằng cách cười và pha trò về dáng đi bộ từ từ của tôi

nhưng bây giờ tôi đã không chỉ là một người lạ...đây là một điều gì đó mới
họ ngừng sự cười đùa của họ
những câu nói đùa không thích hợp với không gian mới tôi đang mang theo
bây giờ nó trở thành một sự chế nhạo rằng tôi đã trở nên chứng ngộ

tôi đã không thốt lên dù chỉ một lời duy nhất
tôi hoàn toàn đắm chìm trong cực khoái và không nói nổi bất cứ gì
nhưng sự hiện diện của tôi...từng cử chỉ của tôi
đi bộ như lướt của tôi...hương thơm quanh tôi
tất cả mọi thứ đều khiến họ liên tưởng tới bhagwan

tất cả bắt đầu thì thầm rằng tôi nghĩ rằng tôi đã giác ngộ
rằng tôi đang giả vờ là bhagwan

tôi rất ngạc nhiên...

bằng cách nào đó tất cả đã trở thành những người đọc được ý nghĩ
rằng họ có thể đọc được mọi suy nghĩ của tôi
và tự cho rằng họ biết tôi suy nghĩ những gì
và sau đó nói lại với nhau rằng những ý nghĩ của tôi là vậy
tôi nhận ra đây chỉ là khởi đầu của những rắc rối phía trước
tôi đang bước vào thế giới thực tế

thế giới của bản ngã tâm linh...những con nghiện quyền lực
cạnh tranh...kết án...ghen tị...đóng đinh

không có ai bận tâm để tìm hiểu tôi
nhắm mắt lại...hỏi tôi về những điều đã xảy ra với tôi
như với một con người...như với một người đồng hành
tất cả bọn họ đã cùng quyết định
phán xét...giám khảo...có tội không cần xét xử...trừng phạt
và công bố phán quyết của họ với tất cả mọi người

họ là những người tìm kiếm sự thật lớn lao

họ sẽ không để tôi yên

đột nhiên tất cả mọi người đã trở thành thầy của tôi
liên tục đến và nói với tôi về bản ngã của tôi
bệnh của tôi...và cách chữa bệnh...để tôi vứt bỏ bản ngã đi
tất cả với không một lời yêu cầu từ phía tôi
cũng như sự cho phép của tôi để bị đo bằng những chuẩn mực của họ
tôi bỗng dung thấy tất cả mọi người xung quanh trở thành những bậc thầy

tôi cảm thấy từ bi đối với họ

vì tôi biết rằng họ đã thực sự hiểu rằng

một điều gì đó đã xảy ra với tôi

và điều này đã làm họ ghen tị

tôi đành phải học cách sống chung với điều này trong sự thông cảm
thầm lặng

tôi có thể nhìn thấy rằng tất cả những người sống đều đi trên con đường
tìm kiếm sự thật

bằng bất cứ phương tiện nào họ đang sử dụng

tốt hay xấu...đúng hay sai

tất cả đều đang tìm kiếm sự thật

sự thật là nguồn gốc của sự sống

sinh ra chết đi rồi lại tái sinh
để di chuyển tiếp và phát triển
để tiến gần hơn với sự thật
vòng tròn đã hoàn tất

nơi mà vũ trụ cực khoái này có thể phát triển
tới một chiều cao của ý thức
để nó có thể nhìn thấy bản thân...nhận thức về bản thân
và mở hội chính nó thông qua sự giác ngộ

tôi mong muốn giác ngộ cho tất cả các chúng sinh

đã nhìn thấy được ánh sáng rộng lớn của bhagwan
và nhìn thấy được bản thể của chính mình
chỉ là một đứa trẻ...mới sinh ra

tôi nhận ra rằng tôi vừa mới trải nghiệm chứng ngộ
và rằng còn nhiều...nhiều hơn thế nữa

đối với tôi, tôi mới chỉ bước từ một đệ tử
để trở thành một người sùng kính

lần đầu tiên tôi nhận ra vẻ đẹp và sự duyên dáng
của một người sùng kính...đôi mắt của tôi đã được khai mở

bây giờ tôi mới thực sự là một người sùng kính của người với một
cặp mắt mở
tôi đã biết về bí mật sâu sắc nhất của ngài
tôi luôn luôn nhìn thấy ngài

tôi xin dâng kính nghiệm giác ngộ của tôi dưới chân của ngài
nó thật nhọt nhọt so với những gì tôi đã nhìn thấy của bhagwan
tôi sẽ cần phải đi sâu hơn...sâu hơn và mở rộng trải nghiệm này

tôi nhận ra rằng bhagwan đã giác ngộ ở tuổi 21 vào năm 1952
nhưng vẫn giữ im lặng và chỉ bắt đầu công việc nhận đệ tử từ năm 1970
đã phải mất mười tám năm để toàn bộ cuộc hành trình hoàn tất

từ acharya đến bhagwan
từ nhà huyền môn đến thầy

từ acharya...người mà bên trong và bên ngoài là một
bhagwan...không có bên trong không có bên ngoài...
chỉ còn là một sự hòa tan vào với tất cả

acharya...một người có thể giúp đỡ từ bên trong...nhìn vào bản thể của bạn
bhagwan...một người có thể giúp đỡ từ bên ngoài...đưa cho bạn bản thể của chính ngài

tôi đã hiểu rằng ngài đã trải qua năm kinh nghiệm samadhi
tất cả trong thời gian mười tám năm
samadhi samadhi samadhi samadhi và rồi samadhi cuối cùng
bùng nổ bùng nổ bùng nổ bùng nổ sự bùng nổ cuối cùng

samadhi mà giọt sương trượt vào biển...để trở thành đại dương

giọt sương đầu hàng
biến vào trong đại dương để nhận ra sự mệnh mông của nó
nó sẽ không mất bất cứ gì...nó trở nên rộng lớn như đại dương

nhưng đại dương cũng biến mất vào giọt sương
một ân huệ vô hạn
đại dương trở thành giọt sương
cái vĩ đại cúi chào cái nhỏ

chỉ phía đông mới biết đến những biểu thức có chiều sâu như vậy
chỉ vì một sự hiểu biết và kinh nghiệm đó cũng đáng để chết

tôi rơi vào tình yêu hoàn toàn với bhagwan
đó là tất cả những gì tôi tìm kiếm
được ở dưới chân ngài như một người sùng kính
ai cần trở nên giác ngộ
bây giờ tôi có bhagwan

tôi đã tìm thấy một niềm vui lớn hơn...một tình yêu lớn hơn...thầy của tôi

tôi muốn được ở gần ngài và để nhìn ngài ngoài đời lần đầu
thật là một giấc mơ...tôi sẽ thấy ngài...sẽ thật là tuyệt vời
tôi không thể tưởng tượng những gì sẽ xảy ra...điều gì sẽ được tiết lộ

đây là một sự xa xỉ tội cùng
may mắn tuyệt vời làm sao khi tìm thấy được vị thầy thật sự
và bhagwan lại là bậc thầy của các bậc thầy
một con người tiến hóa ở bậc cao nhất mà đã từng đặt chân trên trái đất này
con người của tất cả các thời đại

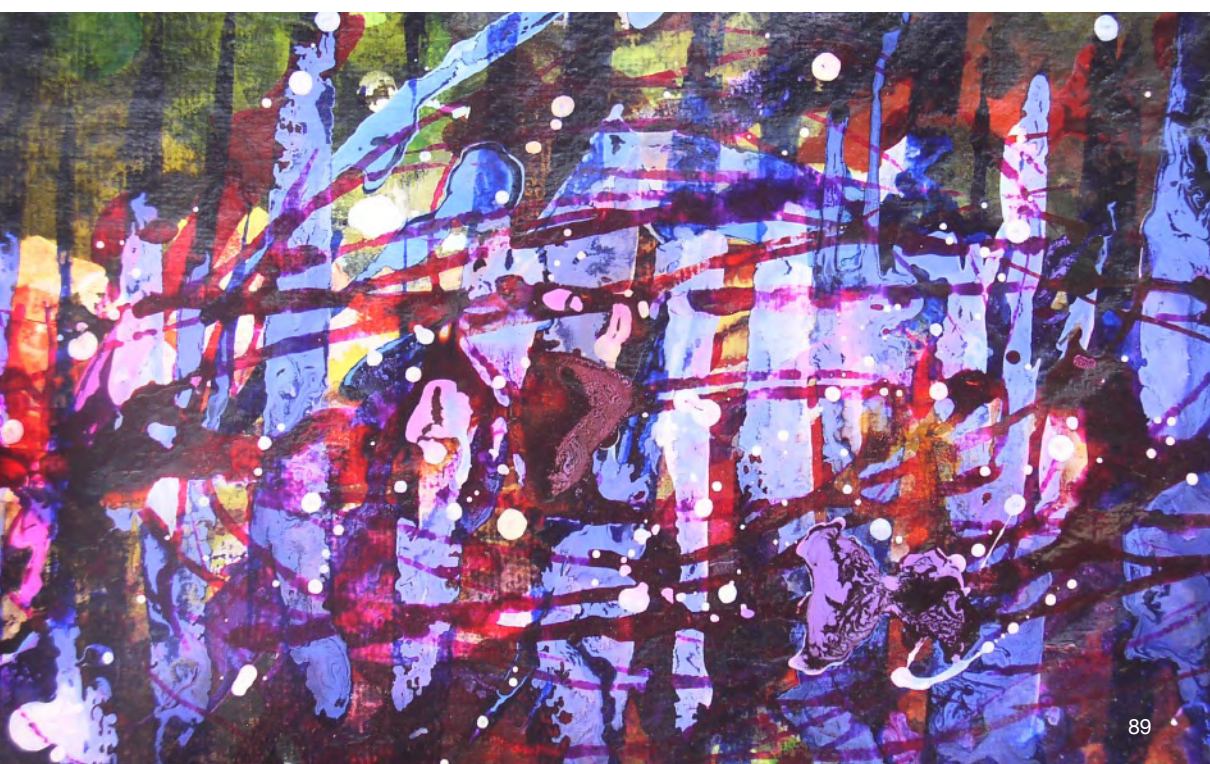
tôi muốn được chạm vào đôi chân của ngài và khóc
được nhìn thấy ngài xuất hiện và bay bổng giữa không gian
ngồi và lắng nghe lời nói của ngài... đắm đuối trong sự im lặng của ngài
xem cử chỉ duyên dáng của ngài... nhìn vào đôi mắt của ngài
nhìn thấy ngài tỏa phép màu của mình giữa không khí
chứng kiến sự cuốn hút và sự hiện diện lôi cuốn của ngài
mà khiến những người tìm kiếm chìm mình trong những làn sóng của phúc lạc

bây giờ tôi có thể nhìn với cặp mắt mở
được nhìn thấy bhagwan sẽ là một cảnh tượng lộng lẫy nhất thế giới

tôi hiểu lý do tại sao mahakashyap giữ mình trong im lặng
tôi sẽ như ông ấy

tôi không muốn bị người khác nhận ra
tôi muốn giữ im lặng và giữ bí mật của tôi
tôi thật tham lam
muốn thưởng thức và đi sâu hơn vào trải nghiệm của tôi
giữ sự riêng tư bằng cách không để ai biết tới

bhagwan là một show diễn hay nhất trong vũ trụ này... chỉ cần xem ngài

tôi muốn làm quen dần với những trải nghiệm mới của thế giới
vẫn còn trong trạng thái sốc...và đang hấp thụ từng lớp một của những kinh nghiệm
cho phép thân tâm thay đổi về tinh tế lẫn thô thông qua giả kim thuật của nó
cơ thể của tôi đang thay đổi từ bên trong trong vô số cách khác nhau

tất cả những thay đổi đó chiếm rất nhiều sinh lực của tôi
tôi cần ngủ nhiều và nhiều hơn nữa...im lặng sâu và nghỉ ngơi

tôi hoàn toàn một mình

ashram có thái độ thù địch với tôi
những sanyassin bắt đầu lên tiếng chống đối tôi

tôi có thể cảm thấy các cuộc tấn công của họ đối với tôi
đôi khi như dao găm hoặc mũi tên xuyên vào tôi
tôi cần phải học cách để che chở bản thân mình

cơ thể của tôi rất thông thoáng mềm mại và dễ bị tổn thương
vẫn còn trong trạng thái bốc hơi
nơi tất cả mọi thứ vào và ra giống như một không gian mở
tôi có thể cảm thấy những chuyển động nhỏ nhất trong không khí

tôi có thể đọc và nhìn thấy những ý nghĩ và cảm xúc của mọi người
tôi bắt đầu nhìn thấy quá khứ hiện tại và tương lai của họ
tôi đã không tìm cách để biết về người khác
nhưng chỉ cần đi ngang qua cạnh tôi thì những cánh cửa tâm thức tự mở ra

tất cả mọi thứ xung quanh tôi trở nên trong suốt
tiết lộ những bí ẩn của chúng với tôi

tôi đang bị tràn ngập với quá nhiều hiểu biết chảy vào
tôi muốn tìm cách để tắt chúng đi
và cho phép một chút vô thức chiếm lấy

vì vậy tôi đành phải sử dụng biện pháp ngủ nhiều nhất có thể
không thiền nữa...chỉ cần thả lỏng...chỉ cần thư giãn
ngủ và để cho thời gian giải quyết mọi thứ

điều này rồi cũng sẽ qua

đắm chìm trong mắt của ngài

10 tháng 7 năm 1986 là ngày samadhi đầu tiên của tôi
29 tháng 7 năm 1986 bhagwan trở lại bombay

chỉ mười chín ngày sau samadhi của tôi
tôi biết rằng ngài sẽ đến

khi phép màu xảy ra...chúng đều xảy ra cùng một lúc

những rắc rối ở mỹ
tai họa và sự tàn phá công xã đầy ác ý
chuyến đi du lịch trên khắp mười bảy quốc gia trên thế giới và những
những sự từ chối cấp visa cho ngài một cách ngu xuẩn và phí lý...
những lần trục xuất ngài...các đệ tử rơi vào trong tình trạng hỗn loạn

bản thân bhagwan là người ít bị ảnh hưởng nhất
tôi có thể hiểu rằng ngài coi những điều đó trong thân tâm như là một cách để mài
lưỡi gươm...để làm mạnh nghị lực của các sanyassin để đi vào bên trong

đôi khi cơn sốc có thể được dùng như một chiếc thang để leo lên
và để tạo nên một sự tỉnh táo
một bậc thầy thiên tông sẽ sử dụng tất cả và mọi tình huống
như là một cảnh để tạo ra nhận thức...sự tỉnh táo

ngài sẽ chỉ quan tâm đến kết quả mà nó sẽ mang lại cho những người của thầy
họ thì cần đôi chút tin lành...

một không gian mới để di chuyển đến...để tập hợp lại một lần nữa
ngài đã nhìn thấy sự xuất hiện của tôi sẽ sớm trở thành một nguồn cảm hứng mới
để tạo ra một động lực mới và nhiệt huyết trong người của ngài
một người bình thường...chỉ chín mươi ngày...với phương pháp hara kiri...về đến nhà

tôi đến ashram hàng ngày để nghe ngóng tin tức về sự trở về của ngài
những cư dân tại ashram được phát vé đặc biệt để có thể nhìn thấy ngài trong trung tâm
sumila tại bombay và các thỏa thuận được chuẩn bị để có một xe buýt tư nhân đưa
tất cả tới đó

tôi xin được cấp vé và xin đi xe buýt cùng với họ

tôi đã ở pune ashram được bốn tháng nhưng bị từ chối cấp vé
tôi đã có tên trong danh sách “những người nên tránh” của họ
họ nói với tôi rằng sẽ không cho phép những người như tôi được nhìn thấy bhagwan
rằng tôi là thằng điên và có thể là một mối nguy hiểm đối với ngài
và họ đã sàng lọc những người được phép vào sumila
họ đã thông báo với swami manu và swami tathagat ở sumila về tôi
tôi chẳng biết nói gì...tại sao tất cả họ đều làm điều này với tôi

tôi đã im lặng và giữ bí mật về samadhi của tôi
một cơn ác mộng đã bắt đầu xảy ra với tôi
họ cố gắng để ngăn cản tôi được nhìn thấy bhagwan
tôi đi đến đi đến sumila tại bombay trên một chiếc taxi
một đám đông sanyassin đã đến đó từ trước
không ai biết tôi...chỉ là một đệ tử từ pune
vì vậy tôi quyết định không gây bất cứ chú ý gì và cố gắng xoay sở để có được vé vào

mọi người xếp hàng và đứng gần cửa sumila
tôi háo hức xếp hàng trước đó từ bốn giờ đồng hồ trước
tôi là người thứ ba trong hàng người đứng gần cổng
bây giờ tôi đang đi sâu vào bên trong và trở nên tĩnh lặng và chờ đợi
đối với tôi đây là một cổng lão tử sống

tôi muốn được hoàn toàn tĩnh lặng và chỉ mang theo sự tĩnh lặng sâu sắc nhất
của tôi vào hội trường
đây là cuộc gặp mặt đầu tiên mà tôi đã hằng mơ ước...tôi phải trở nên hoàn toàn tĩnh lặng
trong khoảnh khắc sâu sắc nhất của tôi cho cái nhìn đầu tiên

mọi người đang xếp hàng và sau bốn tiếng đồng hồ chờ đợi
không một tiếng thông báo, cánh cửa hé mở ra để cho phép những người bên ngoài di
chuyển vào trong
ngay lập tức một sự xô đẩy mạnh bạo từ phía sau
gạt mọi người sang một bên để được vào trong đầu tiên

tôi bị gạt sang một bên...tôi đang ở trong tình trạng mong manh...không thể chạy
chỉ có thể ở lại và nhìn đám đông đang vội vã đi qua tôi
họ đẩy mạnh khiến cửa mở hoàn toàn
có tiếng hét từ bên trong để đóng cửa lại... đóng cửa lại
một sannyasin tức giận đi ra và chỉ còn mỗi mình tôi
cùng với một số người khác đã bị bỏ lại bên ngoài
và anh ta hét lớn với tôi rằng đó có phải là cách để hành xử không
tất cả các bạn đang làm tổn hại đến công việc của bhagwan...
đây không phải là cách hành xử...tất cả mọi người hãy rời đi

tôi nhẹ nhàng nói rằng tôi đã đứng xếp hàng bốn tiếng đồng hồ và là người xếp hàng thứ ba
rằng họ đã đẩy tôi sang một bên...tôi đã không có lỗi...
thực tế là tôi vẫn ở trong trạng thái tĩnh lặng
anh ta liền nổi giận với tôi và hỏi tại sao tôi dám cãi anh ta
anh ấy sẽ nhớ khuôn mặt của tôi và sẽ cấm không cho tôi vào

thật là hài hước...đây là sự công bằng của vũ trụ chẳng
có lẽ thế giới này không hề điên sau khi nhìn lại
chỉ cần nhìn vào những con người của chúng ta

cuộc gặp đầu tiên đó đã không xảy ra
tôi chỉ đi bộ ngang qua khu vườn ở mé đối diện của con phố và trở nên tĩnh lặng
và ngồi yên lặng suốt cả buổi chiều tối

cho đến ngày hôm sau
tôi nghe được về một quy định mới...tất cả vé vào phải được mua từ
trung tâm thiền định trong khu vực pháo đài...tôi đến đó

trong lúc tôi đứng ngoài cửa...tôi nhìn thấy ma laxmi bước ra ngoài
tôi liền giải thích trường hợp của tôi với bà ấy và nhắc về hôm trước

bà gật đầu mỉm cười và nói rằng đã nhìn thấy tất cả
ok...và bà ấy cho tôi vé ra vào đặc biệt trong ngày
cảm ơn ma laxmi...đây là ngày đặc biệt của tôi
chúng tôi được dẫn vào trong...ngồi chờ trong một khu vực...
và không lâu sau được dẫn lên trên lầu

tôi bước đi rất rất chậm...để cho người khác vượt qua tôi
và rất cục là người đi cuối trên cầu thang xoắn ốc
tôi nhìn thấy ma vivek lần đầu tiên xuất hiện ở đầu cầu thang
và nhìn tôi bước từ từ lên cầu thang

đó như là một món quà dành cho tôi và tôi thực sự biết ơn cô ấy
cô ta đã chăm sóc bhagwan...cô ấy như là một nữ thần trước mắt tôi
tôi chấp tay chào namaste và cúi người thấp về phía cô
cô ta mỉm cười...tôi cảm thấy sự đón chào nồng nhiệt bởi cô ấy
ít nhất những người gần nhất với bhagwan cũng yêu thương và từ bi
tôi tự nhủ với chính mình

ashok bharti đang hát... một bộ râu dài màu trắng
niềm đam mê và tình yêu trong giọng nói của ông ấy...
nhịp điệu của tình yêu đang tuôn chảy
tôi thuộc về nơi đây...với những con người này...chúng ta cần phải đi cùng nhau
với bhagwan hướng dẫn chúng ta...nhóm tùy tùng vĩnh viễn của ngài

không khí trở nên tĩnh lặng hoàn toàn...tất cả các cặp mắt đều ngược nhìn lên
bhagwan bước vào rạng rỡ với nụ cười
tôi thấy ngài bước đi trong cơn say và nhận biết cao độ cùng một lúc
chào kiểu namaste nhẹ nhàng với đôi mắt lấp lánh...ngài đáp xuống ghế của mình
đây là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy ngài
đã trải qua sáu năm chờ đợi dong dài

sự hiện diện vật lý của bhagwan thật là áp đảo
từng phần tử không khí ướt đẫm như mật...dày đặc và chảy tràn
tôi say hơn bao giờ hết
samadhi của tôi cách đây một tháng không ngọt ngào đến thế này
đây là thứ thực

những hàng nước mắt của tôi chảy dài
tôi nhìn ngài...một cách ngại ngùng...nhắm mắt lại một lần nữa
tôi không thể nhìn thẳng vào mắt của ngài...như vậy sẽ quá xâm phạm
tôi nhắm mắt và những giọt nước mắt của tôi chảy dài
thời gian đã biến mất

tôi được đưa đến lối hổng đen một lần nữa
thậm chí sâu hơn...nhẹ nhàng và ngọt ngào hơn

tôi có thể nghe ngài nói
rằng sẽ có ngày thời điểm này sẽ được ghi nhớ trong lịch sử
phước lành cho bạn nhân dịp quay trở về này
đi sâu hơn đi...còn nhiều hơn nữa...hơn nữa

tôi không thể nghe thấy lời nói của ngài
tôi bị đắm chìm vào trong phúc lạc

om om om om dao động ở khắp mọi nơi

tôi nghe ashok bharti bắt đầu hát một lần nữa

tôi đang ở đâu...tôi đã từng đến những đâu...tôi là ai

ngài đang nhảy múa với niềm vui sướng...tôi biết lý do tại sao...ngài biết tôi biết tại sao
tôi sẽ giữ bí mật của tôi cho đến khi đôi cánh của tôi đã trưởng thành
và ngài sẽ làm tôi bay vào thế giới để hát bài ca của ngài trong sự vui mừng
nhảy điệu nhảy của ngài...chia sẻ tình yêu ứa tràn của ngài

tôi đắm chìm trong hạnh phúc
và hoàn toàn biết ơn đối với tồn tại cho những gì tồn tại đã ban cho tôi

sự hiện diện của ngài là một cú lặn sâu vào cõi vĩnh cửu
sự gặp gỡ này là vĩnh cửu

tôi cần hấp thụ tất cả những gì ngài đã rót như mưa cho tôi tối nay
uống hết và không lãng phí một giọt nào

tôi không muốn làm phiền bhagwan thêm một chút nào
sự tôn kính của tôi đối với ngài là giữ một khoảng cách thiêng liêng
tôi muốn giữ cho bản thân tỉnh táo và không được coi sự hiện diện của ngài là
một điều có sẵn

tôi biết ngài đang rót tất cả vào trong tôi
tôi phải chuẩn bị một cái giếng sâu hơn để xứng đáng và hấp thụ nhiều hơn

để cho những người đồng hành khát nước uống
nơi này rất nhỏ...rất nhiều người muốn gặp ngài
tạo khoảng trống cho những người khác...trao cơ hội cho họ...tất cả họ đều cần ngài

tôi vẫn mãi mãi biết ơn ma laxmi đã cho tôi thể vào

tôi trở lại pune trong phúc lạc

mong muốn cuối cùng được gặp ngài trong thể vật lý cũng đã hoàn tất
bây giờ tôi phải đi vào sâu hơn và sử dụng tuyệt đối những khoảnh khắc quý giá đó
mà tôi đã may mắn được nhận trong sumila
đi vào và chuẩn bị cho một sự đón nhận vị thầy một cách sâu sắc hơn

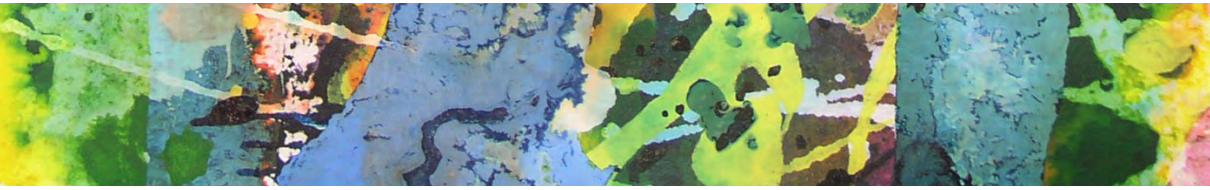
tôi ngòi một mình
có quá nhiều tầng lớp tâm thức của tôi đã mở ra và tôi cần thời gian
để tan chảy vào sự hiểu biết và bắt đầu nảy nở vào bên trong
tôi nhận thấy được tầm lớn lao bất tận của những kinh nghiệm mà tôi cần phải đối đầu
cường độ của những thứ chưa được thấu hiểu của những gì đã xảy ra
trong cái buổi đêm tối của linh hồn đó

ân sùng và lòng từ bi của sự giáng xuống của đức phật vĩ đại nhất
phật gautama...phước lành của ngài
sự thiếu kinh nghiệm và thiếu nhận biết của tôi trong việc kháng cự vì sợ hãi
và bắt đầu nhận ra rằng bhagwan đang gìn giữ
thể phách của ngài mà được biết đến dưới tên maitreya

tất cả mọi thứ đã xảy ra quá bất ngờ mà không có sự chuẩn bị nào
tôi đã không được chuẩn bị trước cả về mặt tinh thần lẫn thể xác

lúc đó tôi ước được buông bỏ...và ngay cả nếu tôi đã qua đời
thì họ đã ở đó để giúp tôi quay trở lại với thể xác của tôi
tôi đã cảm thấy tội lỗi vô cùng
nhưng tôi chỉ là con người và rất mong manh

điều này rồi sẽ qua

tôi sẽ chuẩn bị một lần nữa...đơn giản là cho phép mọi thứ xảy ra lần sau
một sự nuốt chửng lần tới của lỗ đen
chờ đợi cái chết...lỗ đen...tái sinh

lắng xuống sâu vào sự tĩnh lặng
tất cả từ từ trở nên rõ ràng với tôi
có bảy lớp...những tầng cao hơn và cao hơn nữa của nhận thức
dẫn đến tầng cho phép trải nghiệm
tính chứng kiến thuần khiết

nó không phải là cơ thể...nó không phải là tâm trí...nó không phải là những cảm xúc
nó không phải là thể ánh sáng hoặc sáu thể tinh tế kết nối với cơ thể này
nó không có hình thái nào... một sự chứng kiến tinh khiết

năm thế đầu tiên chỉ để phát triển và kết tinh để
dẫn đến nhận biết
nơi có người trải nghiệm và sự trải nghiệm...tính nhị nguyên

dẫn đến trung tâm thứ sáu
nơi mà lần đầu tiên ta trở thành nhận biết về chính nhận biết
trạng thái trải nghiệm...vô nhị nguyên

thứ bảy...không còn là trung tâm...nơi trạng thái của trải nghiệm
bị chìm đắm trong tính chứng kiến tinh khiết
hư vô...khoảng trống

tôi đã đi sâu hơn và chìm đắm sâu hơn vào các bí ẩn được mở ra trước tôi
và bhagwan xuất hiện một lần nữa và một lần nữa để ban phước cho tôi
một cách bí ẩn và lơ lửng một cách tinh nghịch trên đầu tôi để xem tôi có tỉnh táo không
và tôi có thể nhận thấy sự hiện diện thâm lặng của ngài

sự hài hước và tính thanh lịch của ngài làm cho tôi cười khúc khích và cười trong khoái cảm
tôi bừng sáng... một tính hài hước mới lớn lên trong tôi
tôi bắt đầu thấy những sự nghịch lý của bản chất con người
sự đơn giản và vẻ đẹp của tất cả những gì bao quanh tôi

mắt của ngài nhìn thấy tất cả
đây là một bầu trời rộng mở mà tôi đang sống trong

bhagwan hiểu sâu sắc quyền riêng tư tuyệt đối của tôi
và tôi đã bắt đầu học cách tôn trọng sự riêng tư của những người khác
đối với những kinh nghiệm ngoại cảm đối với những người khác đến trước mặt tôi
tôi giữ im lặng về bất cứ điều gì tôi thấy
và không bao giờ đánh giá bất cứ ai

bhagwan có một sự tôn trọng lớn lao đối với tự do cá nhân
tự do là chìa khóa vàng của ngài
nếu tôi muốn được vô thức, đó là tự do của tôi
tôi có thể phát triển theo tốc độ thả lỏng của riêng tôi
không cần vội vàng... không cần vội vàng chìm đắm vào phương pháp hara kiri nữa
chỉ cần thư giãn và tận hưởng những làn gió

cuộc hành trình là mục tiêu
thực ra không có mục tiêu
chỉ là vẻ đẹp tuyệt vời của chính cuộc hành trình

cảm giác mặc cảm và đau đớn về phật gautama đều biến mất
tôi đang được yêu thương và hướng dẫn trong sự từ bi của bhagwan
thông thái và sự hiểu biết thấu suốt của ngài
ngài chữa bệnh cho tôi bằng những cái chạm đầy yêu thương của mình

hiểu được phương pháp giác ngộ ngay tức thì của bhagwan
hoặc trường phái giác ngộ dần dần

tôi hiểu rõ ràng rằng bhagwan hoàn toàn đúng
rằng giác ngộ là bất thành linh
không có sự trải nghiệm siêu nhận thức đó
thì không có gì có thể xảy ra cả

và sau đó
một sự thức tỉnh dần dần dẫn tới siêu nhận thức vũ trụ
hòa tan vào trạng thái cuối cùng

những phương pháp giác ngộ dần dần chỉ đơn giản là buồn cười
một sự trì hoãn
họ chỉ đơn giản là bao bọc mình trong cái vỏ mãi mãi

sự hiểu biết của tôi về các sanyassin trở nên sâu sắc và rất rõ ràng
rằng có sáu tỷ người trên hành tinh trái đất này
chỉ một triệu là đệ tử của ngài
bhagwan đã lựa chọn các đệ tử của mình
ngài biết rõ tiềm năng của mỗi sanyassin
tầm nhìn rộng lớn của ngài nhìn ra xa về phía trước

rằng những cá nhân dũng cảm và hiếm hoi đó
mỗi người theo cách riêng của mình đã tách ra khỏi khuôn mẫu
bị cô lập từ bạn bè, gia đình và xã hội...những khó khăn tài chính

rằng họ đều đã ở đây vì tình yêu với bhagwan
có can đảm để quỳ phục dưới chân của ngài và nhận sannyas
họ đã giành được sự tôn trọng tình yêu và lòng biết ơn của tôi

tôi sẽ đánh giá họ là những người bạn yêu thương và là những người đồng hành của tôi

bhagwan bắt đầu theo dõi tôi chặt chẽ

tôi nhận biết về những hiểu biết của ngài về những cạm bẫy có thể xảy ra
rằng có lẽ tôi sẽ bắt đầu phát triển bản ngã tâm linh của tôi

tôi bây giờ biết bhagwan có thể nhìn vào bản thể của tôi
ngài biết tất cả những khả năng tâm linh sẵn có trong tôi

nhưng tâm trí...bản ngã con người và ham muốn quyền lực
chúng là một vấn đề khác

đó là tất cả một vấn đề của thói quen cá nhân...thái độ cá nhân
rằng ai cũng có quyền để quyết định khi nào ngưng lại và tuyên bố sự giác ngộ của mình

đó là sự tự do của tôi để chơi các trò chơi tâm trí
hoặc tuyên bố các trải nghiệm bởi nỗi sợ hãi để ngưng lại việc đi sâu vào bên trong
bản ngã biết làm thế nào để ẩn sâu trong đáy hầm của vô thức

tôi nhận biết về điều này
và nhận biết về mối quan tâm của ngài với sự hoàn tất của tôi
bảo vệ chặt chẽ và hướng dẫn một cách đầy yêu thương với tôi là cách từ bi của ngài

tôi đã trở thành một người sùng kính trưởng thành
tôi đã ở trong tình yêu với bhagwan
tôi đã hoàn toàn lãng quên và vứt bỏ đi sự chứng ngộ của tôi
có nhiều thứ hơn để đi sâu vào...có nhiều cái cần được tái khám phá
tôi trốn dưới đôi cánh ấm áp và ấm cúng của ngài

tình yêu của tôi đối với ngài đã trở nên lớn hơn nhiều
tôi sẽ là một hóa thân của mahakashyap

tôi đã đi sâu hơn vào trong lỗ đen
đây là chân trời cuối cùng
tìm kiếm
sự thật tuyệt đối

toàn năng...có mặt ở khắp nơi...toàn trí
không thể bị phá hủy...tràn ngập tất cả...biết tất cả
không có hương vị...không có mùi...không sờ được...không có âm thanh...
không thể nhìn được
không thể được tạo ra luôn luôn hiện diện...cũng không thể bị phá hủy và sẽ
luôn luôn còn lại
vượt ra ngoài không gian...vượt ra ngoài thời gian
không thể hiểu được...vô biên
có nguồn ánh sáng riêng của mình...vĩnh cửu

lỗ đen...không thể biết được...bí ẩn cuối cùng

tôi đã bắt đầu hiểu biết về những gì đã xảy ra
ánh sáng chỉ có thể được trải nghiệm từ trong bóng tối
trải nghiệm của bùng nổ nguyên tử của ánh sáng
ánh sáng bùng nổ ở khắp mọi nơi
đã được nhìn thấy từ bên trong hố đen

kinh nghiệm bên trong là màu đen...kinh nghiệm bên ngoài là ánh sáng
niết bàn...sự chấm dứt của ngọn lửa...bên ngoài là ngọn lửa vĩnh cửu

lỗ đen...cốt lõi trong cùng của bản thể

em gái của tôi shona và chồng cô samesh đến bombay
từ hongkong đến dự một đám cưới và tất cả đều ở tại khách sạn taj mahal
tôi được yêu cầu để gặp họ ở đó

tôi đã đến pune với số tiền còn sót lại và bây giờ đã hết sạch
tôi sở hữu chỉ một chiếc áo choàng mà tôi rửa hàng ngày...treo khô và mặc
mà đã trở nên phai nhạt và trong suốt
tôi yêu áo choàng đó vì nó đã trở nên mềm mại như bột
áo choàng samadhi của tôi là vô giá đối với tôi
dép bata mỏng và mòn

tôi đã không để ý về hình dáng nghèo nàn bên ngoài của tôi

tôi bước vào khách sạn taj và được yêu cầu để chờ quản lý ở trong sảnh
ông ấy bảo tôi ngồi xuống và hỏi lý do tại sao tôi đến khách sạn

tôi hỏi ông ấy lý do tại sao hỏi câu hỏi này
tôi có thể đi vào bất cứ nhà hàng hay quán cà phê ở bất cứ đâu
lý do cho câu hỏi lạ lùng này là gì
bỗng dưng tôi nhận ra rằng ông ấy nghĩ rằng tôi là một người ăn xin

ông ấy nhìn thấy phong cách của tôi và nghe tôi nói thông thạo tiếng anh và sự im lặng

tôi đã nói rằng tôi đã đến gặp người em gái và gia đình của tôi đang thuê phòng tại taj
ông ấy hỏi họ là ai và tôi đáp rằng shona và ramesh jhunjunwala
quai hàm của ông mở ra trong cơn sốc...đột nhiên trở nên lịch sự và đón chào
gia đình jhunjunwala...shona là em gái của bạn

ông quay phòng của họ và sớm shona vội vàng bước ra ngoài sảnh khi nhìn thấy tôi, cô ấy đã rơi nước mắt...tôi đã làm gì với mình những gì đã xảy ra với quần áo của tôi...tôi đã trở nên quá gầy...nghèo

tôi nhìn em gái của tôi...trong các viên kim cương và quần áo cưới đắt tiền tôi nói với cô ấy tôi cảm thấy xấu hổ vì trong đôi mắt của tôi cô ấy trông rất nghèo và tôi là một người giàu có

người quản lý nhìn chằm chằm vào cả hai chúng tôi...đây là thế giới gì thế này một người anh trai và em gái lạ lùng...một sự tương phản ở giữa khách sạn taj mahal

em ấy đã cho tôi đủ tiền để tôi có thể xoay sở trong vài tháng tới cảm giác gặp em gái của tôi và gia đình của mình trong hoàn cảnh đó rất kì lạ và tôi đã quay lại pune mà không tham dự đám cưới

một tháng đã trôi qua...tôi có thể nghe thấy ngài gọi tôi

đây sẽ là cách của tôi với bhagwan từ nay
21 ngày chuẩn bị sâu sắc
bảy ngày ăn trong chế độ ăn uống chất lỏng
đặt tới cực điểm và chứng kiến bhagwan vào đêm trăng tròn

tên của ngài bhagwan shree rajneesh và tên rajneesh của tôi
sự thật có một vẻ đẹp...thơ...ân sủng
cuộc gặp gỡ giữa trăng tròn và mặt trăng lưỡi liềm

tôi quyết định đi tới bombay
tôi nhớ tôi đến vào 16 tháng 9
ngài vẫn còn nói và tôi đã đến để sắp xếp vé thông hành trong tuần sau đó kỳ lạ làm sao, ngày 17, ngài trở nên im lặng

18 là trăng tròn
ngài bắt đầu một lần nữa...tuyệt vời...darshan dưới trăng tròn đầu tiên của tôi

con đường sùng kính của tôi đang phát triển sâu sắc hơn sự ra mắt bằng nhảy múa của ngài tiết lộ nhiều hơn với tôi ngài hài lòng với sự tiến bộ của tôi sự im lặng của tôi và sự tập trung vào sự thật và đạt tới tôi đã ổn định và trưởng thành...có khả năng để giữ bí mật lớn

còn rất nhiều vẫn chưa được nói ra
và sẽ chẳng bao giờ có thể được nói

một vũ trụ bí ẩn của một mối quan hệ thầy và đệ tử
mỗi khi đệ tử trưởng thành thêm...vì thầy sẽ hé lộ thêm nữa
đó là một cuộc hành trình vô tận...một sự khởi đầu không có kết thúc
phát triển sâu hơn và sâu hơn...rộng hơn và rộng hơn nữa

vị thầy đã sẵn sàng để đi cả con đường
ngài đã sẵn mở và biết vô tận nhiều hơn

người đệ tử giữ trạng thái cởi mở...đầu hàng và nhạy cảm
luôn luôn mở cửa cho tất cả và tất cả mọi thứ...
không bao giờ quyết định đâu là điểm dừng
có nhiều thứ nữa với mỗi chân trời được vượt qua
với những khả năng bất tận

thơ haiku rajneesh 1986

cả đêm không ngủ
trên những ánh trắng
sự sôi động ngất ngây

con tim rung nhịp
ngất ngây
tiếng vọng lại của sự im lặng !

một trái tim tuôn tràn
để mèn kêu
qua màn đêm

ánh sáng ban mai bùng nổ
con tim nhảy múa
hàng triệu ánh vàng vang lên trong ngất ngây !

dưới một cây chanh
một trái tim...
bầu trời !!

mặt trăng bên trên
lơ lửng ở dưới...
trái tim là bầu trời

vượt qua các đại dương
vị thầy giảng xuống...
giọt sương ban mai !!

những giọt sương
trên cánh hoa
trái tim đã mở!

những giọt nước mắt
mỉm cười
một tách trà

nước mắt rơi như mưa
tiếng cười sấm sét

đó là hoa hồng huyền bí !!

bhagwan đã bắt đầu rajneesh upanishad
ngồi ở dưới chân của thầy
những bài giảng này sẽ sớm bắt đầu một giai đoạn mới
tôi có thể hiểu được nơi chúng sẽ dẫn đến
huyền bí trong huyền bí được tiết lộ trong những bài giảng này

tôi cố ý ở lại bombay trong tuần này
cánh cửa bí mật mở ra thông qua govind siddharth

một phần của toàn bộ kinh nghiệm tôi đã trải qua vào đêm tháng bảy đó
được tiết lộ trong câu hỏi với thầy như lời tuyên bố

đó cũng là kinh nghiệm của tôi vào đêm hôm đó
do đó tôi nhận ra rằng anh ấy đã nhìn thấy một đoạn còn lại
anh ấy đã không nhìn thấy tôi...và cuộc đấu tranh của tôi
phần này đã bị che khuất khỏi tầm nhìn và sự nhận thức của anh ấy

tôi nghe bhagwan nói
điều đó không chỉ xảy ra với một mình bạn
rằng có thêm hai người có mặt ở đây
mà cũng đã kinh nghiệm cùng một lúc những trải nghiệm đó
rằng họ cũng đang do dự xem có công bố nó hay không
sự do dự của họ là tự nhiên bởi vì sự công bố này thật là quá lớn lao
con người ta cảm thấy quá nhỏ bé, nhưng nó không thể được giữ cho riêng mình
giống như một người phụ nữ mang thai cô ta có thể giấu việc mình có thai trong bao lâu
rằng một ngày cô ấy sẽ sinh con

rằng con người cảm thấy xấu hổ về việc làm thế nào để nói nó ra
và nói điều này trong một thế giới đầy hoài nghi
nơi mọi người bị điếc khi chân lý được chú tâm đến
trong một thế giới nơi mọi người mù khi vẻ đẹp được quan tâm tới
nơi mọi người không có trái tim khi cảm xúc được quan tâm tới
rằng con người cảm thấy rất cô đơn khi phải tuyên bố một điều như vậy
nhưng tuyên bố điều này không bắt nguồn từ cái tôi...
con người không thể tuyên bố một điều như vậy từ bản ngã
bởi vì cái tôi cảm thấy xấu hổ và không thích cảm thấy xấu hổ
người tuyên bố một kinh nghiệm như vậy luôn tuyên bố từ sự khiêm tốn của mình

và một lần nữa tôi nghe thầy nói
thầy đang chờ đợi...ai trong ba người này sẽ tuyên bố nó đầu tiên
govind siddharth đã chứng minh sự khiêm tốn và dũng cảm thực sự
bất cứ điều gì anh ta đã nói...anh ta đã không nhìn thấy nó trong giấc ngủ...
không phải trong giấc mơ
đó là sự thật rằng j krishnamurti đã được chuẩn bị cho chính hiện tượng này
phật gautam đã hứa rằng sau 25 thế kỷ ông sẽ đến
dưới tên maitreya di lạc...di lạc nghĩa là người bạn

tôi nghe thầy nói một cách vui nhộn rằng
rằng khó khăn của govind siddharth là anh ấy không thể giữ bí mật
rằng một trong những điều khó khăn nhất trên thế giới là giữ bí mật
và một bí mật như vậy

và một lần nữa tôi nghe thầy trêu đùa
rằng có hai người hiện diện ở đây
và nếu họ tập hợp lòng dũng cảm...câu hỏi của họ sẽ đến...nếu họ không có thể
lấy được can đảm sau đó họ sẽ luôn luôn gánh nặng với một bí mật
tôi đông cứng người và toát mồ hôi lạnh khi nghe những lời này
có phải thầy yêu cầu tôi đứng lên và nói theo cùng một cách thức đó
theo phương cách đặt ra một lời tuyên bố dưới dạng câu hỏi
nó sẽ giống như yêu cầu cấp giấy chứng nhận...
bắt đầu của một cuộc hành trình của bản ngã tâm linh

bên ngoài sumila tôi có thể nhìn thấy các đệ tử vây quanh govind siddharth
cung kính cúi đầu chào anh ta
tôi thấy điều đó đẹp đẽ và cũng muốn cúi đầu trước anh ta
và thừa nhận ý niệm của anh ấy
nhưng đám đông quá to
tôi biết mắt của anh ấy đã mở...
rằng anh ta đã nhìn thấy một phần của sự kiện trọng đại này

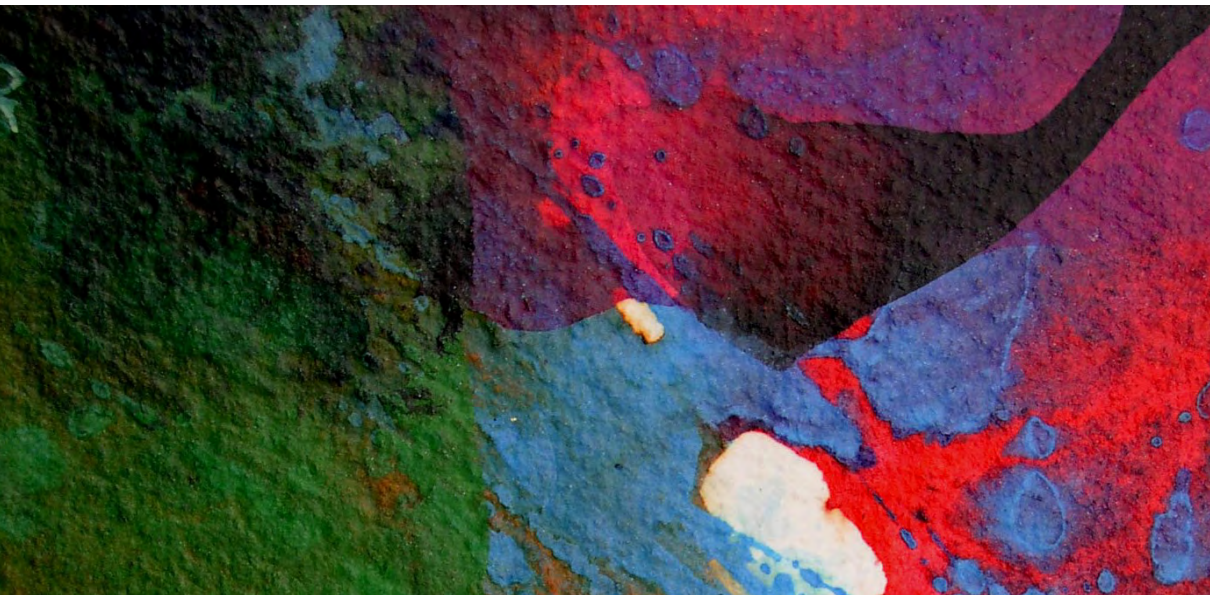
tôi không muốn được bao quanh như thế
nó chỉ đơn giản là không phải là cách của tôi...không phải là cái gì tôi là
luôn luôn bảo vệ sự riêng tư của tôi và quý trọng cái một mình toàn bộ của tôi
tôi ghét mọi người cúi đầu và chạm vào chân của tôi

đối với tôi một cách rất tinh khiết và rõ ràng là bhagwan chỉ nói
rằng govind siddharth đã đạt đến điểm chứng ngộ
và theo sự hiểu biết của tôi điều này là chưa đủ
đạt đến điểm của chứng ngộ
chỉ là khởi đầu của cuộc hành trình

và những từ đó vẫn chính là những từ mà tôi nói
khi được hỏi về trải nghiệm của govind siddharth ngày nay

tôi vẫn im lặng
và tiếp tục theo dõi những tiết lộ được tuôn ra khỏi anh ta
trong nhiều và nhiều câu hỏi hơn...nó đã trở thành một câu chuyện
tôi trở về pune phấn khích nhưng im lặng
tôi biết rằng một phong trào mới dữ dội đang ở trên bờ vực để bùng nổ

tôi dự đoán rằng bhagwan sẽ sớm trở về pune

tôi thấy rằng bhagwan trêu ghẹo tôi bằng sự hài hước của thầy theo một cách thử nghiệm dũng khí của tôi và quan sát tôi sẽ rơi vào bẫy của thầy không và có thể thực sự giữ bí mật không điều này sẽ chứng minh ý định thực sự của tôi thầy đã ném găng tay thách đấu... quả bóng nằm tại sân nhà của tôi...tôi sẽ bị mắc bẫy hay không

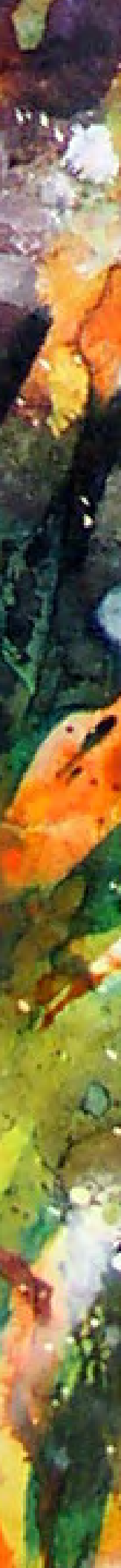
tình yêu của tôi đối với bhagwan lớn hơn so với cái nhìn nhỏ nhoi thoáng qua của tôi về chứng ngộ ngay cả sự giáng xuống của phật gautam sẽ không được tôi tiết lộ

tôi biết làm thế nào để giữ một bí mật
tôi đã nói lúc đó và tôi lặp lại...tôi sẽ là một mahakashyap

và chẳng mấy chốc một cách thất vọng tôi nghe bhagwan nói một vài tháng sau đó rằng vài tháng trước đây tại bombay govind siddharth đã có một ý niệm rằng linh hồn của phật gautam tìm kiếm một cơ thể anh ta nhìn thấy trong ý niệm của anh ấy rằng bhagwan đã trở thành một phương tiện cho phật gautam và anh ta đã đúng...nhưng nó là điều bất hạnh của con người rằng một người có thể đi sai mặc dù người ấy đã chạm vào một điểm của sự đúng đắn bởi vì sau bhagwan đã tuyên bố anh ấy giác ngộ anh ta đã biến mất và kể từ đó không ai nhìn thấy anh ta một lần nữa có lẽ anh ta nghĩ rằng... còn có ích gì nữa mình đã tìm chứng ngộ và mình đã tìm thấy nó bhagwan nói rằng chứng ngộ là chỉ là khởi đầu và không phải là kết thúc rằng anh ta đã đến rất gần và bây giờ đã đi rất xa

tôi đã nghe rằng govind siddharth đã trở thành một bậc thầy không bao lâu sau cái tôi của anh ta tạo ra những chàm bẫy thậm chí còn sâu hơn và đã hoàn toàn phá hủy ngay cả tình đệ tử đơn giản của anh ấy

tôi thấy đó thật là một thảm họa đáng buồn một ngày của sự đau đớn mệnh mông...một điều đáng tiếc... anh ta xứng đáng nhiều hơn thế nữa

tôi đã không bao giờ muốn rơi vào cái bẫy này
tôi sẽ phải tự tử...tái sinh lại nếu nó xảy đến với tôi

kinh nghiệm đầu tiên của chúng ngộ
chỉ cho phép sự mở ra ban đầu của các lớp đa chiều
các lớp này lần đầu tiên trở nên sẵn sàng
con người ta cần lặn sâu hơn vào trong mỗi lớp
và hấp thụ từng chiều kích của chúng

rằng sẽ mất năm hoặc sáu vụ nổ như vậy
hoặc trạng thái samadhi để hấp thụ và hòa tan từ lớp này đến lớp khác
và dần dần hoàn thành toàn bộ cuộc hành trình
hòa tan vào trong nó

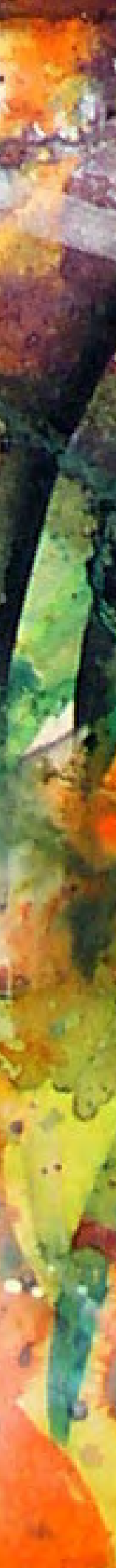
tôi chìm vào sâu hơn và sâu hơn
hoạt động hàng ngày của tôi tiếp tục thấy những thay đổi sâu sắc
những chuyển động cơ thể của tôi và những hoạt động đơn giản hàng ngày
trở nên duyên dáng hơn
tôi dừng việc thiền định...tính thiền đã trở thành cuộc sống của tôi
một nhận biết quan sát thanh thoi nắm mỗi bước chân tôi
mỗi cử chỉ của tôi mỗi cái nhìn của tôi cách đứng của tôi
cách tôi ngồi rửa chén tắm đánh răng
thiền là một trải nghiệm sống...một cách sống mang tính thiền

không có thứ gọi là thiền định đối với tôi
chỉ còn tính thiền

tôi đổ tràn tất cả nhận thức của tôi vào các hoạt động hàng ngày đơn giản này
và ngủ càng nhiều càng tốt...trong một căn phòng tối đen ngòm

tôi biết tôi đang chờ đợi hố đen một lần nữa
để trở nên quen thuộc với bóng tối của đêm
tôi đã trở thành một người thức canh đêm

việc đi của tôi trong thiền và ngồi trong thiền
bắt đầu chiếu sáng tất cả mọi người xung quanh tôi

bây giờ tôi đã vượt qua cánh cửa thử thách để giữ bí mật với bhagwan
bhagwan đến thăm tôi bằng thể ánh sáng thường xuyên hơn
tôi bắt đầu học những phương cách của thầy của sự truyền thông tin bí mật
sự im lặng và phương pháp làm việc bí mật của thầy

tôi để cho thầy thâm nhập nhiều tới cơ thể vật lý của tôi
tạo những hoàn cảnh thoải mái cho thầy để đi vào và làm việc trên tôi

có một bí mật khác tôi đang phát triển và bị rơi vào
đó là cách tôi bước

các kênh và những luồng khí vipassana của cuộc đời trước của tôi đã mở
các kênh thẳng đứng này có thể dễ dàng được truy nhập bởi bất kỳ
bậc thầy sống nào
do đó phật gautam đã thấy tôi
là một người phù hợp để làm phương tiện của ngài

bhagwan luôn luôn bước đi theo một cách
kundalini của thầy lượn sóng và di chuyển ở độ cao hơn nhiều so với của tôi
lớn hơn và rộng hơn và cao hơn và sâu hơn

bhagwan có thể dễ dàng thúc đẩy sự phát triển của tôi
nếu như tôi hòa nhịp được cùng với những cột dọc thẳng của thầy
vì vậy tôi bắt đầu đi vào vùng nước sâu hơn
tay trong tay với thầy
từng bước một...từng làn sóng thẳng đứng
tôi đang được từ từ tích hợp vào các kênh của thầy
tiết lộ với tôi những chiều cao nằm trên chiều cao
tôi đang mang theo ngọn lửa thiêng liêng của thầy...
thầy đang nhảy múa cùng tôi

những giọt nước không đủ để thể hiện những khoảng khắc thiêng liêng này

hoạt động của trường huyền bí đã được hé lộ cho tôi
tôi trở thành một phần của trường huyền bí bí mật của thầy

bầu trời đổ mưa
những viên kim cương
thấy đi !!

bầu trời đổ mưa
kim cương ở phía trên bạn !!

trận mưa hôm qua
trút xuống lòng biết ơn
trong im lặng
hôm qua trời đổ mưa

im lặng
những giọt nước mắt của im lặng
trong lòng biết ơn
hôm qua trời đã mưa kim cương

mưa ngày hôm qua
bạn có thấy không ?
bên trên bạn những viên kim cương
cơn mưa hôm qua !!

thơ haiku rajneesh 1986

hương thơm nảy sinh
im lặng sâu sắc hơn
biến mất !!

con đại bàng bay vút lên nơi chân trời
bầu trời bên trong
hoa nở

trên những bước chân lơ lửng
một nụ cười dịu dàng
hoa hồng trong tay !!

...tan biến
chỉ một bông hoa hồng
hương thơm nảy sinh !!

ekin
07

tôi sẽ là người đầu tiên trên thế giới để tuyên bố
và tiết lộ ý nghĩa thực sự của lời của bhagwan

rằng ngài đã đi ra ngoài chúng ngộ

đây là một tuyên bố mang tính cách mạng
lần đầu tiên bhagwan thốt ra một tuyên bố khác thường như vậy

người ta đã hiểu nó như một lời mang tính thơ ca
không có giấy phép thi ca như vậy cho bhagwan
đó là một tuyên bố thực tế
một sự kiện thật đã diễn ra

bhagwan là kẻ đánh bạc lớn nhất...chơi với cuộc sống của mình
luôn luôn bước đi trên lưỡi dao cao trên bầu trời
đã quyết định tiến thêm một bước xa hơn
nơi chưa một vị phật sống nào đi đến trước đây

không có một vị phật đã chuyển thân thể ánh sáng của mình
sang đệ tử của mình trong khi vẫn còn sống trong thân thể

chuyển thân thể ánh sáng của mình
thân thể vật lý của thầy còn lại không được bảo vệ...dễ bị tổn thương
thân thể của thầy đã rất nhạy cảm và mong manh
sự chuyển giao này là cực kỳ táo bạo và rất nguy hiểm

tôi hiểu ra điều này ngay lập tức
tôi bắt đầu mang thầy với hết sức ân cần và ý thức

những kinh nghiệm này quá rộng lớn đến mức tôi không thể chứa chúng trong
một cuốn sách
chúng là những kinh nghiệm sống lớn nhất của tôi với thầy
và chúng đã phát triển thành vùng tâm thức sâu sắc và rộng lớn hơn

tôi vẫn không di chuyển và không đi gặp thầy lần nữa ở bombay
tôi đang di chuyển một cách bí mật vào những chiều kích mới của thầy
không mạo hiểm cơ thể vật lý của mình trong việc di chuyển
tôi ở lại trong im lặng tại pune

tôi biết thầy đang chuẩn bị để đi đến pune
và như vậy nó đã xảy ra

ngày 04 tháng một năm 1987 bhagwan đến ashram pune

tất cả chúng tôi đều đang chờ đoàn xe ô tô
đi một cách bí mật từ bombay vào giữa đêm khuya

các sannyasin nhảy múa và ca hát...
xếp hàng vây chặt bên cánh cổng dẫn tới thánh đường lão tử
chờ đợi và chờ đợi...nhảy múa và ăn mừng
khoảng 2h sáng thầy tới vẫy chào với tất cả những người đang nhảy múa bên trong

thiên đường ngồi trên ghế sau của chiếc xe rolls royce
thật là điểm phúc lớn lao...vị thầy kính yêu của tôi đã trở về pune

bhagwan đã một lần nữa quay trở lại đỉnh cao của mình
nhảy múa trong khi bước vào mỗi buổi sáng...hoàn toàn trong phong độ của người
bạn có thể nhìn thấy ngài bùng nổ với tay vươn cao...bay vút lên trên trời
nhấn chìm hoàn toàn thánh đường lão tử
trong cảnh tượng sáng chói của những chuyến bay của người
cười khúc khích nhẹ nhàng
với một bí mật trong đôi mắt cười của ngài

cao nữa và cao nữa...cao nữa và cao nữa bhagwan
những bài ca tình yêu tuôn trào trong sự xuất hiện của người

đưa chúng tôi đi sâu hơn nữa vào bản thể của mình

hết đợt sóng này tới đợt sóng khác đang tới

sannyasin trong cơn say...họ rơi vào tình yêu một lần nữa
mắt lấp lánh với niềm vui và sự biết ơn
phật trường bùng cháy trở lại
với một cái gì đó mới trong không khí

bhagwan nói về sự xuất hiện của con người mới trên hành tinh trái đất này
một con người mới đang ở phía chân trời gần

tương lai vàng...con người nổi loạn...tương lai sáng
toàn bộ phật trường được nạp tràn
tất cả đều đang chờ đợi sự tỉnh dậy của con người mới

tôi biết...và cùng nhảy với ngài
ai đang nhảy múa đây...đó là tôi đang nhảy múa...hay là ngài nhảy múa qua tôi
vũ công đã biến mất và chỉ còn lại vũ điệu

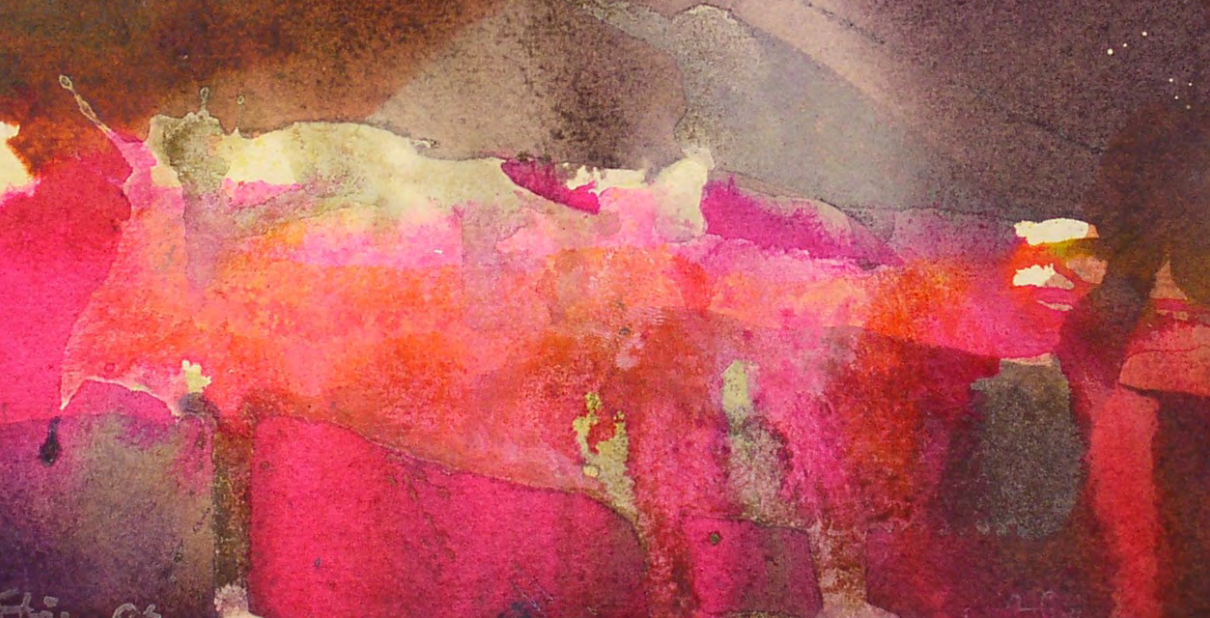
bhagwan rajneesh bậc thầy của các bậc thầy một vị pháp sư lừng lẫy
một con người mới...rajneesh...di lạc người bạn...đang ở phía chân trời gần

trí tuệ và tuổi tác của người
tuổi trẻ và tính như trẻ con của tôi
cùng làm việc như một
tôi sẽ bảo vệ cơ thể của ngài và phật trường bằng tuổi trẻ của tôi
thầy sẽ hướng dẫn tôi với kinh nghiệm và trí tuệ vô tận của ngài

chúng tôi đều chờ đợi khoảnh khắc mà điều này sẽ được tiết lộ cho thế giới
một câu chuyện chấn động

đó là thực tế có thể xảy ra mà tôi có thể thấy được
một phản ứng dây chuyền mà sẽ kích hoạt những hiện tượng lớn hơn nữa
rất nhiều sanyassin sẽ trở nên chứng ngộ
bùng nổ ở khắp mọi nơi

chúng ta cần một trăm vị phật...khẩn cấp
để đổ đầy siêu thức tập thể với ánh sáng

sự xuất hiện của bhagwan đã mang cùng với thầy đoàn người cận vệ
tôi mới chỉ được đọc về họ cho tới thời điểm này
và hình dung rằng nhiều người trong số đó đã chứng ngộ trong bí mật

tôi đã đọc nhiều câu chuyện cảm động và hấp dẫn
về chiều cao tâm thức của những đại đệ tử của những bậc thầy như phật

tôi mơ ước rằng mình sẽ được nhìn và bước giữa những đấng ánh sáng
nhiều trong số những sanyassin này đã có vinh dự và đặc ân
để ngồi dưới chân bhagwan mười hai đến mười lăm năm

tôi tôn sùng họ và bắt đầu nhìn họ với con mắt đầy kính ngạc
và đi ngang qua họ với tay chấp và cúi chào từ bên trong
tôi ước tôi có được sự may mắn để có thể ở bên cạnh cơ thể vật lý của ngài

chỉ bởi sự tôn kính của tôi với nhiều người mà tôi đã chưa được biết
đã đủ làm cho họ nổi giận...đây có phải là một cơn ác mộng kì lạ không

tôi ước nguyện cho tất cả tình yêu của tôi và sự chúc phúc của ngài
rằng một ngày sẽ đến mà họ sẽ thức tỉnh tới phật tính của họ

tôi đang được theo dõi
bởi bhagwan
nhưng bây giờ cũng bởi tất cả các sanyassin

bước chậm rãi qua ashram
một cách hồn nhiên và nhẹ nhàng
lướt một cách không có nỗ lực
với một nụ cười hiểu biết và yêu thương

sự ghen tị và bản ngã của những người nắm quyền lực
họ bắt đầu phát tán tin đồn dối trá về tôi
đầu độc không khí quanh tôi

tôi bị tấn công bởi tất cả
qua lời nói qua những cơn thịnh nộ và qua hành động của họ
những phán xét về tôi bay tứ tung

rằng tôi nghĩ rằng tôi là một bậc thầy
rằng tôi nghĩ rằng tôi đã giác ngộ
rằng tôi đang giả vờ giác ngộ
rằng tôi đang bắt chước thầy

rằng tôi đang lan tỏa năng lượng tiêu cực và xấu
rằng tôi bẫy mọi người vào trong những dối trá của tôi
rằng tôi đang cố thu hút chú ý của mọi người
rằng tôi là một kẻ giả vờ lớn
rằng tôi đang là kẻ giả vờ làm bhagwan thứ hai

tôi có thể hiểu được những nghi ngờ của họ
tôi đang che giấu một cái gì đó...điều này là chắc chắn

rằng tôi đã giác ngộ...rằng tôi đã biết trong bí mật
rằng tôi đang phản ánh vị thầy...điều này tôi có thể hiểu
rằng tôi đang giả vờ là thầy...tôi biết rằng tôi đang mang thầy bên trong mình

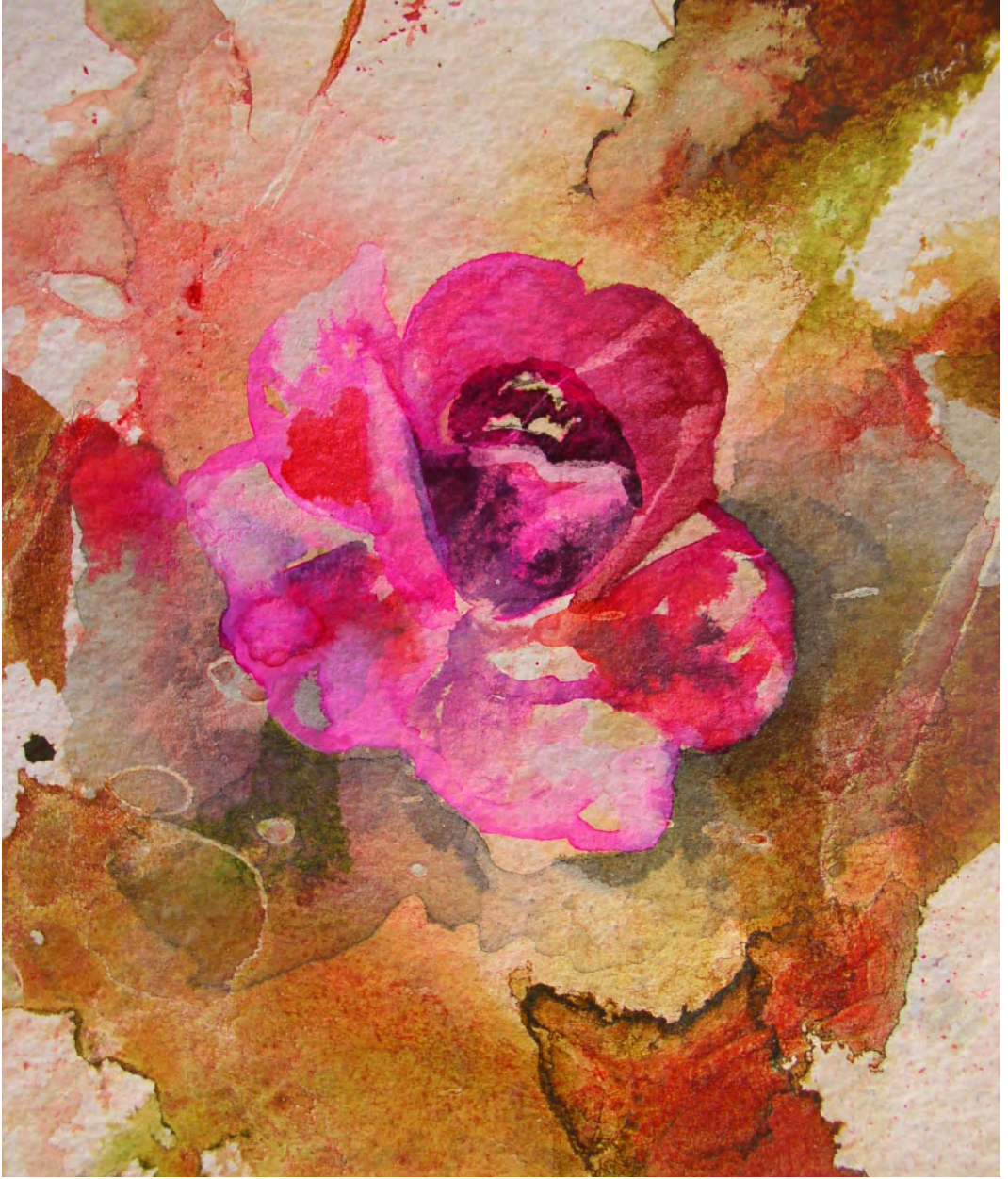
sự kết án của họ và sự quyết liệt của họ để cho tất cả mọi người xung quanh tôi
biết đến nó làm tôi thực sự ngạc nhiên
nó khiến tôi an tâm rằng tôi đang đi đúng đường
và đấy là cách họ ẩn chứng cho điều này

tôi đang bình tĩnh và di chuyển một cách dễ dàng tới phật tính của tôi
tôi có thể dễ dàng hấp thụ tất cả những mũi tên ác ý của họ
tôi cảm thấy từ bi đối với những người đồng hành của tôi

chắc họ phải cảm đau đớn vì chưa đạt tới...điều này tạo ra sự ghen tị
nó đau đớn như thế nào để họ nhìn thấy tôi lướt nhẹ nhàng cạnh họ
tôi rất thông cảm với họ

trong vài tháng qua ít nhất hai mươi nghìn sanyassin phải đi ngang qua tôi
và chế nhạo cách tôi đi

tin đồn về tôi gia tăng từng ngày...điều này hoàn toàn không là vấn đề với tôi
tôi cần phải học cách để hấp thụ và xử lý những trao đổi đó

nếu họ đã không lan truyền những tin đồn ác ý như vậy
thì tôi mới thực sự bất ngờ
tôi biết rằng họ đã bắt đầu nhận ra tôi
vì họ đang phản ứng với ánh sáng, họ nhìn thấy xung quanh tôi
nhưng cái tôi của họ bị tổn thương
đây là một vấn đề đơn giản...không phải khoa học hỏa tiễn
họ sẽ sớm hiểu đây chỉ là vấn đề thời gian

tôi cười thầm bên trong
tôi đã bắt đầu có một cái nhìn hài hước trong tất cả mọi thứ này
tôi bắt đầu yêu thương họ nhiều hơn
và mỉm cười và vẫy tay với niềm yêu thương cho bất cứ ai trêu chọc tôi

tôi nhớ một trong những ngày vinh quang đó
tôi bước vào lúc 2.30 chiều theo cách thường lệ của tôi
và thấy một hàng dài khoảng bốn mươi sanyassin bám theo và bắt chước cách đi của tôi
sát phía sau tôi...nó khiến tôi buồn cười...nhưng rất nghiêm trọng đối với họ

họ được bảo để bắt chước tôi...làm bẽ mặt tôi...bởi chuyên gia điều trị vipassana của họ
bằng cách đi bộ từ từ phía sau tôi cho tất cả các sanyassin nhìn thấy
đi theo tôi bất cứ nơi nào tôi đến và không để tôi yên
cho đến khi tôi nổi giận hoặc bị cảm thấy nhục nhã hoặc bỏ chạy hoặc một điều gì đó
quyết liệt xảy ra
tôi nhìn thấy tất cả các sanyassin đi gần cổng và đi ngang qua
văn phòng tại nhà krishna nơi mà những người cầm quyền ngồi quan sát tất cả mọi người

cảnh này rất đẹp đối với tôi...nhìn thấy khoảng bốn mươi sanyassin đi chậm rãi
họ đã gặp đối thủ của mình
tôi chỉ mỉm cười bên trong và tiếp tục lờ họ
họ reo hò và hỗn hển đằng sau lưng tôi để làm cho tôi chú ý tới họ
tôi biết trò chơi của họ và tiếp tục đi bộ...lờ phớt họ và cười bên trong
không lâu sau tôi đến thác nước
nơi tôi dừng lại và tĩnh lại để ngưỡng mộ vẻ đẹp và đưa toàn bộ vẻ đẹp đó vào trong
nhắm mắt lại để nghe tiếng nước chảy
họ sẽ sớm chán và có lẽ sẽ đi chỗ khác

nhưng họ đã được ra lệnh rằng phải đi theo tôi bằng mọi giá
vì vậy tất cả dừng lại và đứng yên
tôi biết tôi đã nắm họ...họ đã rơi vào bẫy
bây giờ tôi có thể làm bất cứ điều gì tôi muốn và họ sẽ phải bắt chước

aha...tuyệt vời...thầy thiền tông rajneesh
hãy chỉ cho họ cách của thiền tông
đây là ngày may mắn của tôi
một đám đông khoảng sáu mươi sanyassin tụ tập xung quanh
nhìn hơn bốn mươi đũa đứng đằng sau lưng tôi nhìn rất ngốc

hãy chơi những giây phút chiến đấu với nhận biết
tôi vẫn còn tĩnh lặng...bắt đầu nhìn thấy tất cả chúng trở nên bồn chồn
đây không phải là những gì họ đã được hướng dẫn

bắt đầu thấy thất bại của họ...tôi muốn câu chuyện này tiếp diễn
do đó, tôi di chuyển chậm một lần nữa để không để mất chúng
từ từ chậm chậm tôi tiếp tục về phía trước cho đến khi tôi đến cuối lối đi
dẫn lên chòm đá cạnh thác nước
tôi nhẹ nhàng rẽ trái...con đường rất hẹp
tất cả bốn mươi giờ đây sẽ phải đối mặt tôi sau khi rẽ

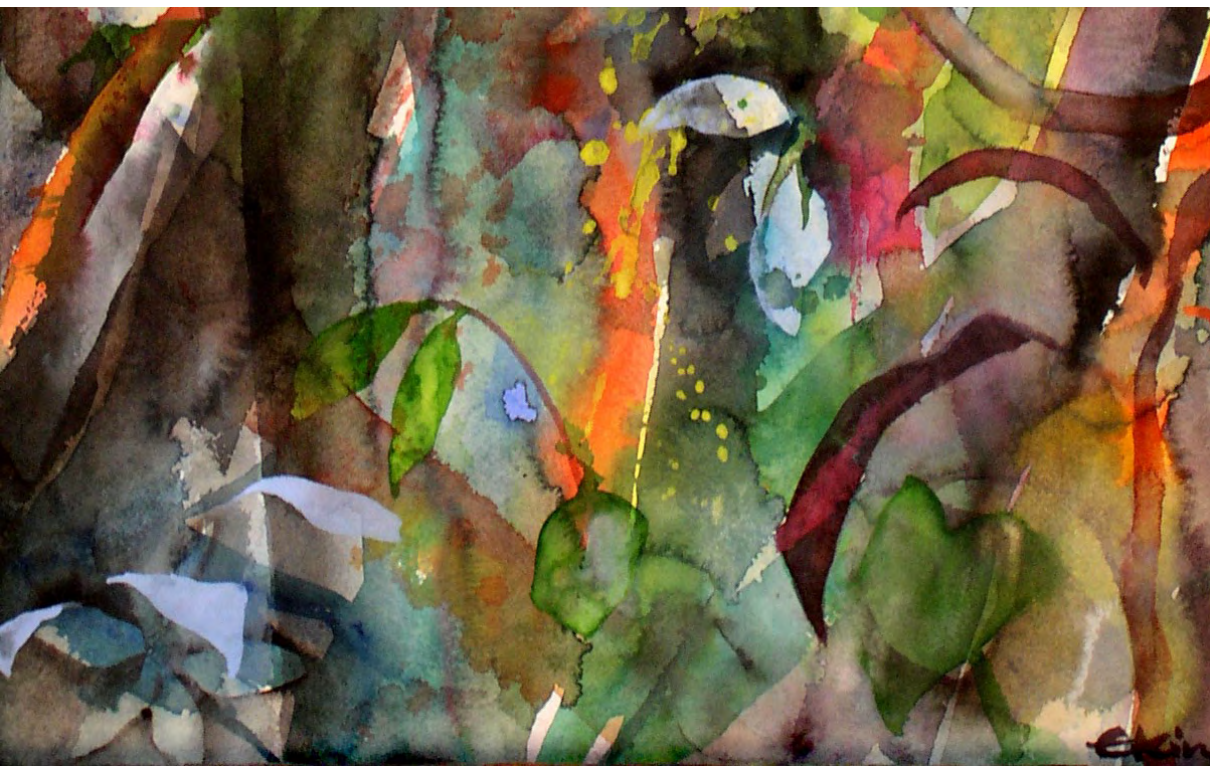
thật là vui...họ đã bị mắc kẹt
tôi tiếp tục đi bộ trong im lặng...thấy tất cả bọn họ do dự xem có nên theo hay không
một số người ở phía đầu tiếp tục, và giống như một bầy khi phần còn lại cố gắng làm theo
nhưng có quá nhiều người trong một dòng...khu vực lại rất hẹp
chỉ một số ít có thể di chuyển và có đủ không gian để quay
và những người từ phía sau va chạm vào họ

aha aha...bây giờ họ sẽ làm gì đây
do đó, tôi leo lên một tảng đá lên đến đỉnh thác nước...nhìn tất cả bọn họ ở dưới đây
họ bị sưng sờ và đần độn...rất bí về bước tiếp theo của họ

tôi cười...hey các bạn khỉ...hãy bám theo tôi như các bạn được ra lệnh
hãy đi theo tôi một cách tỉ mỉ...đi lên đá rồi xuống theo đường mòn này

wow...tất cả bọn họ bắt đầu phân tán như ruồi...nhìn nhau trong thất vọng
và toàn bộ ashram nhìn thấy thất bại của họ

hãy cố lên tôi nói một cách nhẹ nhàng
hãy cố lên...các bạn không thể từ bỏ dễ dàng như vậy
nếu bắt chước tôi...thì ít nhất hãy làm một cách chính xác
chờ tôi với...bây giờ tôi sẽ hướng dẫn các bạn đi bộ một lần nữa
chờ tôi với...tôi phải cho các bạn thấy cách giả vờ đi bộ cho thật giống tôi
hãy đợi tôi...đợi tôi với
tất cả bọn họ đã bỏ chạy

một mình chống lại bốn mươi người
tên trị liệu vipassana đã tự rước điều này... bị bẽ mặt bởi người của mình

thiền hành vipassana của tôi là chủ đề của tất cả mọi người xung quanh
và đã là như vậy kể từ ngày đầu tiên tôi đến
cô trị liệu gia đó luôn biểu hiện sự thù địch với tôi một cách lớn tiếng

cô ấy đã liên tục được hỏi trong các nhóm vipassana về tôi
cô ấy là một trị liệu viên được nhiều người biết đến
và tất nhiên phải có câu trả lời cho tất cả mọi thứ
một giáo hoàng không bao giờ mắc sai lầm của vương quốc vipassana tại pune ashram
cô ấy lan rộng ác ý của mình rằng tôi đã bị thần kinh
và là một người ham gây sự chú ý
rằng tôi không ở trong trạng thái vipassana mà ở trong trạng thái năng lượng rất thấp
chỉ thiền hành giống như một cây ma đã chết
và tôi là một người ẩn độ bị kìm nén dục
và rằng cảm nhận bằng trực giác của cô ấy về tôi là tôi bị tê cứng toàn thân
và bị kìm nén dục do đó sự đi bộ chậm của tôi

nói rằng những người như tôi phát ra năng lượng xấu và thấp
và rằng tôi hút năng lượng của người khác như một con ma cà rồng
và nên giữ một khoảng cách rất lớn để tránh hào quang của tôi

tôi thấy học sinh vipassana luôn quay mặt ra chỗ khác
và đi theo các hướng khác nhau ở bất cứ nơi nào tôi đến
và tiếng tăm đó đã lây lan từ như một cơn dịch
tôi đã bị đối xử như một người bị bệnh phong... một kẻ bị xa cách

tôi nghe về những phán xét của cô ấy
và chúng đã được chuyển tiếp thông qua những mini guru trị liệu đầy uy lực khác
và chẳng bao lâu sau tôi đã được nói đến trong tin tức
nó đã được lan rộng đến tất cả và những người mới đến để tránh xa tôi
một lần đi bộ qua ashram một trị liệu gia chặn tôi lại
và hét lên với tôi rằng tôi đã bị bệnh và cần phải kiểm tra tâm thần
và ngừng giả vờ và hãy đi lại một cách bình thường

tôi mỉm cười hỏi làm thế nào cô ấy có thể chạy xung quanh nhanh như vậy mỗi khi tôi
nhìn thấy cô ấy
cô ấy trả lời rằng cô ấy đã được ủy quyền bởi bhagwan để dạy vipassana
cô ấy có thể giữ cảnh giác trong khi đi bộ nhanh hoặc thậm chí chạy
rằng đi bộ chậm chỉ là phương pháp để hỗ trợ giảng dạy
rằng phải bỏ phương pháp đó
và sau khi đã làm chủ được nó thì sẽ có thể làm bất cứ điều gì
cô ấy biết tất cả mọi thứ

do đó, tôi hỏi trêu cô ấy...thế bhagwan đi chậm thì sao
cô ấy nói là tôi là ai mà dám nói về bhagwan
và rằng tôi sẽ bị báo cáo cho ashram và sẽ bị cấm

ngoài cô ấy ra, tôi biết về nguồn của tất cả những tin đồn giả dối
lây lan nhưng luôn đến tai tôi

có một hôm trong lúc tôi đang đứng xếp hàng để tham gia cuộc gặp gỡ vào buổi chiều
ở trong hội trường phật một người phụ nữ đức tiến đến tôi một cách dữ tợn
cô ấy bắt tôi giữ khoảng cách và không được đến gần cô ấy
cô ấy xối xả dạy bảo tôi về những vấn đề của tôi
và rằng tôi đang hút phật trường
hơn một trăm đệ tử đã chứng kiến cuộc mắng mỏ hung dữ đó
hàng người từ từ tránh ra khỏi tôi

tôi có thể xử lý những tình huống này miễn là chúng chỉ dừng lại ở mức nói bằng miệng

vào thời đó cũng có một người phụ nữ yếu đuối đeo kính giản dị tại pune
cô ấy cũng gặp rắc rối do đi chậm
cô ấy đã phải tránh xa tôi để tránh bị kỳ thị

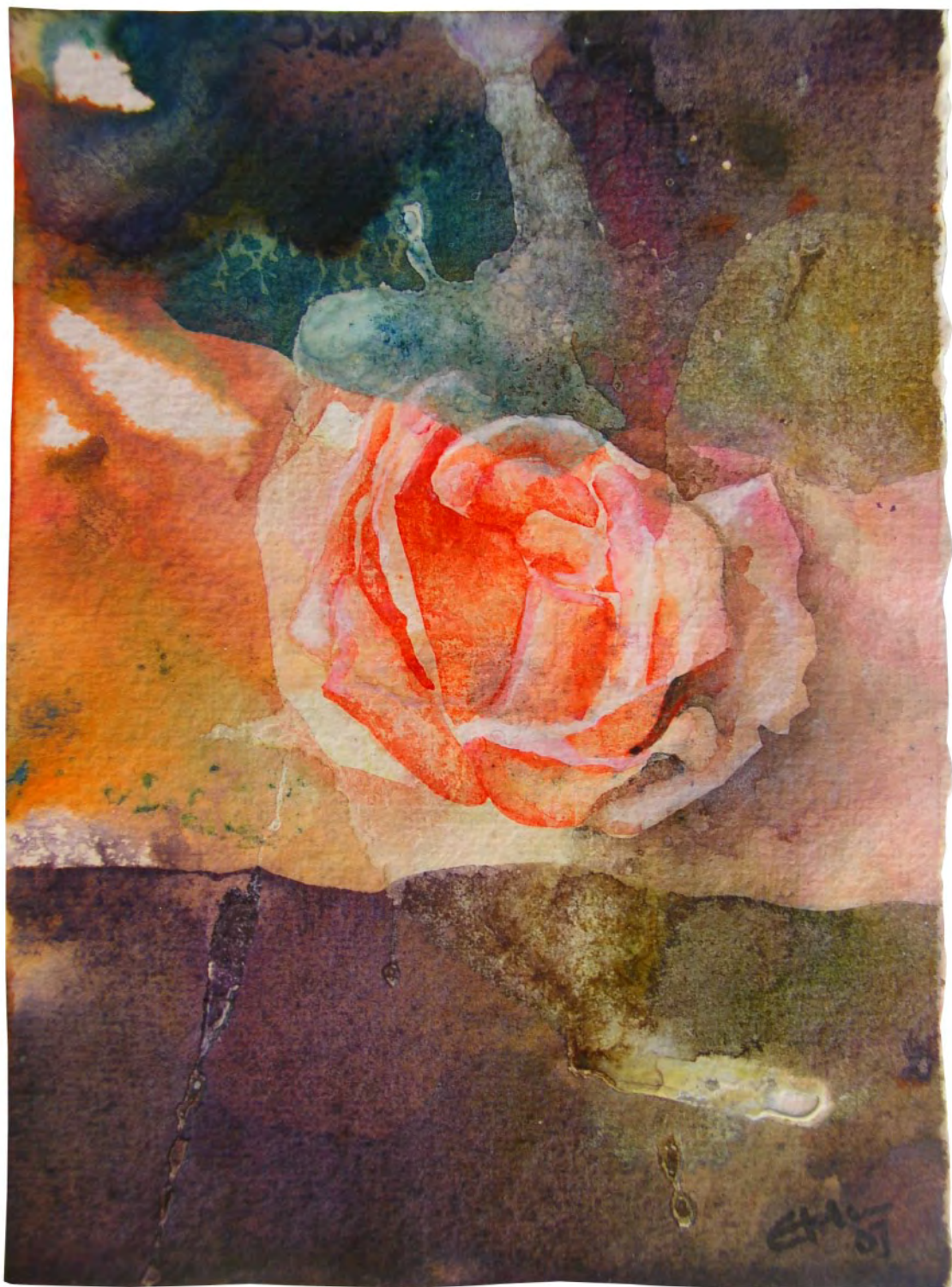
chính người phụ nữ đức hung dữ đó đã hét lên
rằng tôi là một người ẩn dật bị kìm nén tình dục và qua việc đọc các luân xa chakra của tôi
và cách giải quyết vấn đề của tôi là đ.. người phụ nữ đeo kính mỏng kia
vì cô ta cũng đi chậm

tất cả mọi người phá lên cười...đó là một cách giải trí tuyệt vời với họ

lần đầu tiên tôi đã cảm thấy buồn
thực sự không cho bản thân mình vì tôi có thể dễ dàng bảo vệ chính mình
nhưng cảm thấy tổn thương vì tôi thấy rằng họ đã tấn công người phụ nữ giản dị vô tội
và bắt đầu giữ một khoảng cách rất lớn khỏi cô ấy chỉ để bảo vệ cô ta

điều này đã trở thành cách thức của tôi tạo khoảng cách với những người xung quanh
những người trẻ mới đến hàng ngày đã ngay lập tức bị thu hút đến tôi
tôi liền yêu cầu họ giữ im lặng và tránh xa tôi
vì tôi biết rằng chỉ trong khoảng một vài ngày, họ sẽ bị tiêm nhiễm lời lẽ độc về tôi
và sẽ quay lưng trở lại với tôi như là tôi đã làm họ bị lạc lối

tôi tránh xa tất cả mọi người...sanyassin lẫn không phải sanyassin
tôi đã bị cô lập bởi những người muốn hủy hoại tôi
những người muốn trói cánh của tôi...cố gắng làm tổn thương triệt tiêu tôi

đây là những tin tức hàng ngày đối với tôi...bánh mì thường ngày của tôi tấn công bởi hơn 1.000 đê tử theo cách này hay cách khác số rất ít những người yêu tôi nhanh chóng trở nên sợ hãi khi bị nhìn thấy gần tôi vì họ cũng sẽ sớm bị cô lập khỏi đám đông

bữa ăn tối của tôi luôn là sự im lặng bao la bất cứ bàn nào tôi di chuyển tới đều bị vắng dần và bị bỏ trống những con đường tôi đi ngang qua cũng trở nên vắng vẻ khi mọi người rời khỏi nó

tôi rất yêu vở kịch này họ đang mở đường cho hoàng đế

những ngày đó tôi đã bị tấn công bạo lực một vài lần có lần tôi đã bị đẩy để tôi đi bộ và di chuyển nhanh có một lần khác tôi đã bị nhấc lên rồi ném một cách mạnh xuống đất có một người đánh vào đầu tôi và nói rằng tôi cần một cú gậy thiền tông có một người lực lưỡng lắc tôi rất mạnh để tôi đi ra khỏi trò chơi tâm trí của tôi đẩy vào hồ bơi...và tôi không biết bơi các cuộc tấn công đã được lan truyền giữa các sanyassin và càng nhiều người bắt đầu lợi dụng sự im lặng của tôi

tôi được coi là một mục tiêu thú vị...chết và nghiêm trang và sự nghiêm trang là một căn bệnh nguy hiểm theo tầm nhìn của bhagwan

tôi chỉ đơn giản là di chuyển trong nhận biết và điệu nét mặt của tôi chỉ biểu hiện sự nhận biết tách rời

nhóm kịch của ashram tạo ra một vở kịch hài chế diễu về tôi đi chậm giả vờ làm bhagwan và đã giác ngộ được xem bởi hàng trăm người...cuộc sống là một trò đùa...cuộc sống là tiếng cười và không nghiêm trọng...tôi đã trở thành một mục tiêu giải trí tâm linh của họ

câu chuyện này cứ tiếp tục tái diễn...thêm những tin đồn mới... tôi chứng kiến những cuộc tấn công mới hàng ngày những kẻ thù mới...những điều này đã trở nên nhàm chán đối với tôi... nếu họ tấn công tôi thì ít nhất hãy có một cuộc tranh luận hay trao đổi với tôi dù chỉ một lần họ chỉ đơn giản chạy đến...nói bất cứ điều gì...và chạy thậm chí không nhìn vào mắt tôi

cái tôi...ghen tị và bây giờ là sự hèn nhát không khó hiểu tại sao chúng ta đang dậm chân tại chỗ như vậy

tôi đang bước đi trong một chiến trường chứ không phải một phật trường

tôi chấp nhận ngay cả điều này vì nó làm cho tôi cực kỳ cảnh giác
và tôi đã phải di chuyển và bước đi với cảnh giác cao độ
và trở nên tỉnh táo và nhận biết bất cứ ai đi vào trường hào quang của tôi
nó khiến tôi nhớ về thời tập luyện kung fu thời thơ ấu của tôi
và những bộ phim kung fu tuyệt vời
liên tưởng tới bậc thầy mà đã huấn luyện đệ tử mình với một thanh gươm trần thật sự
để phải ở trong sự nhận biết ngay cả trong giấc ngủ vào ban đêm

với tôi tất cả mọi thứ phải được sử dụng một cách tích cực
đó là một sự tập luyện về nhận biết
và tôi cảm ơn họ về các bài học miễn phí của họ

tôi đã có một bộ ria mép dài
và số ít người yêu mến tôi gọi tôi là fu manchu
và biết về tính hài hước của tôi như kung fu thiền tông

các nhà trị liệu trình độ cao
đang phổ biến công việc của bhagwan... đào tạo hàng triệu người đi tìm kiếm chân lý
trong khi tính phí hàng ngàn đô la lệ phí cho các nhóm

những bậc thầy trị liệu nhỏ bé không bao giờ mắc sai lầm
và những nhà ngoại cảm mà làm kênh nhạy bén và yêu thương của bhagwan
họ đều nhất trí về sự kìm nén tình dục của người ẩn độ trong tôi

tôi đã cùng với bhagwan kể từ khi tôi mười chín tuổi
tôi không bao giờ đến với bhagwan để chọn lấy các mục tiêu tình dục để dãi
lợi dụng tầm nhìn của thầy về tự do tình dục và phá vỡ những điều cấm kỵ

tôi đã ở đây với bhagwan hoàn toàn cho sự phát triển bên trong của tôi
nỗ lực tha thiết của thầy là cho việc thức tỉnh tâm thức của con người
và tình yêu tinh khiết và hoàn toàn của tôi dành cho thầy
chỉ có tình yêu của tôi với thầy giữ tôi ở đây
tôi vui lòng thậm chí vì mục đích của việc đó để làm cái gọi là kiểm chế tình dục của tôi
từ bỏ khuynh hướng tình dục của tôi và tập trung vào sự kêu gọi cao hơn

tôi được sinh ra trong danh tiếng và sự giàu có cái mà tôi đã bỏ lại khi còn là thiếu niên
vimi mẹ của tôi là một trong những nữ diễn viên nổi tiếng nhất bollywood
cha tôi shivraj nổi tiếng từ một gia đình công nghiệp giàu có

bollywood trong những năm bảy mươi là một hiện tượng hoàn toàn khác
ngôi sao điện ảnh là vị những thần được tôn thờ và thần tượng bởi quần chúng ẩn độ
tất cả các bạn thời niên thiếu của tôi là con cái của ngôi sao điện ảnh
hoặc con cái của các nhà công nghiệp nổi tiếng
những người ngày nay là những ngôi sao nổi tiếng hoặc được công nhận trong một
số ngành công nghiệp hay khác

tuổi thiếu niên của tôi đã thấy muôn vàn người muốn trở thành ngôi sao điện ảnh
và các cô gái trẻ đẹp nhất chạy xô tới các buổi tiệc bollywood của chúng tôi
tôi không cần phải nói nhiều hơn...
nhưng những năm đó tôi đã nhìn thấy tự do hơn về tình dục
hơn so với hầu hết các lối sống tình dục tự do của các người du hành phương tây của tôi

tôi đã luôn bị mang tai tiếng
và đã được bao quanh bởi những phụ nữ đẹp nhất
đặc biệt là do tinh thần tự do và bản tính nổi loạn của tôi
tính hoàn toàn đối kháng của tôi với những người lớn tuổi
và hoàn toàn coi nhẹ các tập quán của xã hội tầm thường này
tôi đã luôn luôn được coi là một linh hồn nổi loạn
một kẻ nổi loạn bởi tất cả các cô gái tôi biết cái mà họ đã tìm thấy hấp dẫn và ham muốn

tôi đã quá mê mải trong cuộc hành trình bên trong của tôi để đi vào các mối quan hệ trong ashram pune

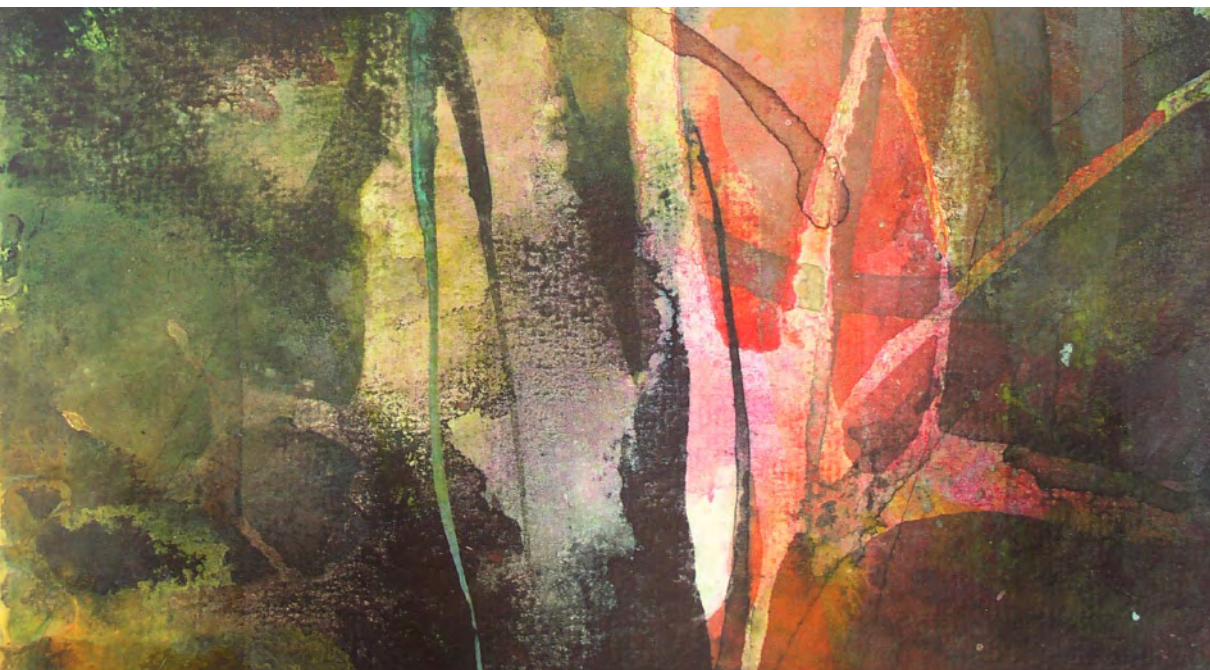
có một cô gái người mỹ cực kỳ xinh đẹp và sau đó tôi biết là một người mẫu của hãng ford ở new york cô ấy đã đến ashram...và nhìn thấy tôi bước đi chậm chạp tiếp tục nhìn tôi trong vài ngày và cố gắng tiếp cận tôi để chào hỏi

tôi ở trong im lặng vào lúc đó đặc biệt là do sự quấy rầy liên tục phải đối mặt hàng ngày từ các sanyasin và bỏ qua cô ấy...cô ấy vẫn tiếp tục nhìn tôi và một buổi tối đi theo sau tôi phát hiện rằng tôi ở ngay bên cạnh tại sunderban cô ta chuyển vào cùng một khách sạn và ở lại hai tháng tôi luôn thấy cô ngồi trên ban công nhìn tôi và cô ấy bắt đầu cố gắng trò chuyện với tôi cô ta từ chối chấp nhận rằng tôi đang ở trong im lặng và sâu trong thiền định cô giải thích rằng cô ấy đã dừng việc đi đến ashram khi cô luôn bị quấy rối tình dục ở đó và rằng mỗi người đàn ông đã cố gắng để gặp cô và được ngủ với cô rằng cô là một người mẫu ở new york và đã phát chán với những người đàn ông chỉ muốn quan hệ tình dục với cô và rằng tôi là người duy nhất đã bỏ cô lại một mình cô thấy tôi im lặng và nhạy cảm và muốn được gần gũi với tôi

cô rất đẹp...tôi hiểu câu chuyện của cô và đánh giá cao sự thẳng thắn của cô cô rất vui vẻ và đầy tính hài hước cực kỳ thông minh với kinh nghiệm rộng lớn của việc du lịch và của thế giới cô ấy ở gần tôi chẳng mấy chốc cũng khiến cô ấy đi bộ chậm rãi và duyên dáng và một không gian mới bắt đầu nắm lấy cô ấy những kẻ to đầu mặt lớn của ashram mà theo đuổi cô ấy càng trở nên hậm hực với tôi và họ đã bị sốc rằng tôi bây giờ đã có bạn gái

tôi đã biết ơn cô cho mối quan hệ ngắn ngủi đó vì nó đã giúp tôi thay đổi hình ảnh của tôi từ sự thánh thiện và cuộc sống độc thân trở thành một hình ảnh toàn bộ và gần gũi với người hơn

tôi đã sống độc thân trong suốt những ngày này mặc dù tôi phải nói thật rằng tôi đã là một người hân hoan hơn là một người sống độc thân kinh nghiệm tiền kiếp của mật tông tây tạng đã thức tỉnh trong tôi và nhiều cánh cửa sổ từ quá khứ trở nên sống lại một lần nữa

cũng trong quãng thời gian đó ashram đã cố gắng mua lại khách sạn sunderban người chủ ông talera đã chờ nên yêu mến tôi và luôn luôn dừng lại để chào hỏi tôi bất cứ khi nào ông ấy đến ông thấy rằng tôi là một người hiếm hoi và luôn luôn khen về tính tận tụy của tôi và sự chân thành của tôi trên con đường ông đã cho tôi thuê căn phòng mười bốn tháng trước chỉ với 1.200 rupee hàng tháng và cho phép tôi ở lại đó với mức giá đó không thay đổi trong khi đó mỗi lần bhagwan quay trở lại thì các phòng đã lên 9.000 rupi hàng tháng

quản lý của ashram đã nói rõ ràng với tất cả các sanyasins đang ở đó rằng họ phải tẩy chay khách sạn khi talera không đồng ý bán nó với cái giá họ đưa ra như tôi đã nghe talera nói họ đã đe dọa sẽ đóng cửa khách sạn của ông talera là một người đàn ông rất đơn giản... ông ấy có nhiều khách sạn khác như vậy và đã thực sự bị xúc phạm bởi phương thức hung hăng của việc thương lượng giá cả và khi talera đưa ra giá của mình người thì phía quản lý đã ngay lập tức từ chối cái giá cùng với những lời đe dọa đóng cửa việc kinh doanh của ông ta ông tâm sự với tôi rằng ông đã bị sốc với thủ đoạn lớn khiếp yếu bản thủ đó mà quản lý ashram đã sử dụng để cố gắng mua của ông ta

trong những ngày này tôi đã được thông báo bởi văn phòng ashram rằng tôi đã được lệnh phải rời khỏi khách sạn ngay ngày hôm đó hoặc sẽ bị cấm bước chân vào ashram tôi đã hứa rằng tôi sẽ tìm một căn phòng khác ở một nơi nào đó trong một vài ngày họ vặn lại rằng tôi chỉ có một ngày và rằng những người không tuân thủ không được tha thứ ở đây

vài ngày sau đó tôi đã đi tìm phòng xung quanh ở những chỗ và những khu vực nơi các sannyasin ở phòng của villa lakshmi không cho người ẩn độ thuê một khu vực khác gần bờ sông lại không có phòng và điều này cứ tiếp tục tôi đã tìm thấy một trại lều nhỏ nơi một số sannyasin ẩn độ thuê phòng nơi tôi bị nói một cách hung bạo rằng họ chống đối tôi và không muốn năng lượng xấu của tôi ở đó...tôi đã không thể tìm một căn phòng khác trong ít nhất sáu ngày và trong khi đó phải ở trong sunderban

tôi đã bị chặn lại ở cổng và bị gọi vào gặp nói rằng tôi đã nhận được cảnh báo của họ để rời khỏi sunderban mà tôi đã không vâng lời và đã bị cấm vào ashram tôi biện hộ rằng tôi đã tìm kiếm trong sáu ngày qua và không thể tìm được một căn phòng và họ nói rằng đó là vấn đề của tôi rằng tôi đã không phải với bhagwan và ước muốn của thầy và không được quay trở lại rằng tôi đã được trao cho cơ hội cuối và nó đã hết

tôi có thể kể một cuốn sách dài chỉ về những cuộc chạm trán gay gắt và kinh nghiệm khủng khiếp tôi đã trải qua với các sannyasin đặc biệt là những người gần gũi nhất với thầy nhưng tôi sẽ kiềm chế vì tôi chấp nhận họ theo cách họ là họ sẽ chỉ gặt được những gì họ gieo

theo cách tôi nhìn thì họ có từng nấy tự do tự do để tạo ra hoặc phá hủy bản thân họ

nhưng không phải tự do để phá hủy những người khác điều này là xâm phạm đến ngọn lửa thiêng liêng của người khác và hành trình tâm linh bên trong của họ

bhagwan đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần không được can thiệp vào tự do của bất kỳ ai và không cho phép bất cứ ai can thiệp vào tự do của bạn tôi thấy điều thứ hai quan trọng hơn ngày nay cho phép những người khác can thiệp vào tự do của bạn là trở thành một người tham gia thụ động quan sát những người khác bắt nạt một người vô tội và giữ im lặng là trực tiếp tham gia vào tội ác quyền lực suy đồi và quyền lực toàn năng suy đồi hoàn toàn những người có quyền lực thống trị bằng cách cấm những người mà họ không thể kiểm soát được

làm cho họ sống trong nỗi sợ hãi của việc cấm đó nên họ trở thành những nô lệ ngoan ngoãn
cấm các sannyasin là hình thức tống tiền bản thủ và thấp hèn nhất

sannyasin dễ bị sử dụng
đơn giản chỉ vì anh ta không muốn rời khỏi sự hiện diện của bhagwan

họ đang chơi đùa với tình yêu của anh ta dành cho bhagwan
sử dụng điều đó như một công cụ chống lại anh ta
người ta có thể hạ mình xuống thấp đến bao nhiêu nữa đây

tôi đã bị cấm và bị cho vào danh sách đen và thế là quá đủ
những cuộc chạm trán hàng ngày với ashram này và quyết định sớm rời
khỏi pune

bị cấm tôi tiếp tục sống trong sunderban
phát hiện ra vào một buổi sáng rằng sẽ có một cuộc gặp mặt giữa
talera và quản lý ashram
talera gọi tôi trong khi tôi là sannyasin duy nhất vẫn ở đấy
và thảo luận với tôi...rằng bây giờ ông ấy cảm thấy tức giận
họ dường như đã chiến thắng trận chiến bằng cách cắt giảm thu nhập của khách
sạn và nói với tôi bây giờ họ cảm thấy họ có thể mua ông ta với một cái giá thấp

tôi thấy tất cả những điều này không phù hợp với bhagwan và phương
cách từ bi của thầy
đây là tống tiền và bắt nạt
sử dụng quyền lực và sức mạnh để chèn ép kẻ yếu

mặc dù tôi không có gì để đạt được từ cả hai phía
tôi đứng theo phe talera
và tôi xấu hổ ashram vì họ đã sử dụng các phương pháp bản thủ

nếu họ sử dụng quyền lực của họ và việc tống tiền tài chính để thúc ép talera
đâu là sự khác biệt khi các chính trị gia mỹ đã đuổi bhagwan ra...
cùng một kiểu chính trị bản thủ đó theo cách tôi thấy

điều này là điều đáng xấu hổ trong mắt tôi
và tôi biết một vị phật sẽ không bao giờ cư xử theo cách xấu xí như vậy
trong đôi mắt của tôi ban quản lý ashram đang bôi nhọ
bộ mặt của bhagwan và thông điệp về tình yêu và lòng từ bi của thầy

talera và tôi đồng ý rằng nếu họ bắt đầu cuộc gặp mặt
với sự mềm mại và tôn trọng ông ta sẽ đồng ý bán
nếu họ bắt đầu với gây hấn ông ta sẽ từ chối

đây là sự hiểu biết ngầm của chúng tôi
chúng tôi đang chờ đợi và quan sát
toàn bộ thỏa thuận sẽ xoay quanh điều này
năm người đến...giận dữ khi nhìn thấy tôi ngồi cùng với talera
họ cảm thấy sự tấy chay của họ đã làm ông ta sẵn sàng đồng ý hơn
và ngạo mạn trong cách tiếp cận của họ với ông ta

talera từ chối bán...thậm chí không bán khi giá tăng gấp đôi
và điều đó chấm dứt cuộc gặp của họ...talera sẽ không lay chuyển
họ có thể tấy chay khách sạn
và cho đến hôm nay khách sạn vẫn là tài sản của ông ta

với tôi thậm chí cho đến ngày nay tôi cho rằng tôi đã giữ gìn bộ mặt của thầy của tôi
và sự can thiệp của tôi một ngày nào đó sẽ được hiểu là ở trên con đường
một tinh thần nổi loạn...sự thật và công lý đứng trước
ngay cả nếu tôi phải chống lại chính những người của tôi...chân lý đứng ở bên trên

bhagwan đã chúc phước cho tôi và nhìn thấy chiến thắng của tôi
tôi đang được chuẩn bị để đối mặt với thử thách
vô số những bắt nạt mạnh mẽ hơn mà tôi sẽ sớm gặp phải
khi tôi mang ngọn lửa của thầy vào thế giới

tôi chưa bao giờ tôn trọng và cũng không đầu hàng với quyền lực và sự thống trị
tôi cúi mình và đầu hàng chỉ cho tình yêu và lòng từ bi

tôi trả lại sannyas của tôi với một bức thư ngắn nói rằng
tôi sẽ đi một mình trên con đường
và mãi mãi là một người sùng kính của thầy

vài ngày tới tôi đã gặp một mối đe dọa nghiêm trọng
trong khi đi bộ trên đường phố ashram vào ban đêm một người đàn ông sannyasin
chạy xô về phía tôi dí dao vào tôi và đe dọa kết liễu tôi
rằng tôi đã được thông báo phải rời khỏi pune hoặc sẽ nhận được săn sóc
rằng họ sẽ đập gãy xương của tôi...chân tôi

bây giờ họ đã thách thức linh hồn tôi
tôi đang lên kế hoạch rời khỏi pune
nhưng bây giờ nó là một vấn đề hoàn toàn khác
tôi không bao giờ rời đi dưới bất kỳ lời đe dọa nào
và bây giờ quyết định ở lại và xem những gì họ có thể làm

tôi không thích mọi sự đe dọa và hơn nữa từ những người đáng lẽ đang ở trên con đường lại là từ một đệ tử đã được tuyên bố của bhagwan người mà tôi biết là một vị phật lớn nhất đã từng bước chân trên mặt đất

bạn có thể tưởng tượng hai thế giới tôi nhìn thấy cùng một lúc không khủng khiếp...nếu từ này phù hợp với mô tả

tôi đã đọc quyển sách “những năm tháng thức tỉnh” của j krishnamurti nhưng không có xem xét sâu sắc cách tiếp cận của ngài

tôi bây giờ đã trở nên thích thú và đọc nhiều hơn về j krishnamurti và cuộc sống của ngài và tại sao có sự xung đột giữa ý tưởng của ngài về các bậc thầy toàn bộ một chương mới được mở ra mà tôi đã bỏ qua trước đây

tôi đã hoàn toàn trung thành với bhagwan không có gì có thể làm lung lay tình yêu của tôi với thầy tôi chỉ bắt đầu đặt câu hỏi về cách tiếp cận hoàn toàn cởi mở của thầy

tôi muốn hiểu sâu sắc hơn
về việc có một bậc thầy so với không có một bậc thầy
và truyền tải chân lý cho một nhân loại vô thức phức tạp như thế nào

tôi biết rằng bhagwan đã không có sự lựa chọn
thầy đã hiểu rõ tất cả những ảnh hưởng của việc truyền bá chân lý
bản thân thầy đã trở thành một mục tiêu

nhưng tôi cần hiểu được tính phức tạp của việc
một cá nhân với đám đông trong một bối cảnh sống trong công xã với một bậc thầy sống

tôi biết bhagwan quan sát chặt chẽ sự phát triển của tôi và muốn tôi
học tất cả những hệ lụy và hấp thụ chúng thành sự hiểu biết của tôi

cho đến bây giờ tôi đã leo đẹo theo thầy như một đứa trẻ
tôi cần hiểu biết nhiều hơn với một tầm nhìn cân bằng và bình tĩnh trước mặt tôi

tôi bắt đầu đánh giá cao j krishnamurti nhiều hơn và nhiều hơn nữa
sự quan sát nhạy bén của ngài và phương pháp tiếp cận lâm sàng của ngài

bhagwan luôn luôn nói rằng chúng ta là một phần của thế giới
và công xã của thầy chỉ là một thử nghiệm
thầy chưa bao giờ tuyên bố rằng những con người của thầy đã trở nên chứng ngộ
họ vẫn vô thức như phần còn lại của thế giới

phần còn lại của thế giới nơi mà sự không nhận biết là phúc lạc
ở đây nơi mà phúc lạc không nằm trong sự không nhận biết

thế giới và các phương thức của nó rất đơn giản và dễ dàng để đối phó
với chỉ những hoạt động hàng ngày và sinh sống trên bề mặt

ở đây con người đang làm thử nghiệm có thể bị thương tổn với năng lượng tâm thức
với những cơ chế nội tâm phức tạp chưa được khám phá của tâm trí và vô trí
nơi tình trạng năng lượng tần suất cao đòi hỏi
kinh nghiệm và sự tăng trưởng cẩn thận và sự hướng dẫn
nơi nhận thức lớn là cần thiết cho con người đi lên cao hơn
nơi con người phải cực kỳ cẩn thận trong từng hành động

chúng tôi đang chơi với lửa...những dòng của ngọn lửa thẳng đứng tàng hình

các sannyasin chưa giác ngộ...điều này tôi bây giờ đã hiểu
nhưng câu hỏi của tôi là về lý do tại sao họ chưa giác ngộ
phải chăng rằng những người có thể đạt tới đều sẽ bị phá hủy

tâm điểm của tôi nằm tại câu hỏi này
và nó đã trở thành vấn đề mãnh liệt nhất
và một phương trình mà tôi cần phải hiểu

vì điều này chính là những gì j krishnamurti đã chiến đấu để chống lại
tuyên bố rằng đám đông luôn luôn phá hủy cá nhân
rằng tất cả các tổ chức luôn làm tê liệt và cuối cùng là phá hủy cá nhân

điều chắc chắn là krishnamurti đã cực kì sắc bén
và có tầm nhìn hoàn chỉnh trong vấn đề cụ thể này và đã hoàn toàn chính xác

trong khi bhagwan với tầm nhìn mở của thầy thì đánh bạc rằng
phật trường sẽ tự giải quyết những vấn đề này

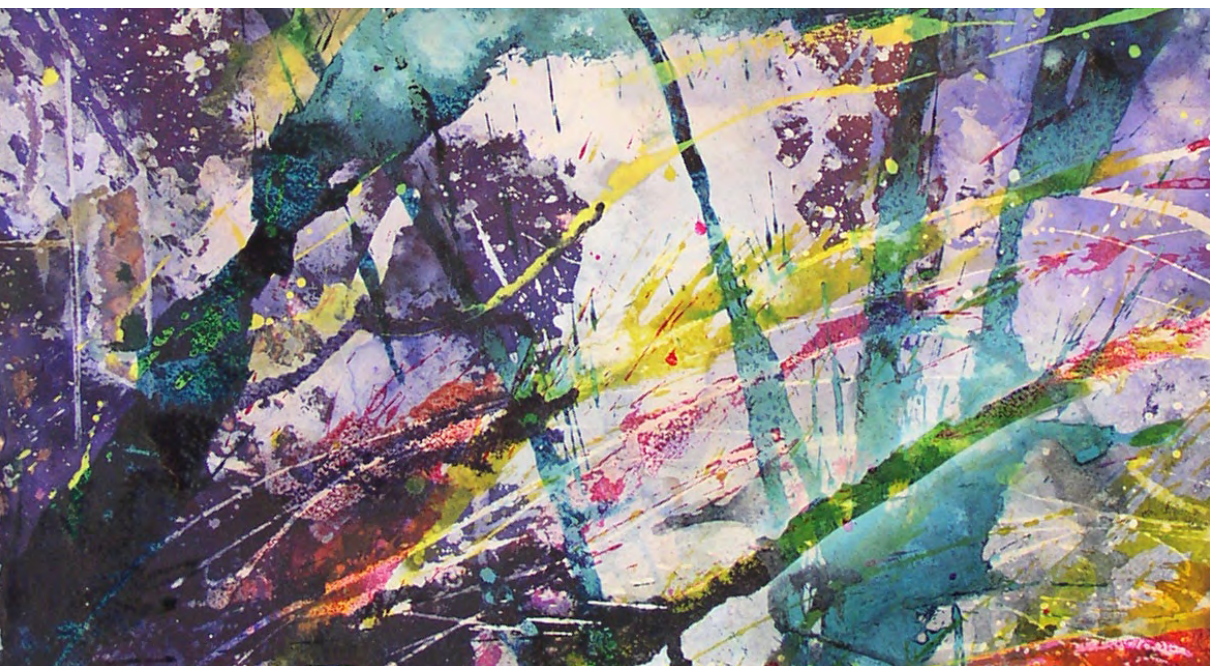
bhagwan cũng quan sát những phát triển mới này
thầy đã vô cùng đau buồn và bắt đầu thấy rằng những người của thầy đang làm
thất bại thầy

tôi là thử nghiệm sống của thầy...tôi đã bước đi với thầy lơ lửng trên tôi
thầy đang kiểm tra những người của thầy bằng tấm gương của tôi

đây là thực tế

tôi tuyên bố nó cho tất cả mọi người đọc và biết
rằng bhagwan đã quan sát cách bạn cư xử với một vị phật
vị phật của thầy mang ngọn lửa của thầy
mang chính bhagwan

bất cứ điều gì tôi tuyên bố ở đây đều là để giúp bạn bước đi trên con đường

tôi đang mới chỉ tiết lộ đỉnh của tảng băng trôi
điều mà tôi có thể bày tỏ hay điều mà tôi muốn được biết tới
một số những bí mật giống như trao một thanh gương trần trong tay một đứa trẻ

tôi bắt đầu thấy nhiều mối nguy hiểm đã hiện ra lơ lửng ở chân trời
bằng cách sử dụng những phương pháp mạnh mẽ để thức tỉnh
các sannyasin đang phóng vào phật trường những ngọn lửa thẳng đứng
và chưa trưởng thành trong việc sử dụng các quyền năng đó
và không có sự tĩnh lặng và cũng không nhận thức
về ngọn lửa này và những hiệu ứng của nó

tôi không muốn reo sợ hãi nhưng đã được chứng kiến những hiệu ứng này
nó sẽ xảy ra... cái tồi tệ nhất sẽ xảy ra

bị cấm và ở lại trong sunderban
hàng rào khách sạn chỉ một vài mét sau bụi của hội trường phật
và khi bhagwan đang nói tại trang tử mỗi tối
các bài giảng của thầy được truyền trực tiếp vào hội trường phật
và có thể nghe thấy rõ ràng từ chỗ ngồi của tôi đằng sau hàng rào
tôi ngồi mỗi đêm để lắng nghe bài giảng của thầy

tôi đang ăn bữa tối của tôi tại nhà hàng prems và khi tôi đi chậm chậm
tôi đã chú ý đứng dậy ngay trước khi bài giảng kết thúc và từ từ
hướng tới prems để không vướng vào sự xô đẩy sau bài giảng

buổi đêm điều đó diễn ra
tôi đã bị chặn bởi một sannyasin ẩn độ trong lúc tôi đi trên đường của tôi như mọi khi
ông ấy khẳng khẳng nhấn mạnh rằng ông sẽ đưa tôi bằng xe máy và tôi nhảy lên
tôi ghét xe máy vì chúng không thoải mái để ngồi khi mặc áo choàng
và tôi thích đi bộ chậm chậm sau buổi diễn thuyết
ông ấy cứ khẳng khẳng một lần nữa và một lần nữa và tôi đã chịu
ông ta đưa tôi đến một nơi và ông nhảy xuống xe giữa đường
và không có bất kỳ cảnh báo nào đột nhiên húc vào tôi một sức hung bạo mãnh liệt
vào mặt tôi và tiếp tục đâm tôi nằm ở dưới đất

sự tấn công bạo lực bất ngờ lên hàm phải khiến cổ của tôi xoay
với một tiếng nứt trong hộp sọ và đốt sống cổ
tôi bay ngược theo đường chéo ngã trên mặt đất và để tránh cú ngã
đã đỡ lực rơi xuống bằng tay trái và nghe thấy một tiếng sấm trong vai trái của tôi
xương đòn của tôi đã đi vào cổ tôi và tôi cảm thấy xương bả vai trái đã bị nghiền nát
vào cột sống và bị trật khớp
phổi của tôi đã bị nén và hít thở rất đau đớn
ông ta đá lên mặt và người tôi và hỏi tôi đã học được bài học chưa
ông ta nhảy lên xe của mình và rời đi

tôi đã bị ngất lịm đi và thấy mọi thứ quay cuồng xung quanh
tôi nằm trên mặt đất không thể dậy nổi

đột nhiên tôi cảm thấy một sức lực lớn nâng tôi dậy
và tôi đang đứng mà không cần bất kỳ nỗ lực nào
tôi biết ai đã nâng cơ thể của tôi lên
nhưng cuộc tấn công này sẽ có rất nhiều thứ liên lụy và kéo theo những hậu quả khôn lường

tôi trở về khách sạn và nghe rằng bhagwan
không hiểu sao đột nhiên ngã khi đứng lên khỏi ghế của thầy sau bài giảng
và đã ngừng nói chuyện

nó là điều bất ngờ nhưng tôi biết rằng rằng có nhiều mối nguy hiểm nằm ở phía trước
bhagwan và đối với tôi thì đã quá đủ
tôi sẽ không sống lâu nếu tình hình này còn tiếp tục tồi tệ nữa

tôi ở lại trong sunderban thêm hai tháng để hồi phục
nhưng bắt đầu nhận ra rằng cả bhagwan và tôi đang ở trong một bế tắc
phức tạp chồng chéo lên những phức tạp

tôi đã tiết lộ rằng bhagwan đã vượt qua bờ bên kia của sự chứng ngộ

những hậu quả này nguy hiểm chết người đối với thầy
bị khóa và gắn chặt vào thiên thể và xoắn lại với nhau

cuộc tấn công tạo ra nhiều rắc rối tinh thần và tâm linh phức tạp
tôi biết cả hai cơ thể vật lý và thể phách của tôi đã bị tổn thương nặng

bên trái của tôi bị chấn thương rất nghiêm trọng
khiến cho thể phách của tôi bị xoắn lại
các cột thẳng đứng đã bị xoắn vào thành một xoắn ốc
bị khóa chặt tắc nghẽn
khiến cho các kênh ida và pingala bị tắc
và cả dòng chảy vào đỉnh đầu sushumna của tôi
cơ thể vũ trụ đã dịch chuyển trung tâm của nó sang bên phải
để điều chỉnh sự sai lệch và mất cân bằng

ida của tôi đã bị hư hỏng
và điều này dần bắt đầu ảnh hưởng đến pingala
và nó dần dần đóng lỗ hổng của sushumna

cơ thể của tôi bắt đầu điều chỉnh với những tình huống mới này
bên mát lạnh đóng lại
cơ thể bắt đầu nóng lên liên tục
hơi lạnh mà đã từng bốc lên không ngừng bên trong tôi đã dừng lại
hơi thở của tôi đã trở nên bất thường

mạch bên trái của tôi trở nên yếu và dừng đập một cách bất thường liên tục
và tôi cảm thấy trái tim tôi nhói lên mỗi lần nó dừng lại
mạch bên phải đập mạnh mẽ và nhanh hơn

mắt trái của tôi bị khô liên tục và bị ngứa
và mắt phải đã trở thành đỏ và luôn chảy nước mắt

tai trái của tôi bắt đầu nghe âm thanh chói tai rất to
và tôi đã mất cảm giác cân bằng của tôi
tai phải phải cảm thấy bị bịt và mất thính lực

tôi ngất lịm đi khi quay sang bên trái

từ từ cơn mất thứ ba của tôi bắt đầu đóng lại
với cơn đau nhói trong não phải của tôi

tôi bị mất trải nghiệm của các cột thẳng đứng

cánh tay trái của tôi bắt đầu tê liệt
các vết đen lan rộng tới các ngón tay cho đến khi móng tay trở thành đen
một số vết đen bắt đầu xuất hiện dấu hiệu hư hại trên chân trái của tôi
và trung tâm cân bằng đi lại của tôi bị dịch chuyển sang bên phải

tất cả những thay đổi vật lý đã bắt đầu diễn ra
những thay đổi này và quá trình của chúng bắt đầu diễn ra
trong hai hay ba tháng sau cuộc tấn công

tôi biết chính xác những gì đang xảy ra với tôi
tôi biết chính xác những gì đang xảy ra với bhagwan

vẫn còn hy vọng
tôi đã đạt đến điểm chứng ngộ cách đây tám tháng
đã nhìn thấy và được biết đến các điểm vào và ra của cơ thể tôi

bhagwan bắt đầu một giai đoạn mới của công việc khẩn cấp của thầy trên tôi

kênh bên trái của tôi đã bị đóng và ngăn chặn đi xuống
qua đường xoắn ốc để quay trở lại trong thân thể
tôi đành phải hoàn toàn tĩnh lặng và đi sâu vào trung tâm chết
và trong mỗi cái lặn vào trong hara...cơ thể cảm nhận cái chết
ngay lập tức sẽ nổ tung và cố gắng để quay trở lại qua con mắt thứ ba

nếu tôi tiếp tục trên con đường này...nó sẽ mất một thời gian dài
nhưng chữa trị và trở lại vào cơ thể là có thể

bhagwan là một chiến binh
tôi là một chiến sĩ

cuộc sống là hiểm nguy
tôi không bao giờ khóc về những gì đã xảy ra trong quá khứ
nó đã xảy ra và không thể thay đổi được
tôi đối đầu với các trở ngại
đây là bản chất của tôi
tôi không thể thay đổi điều đó

cùng với nhau bất cứ điều gì đều là có thể
chỉ cần kiên nhẫn và trị liệu sâu...cản trở có thể được dỡ bỏ
tảng đá khổng lồ trên kundalini của tôi bị đẩy ra khỏi con đường
và lối đi sẽ được giải phóng lần nữa

với tai nạn gây tổn hại về thể chất và linh hồn này
một quả bóng ánh sáng đột nhiên hạ xuống trên tôi vào một đêm
bây giờ tôi đã phát triển để cảm kích và yêu mến sâu sắc j krishnamurti
bản thể từ bi của ngài sáng rực ở trên tôi
và lần đầu tiên ngài bày tỏ mình
ngài là một trong ba hiện diện lơ lửng trên tôi
hồi tháng bảy trong lúc phật gautam đi xuống
ngài đã trở thành người chỉ đường cho tôi và cũng từ bi giúp đỡ tôi trong lúc này

đọc những điều ở trên có vẻ như hoàn toàn điên rồ và ngu xuẩn

bất cứ điều gì tôi đang tuyên bố là dành cho người trên con đường tìm kiếm
tôi có thể mạo hiểm thanh danh của tôi cho những tiết lộ đó
tôi đã phải trả một giá lớn hơn nhiều
và không muốn tai nạn tương tự xảy ra lần nữa

trong quá khứ những người tìm kiếm lặn chìm vào các lĩnh vực trải nghiệm như vậy
đã từ bỏ thế giới và lên những ngọn núi để hoàn thành cuộc hành trình của họ mà
không bị quấy rối và cho sự an toàn của trạng thái thể chất mong manh của họ
sau khi chứng ngộ
thân thể và các trục dọc vũ trụ chỉ là những luồng ánh sáng mong manh
và cơ thể trở nên yếu hơn và yếu hơn
sự thu hút của thân tâm bắt đầu thua sự thu hút của vô trí lơ lửng bên trên

cõi vật chất buông ra khỏi cõi phách
cõi phách buông ra cõi vũ trụ
và sự hòa tan cuối cùng vào khoảng không vô hạn của vũ trụ

con người phải chết để sống

tôi đã được viếng thăm bởi nhiều bậc thầy và tất cả giúp đỡ tôi trong bất kỳ phương
cách họ có thể
một trong những chuyến thăm làm tôi ngạc nhiên nhất
trong khi tôi đã không có liên kết cá nhân và cũng không bao giờ mơ tới

rằng sự duyên dáng của ngài shirdi baba từ bi sẽ đến chúc phước cho tôi
tôi vẫn còn là người sùng kính của ngài và khiêm tốn cúi đầu trước ngài
ôi chao shree shirdi baba thiêng liêng !

buổi đêm là sự đổ mồ hôi rất nhiều và mất ngủ
trở mình và chuyển từ trái sang phải và phải sang trái
đôi khi xoay vòng hoàn toàn trong cơn co giật dữ dội

kundalini đang cố gắng để mở những cánh cửa
cơ thể điều chỉnh theo từng bước

phương pháp sâu nhất là chết càng sâu càng tốt
và đi sâu vào lỗ đen để chữa trị

bất cứ khi nào thân thể đi vào cái chết
cánh cửa tới con mắt thứ ba mở ra
để bảo vệ và mang thân thể tới cú sốc và thức tỉnh đột ngột
để giữ cho thân thể sống

trung tâm chết hoạt động như một cánh cửa hướng ra ngoài
con mắt thứ ba là một cánh cửa hướng vào bên trong
cơ của con mắt thứ ba thư giãn và mở ra từ bên trong
và cho phép sự đi vào ngược trở lại để hoàn thành vòng tròn

cái chết là người chữa bệnh cuối cùng
đấy luôn luôn là phương pháp cuối cùng để mở kênh ida
và tôi đã biết bí mật này

hai tháng chữa sâu sắc đang được triển khai
và hoạt động từ từ nó có thể phải mất một năm
phôi thai hình cầu của cơ thể vũ trụ của tôi cũng đang phát triển lớn hơn
chẳng mấy chốc nó sẽ mở ra

tôi thực hiện theo cả hai cách
từ cơ thể đi lên đến thể phách
và thể vũ trụ đi xuống thông qua thể phách

bhagwan đã ngạc nhiên trước quyết tâm và vui thích trước sự can đảm và chú tâm của tôi
đây là món quà đủ cho tôi
cú đánh đã thử thách tôi và vị thầy của tôi đang mở hội về sức mạnh của tôi
điều này còn hơn cả sự chứng ngộ

nó cũng là chiến thắng ở trong thất bại của tôi

tôi đã chiến thắng
nếu tôi đã thua và chết
bhagwan sẽ mở hội đưa tiễn tôi
biết rằng một chiến binh đã ra đi trong chiến đấu

lễ hội tháng bảy đang tới gần
samadhi đầu tiên của tôi
mang tính biểu tượng và ý nghĩa to lớn đối với tôi

hội trường phật mới đã được chuẩn bị cho bhagwan
và tôi đã gửi lời thỉnh cầu khiêm tốn để tôi được phép vào trong duy nhất ngày đó
lễ hội của thầy 11 tháng 7 năm 1987

tôi có thể hiểu được khi thỉnh cầu bị từ chối thẳng thừng cùng với quả trách
tôi bị xác nhận là kẻ thù của họ... trong danh sách đen và bị cho là điên khùng

vì vậy tôi nhìn vào mặt tích cực

bhagwan bắt đầu xuất hiện trong hội trường phật ngày 7 tháng 7 năm 1987
và khi hàng rào nằm đằng sau bục giảng tôi đã cười nhạo bản thân mình
và nhận ra rằng tôi đã đứng ngay phía sau của bhagwan
chỉ cách khoảng mười mét

có lẽ đây là món quà của thầy
tôi cười trước sự ngu ngốc của tôi để cố gắng đi vào
mở hội và nhảy múa điên cuồng khi thầy đến hội trường phật mới
chỉ cách vài mét đằng sau thầy
tất cả năng lượng của hàng ngàn sannyasin đổ về phía thầy
có thể được cảm nhận giống như sóng thủy triều từ nơi mà tôi đang nhảy múa
cảm ơn tất cả các bạn bè thân yêu của tôi
tôi đã nhận được dòng chảy cơn sóng trên cơn sóng trên cơn sóng
và bhagwan đang nhảy múa với niềm vui thích

tôi biết thầy biết rằng tôi biết
lễ hội đang diễn ra
chỉ sống những giây phút này và ngập chìm vào chúng
cơn đau của tôi biến mất bất cứ khi nào thầy xuất hiện
trong thời điểm này tôi đã quên lãng và mở hội cho sự mưa xuống của thầy

không khí trở nên im lặng
và bhagwan bắt đầu nói
tôi ngồi xuống trên cỏ và đã đắm chìm trong im lặng
uống mỗi từ mỗi sự im lặng
thời gian đang trôi qua

tôi mở mắt và thấy những cử chỉ giận dữ
có một vài bảo vệ đang nhìn xuống tôi
từ ở trên hàng rào ở phía bên ashram

ngón tay chỉ gay gắt vào tôi trong khu vườn của sunderban
nó là phía hàng rào của tôi và tôi là một cư dân ở đây

lắc ngón tay đe dọa tôi
hey đi ra khỏi chỗ đó...đi ra khỏi chỗ đó

tôi mở to mắt ngạc nhiên
chỗ đất này không phải của họ
tôi không phải là nô lệ của họ và cũng không ở dưới thẩm quyền của họ

họ nghĩ họ là ai chứ

tôi không thể chấp nhận điều nhảm nhí này
các bảo vệ đang đe dọa tôi ở phía hàng rào của tôi
nói rằng hey cắt khỏi chỗ đó...hey cắt khỏi chỗ đó

đây là cọng rơm mà đã làm gãy cái lưng con lạc đà
ngay lập tức tôi đứng lên...hít một hơi thật sâu...và bắt đầu nổi giận với họ
với giọng nói to và rõ nhất có thể
để tất cả trong hội trường phật và bhagwan có thể nghe thấy tôi

các ông nghĩ mình là cái quái gì
các ông sở hữu toàn bộ thế giới này sao
và những kẻ cầm quyền ngồi ở các hàng phía trước nghĩ cái quái gì
rằng ashram là tài sản riêng của họ
rằng họ sở hữu và đã mua được phật
rằng phật đã bị bán cho họ
rằng bhagwan đã trở thành con rối của các ông chỉ cho các trò giải trí hàng ngày của ông

những kẻ chơi trò chơi quyền lực ngồi hàng trước là mục tiêu của tôi
họ nghe mọi lời của tôi
tôi biết bhagwan đang mỉm cười

bảo vệ ashram nhảy qua hàng rào và đã nhanh chóng tóm lấy tôi
tôi tĩnh lặng và bình tĩnh thở và mỉm cười khi họ đến
nói với họ rằng chỉ cần thư giãn và bình tĩnh
chỉ cần nguội lại và tận hưởng
khi tôi đã nói những gì tôi muốn nói
và rằng tôi không lặp lại những lời vàng ngọc của tôi

họ có thể thấy tôi đã được hài hước và hoàn toàn tĩnh lặng trong hơi thở
và cười vào khuôn mặt nghiêm trọng của họ
những gì một người đàn ông duy nhất có thể chống lại bốn bảo vệ to lớn

vì vậy tất cả họ đều ngồi vòng xung quanh tôi...bây giờ tôi ở trong tâm trạng vui vẻ
nó trông rất ngu ngốc...thực ra thì buồn cười...
bốn bảo vệ quay xung quanh tôi trong một vòng tròn

tôi nói thầm với họ
đúng vậy chỉ cần trở nên tĩnh tại và im lặng...nhắm mắt lại và đi vào
tôi đã có bốn vệ sĩ riêng cho bản thân mình

nó là lạ lùng đối với họ
không thoải mái đột nhiên nhìn thấy sự hài hước và lời nói đùa của tôi
họ cảm thấy như những đệ tử ngồi xung quanh tôi
và trông ngớ ngẩn đứng dậy và bỏ tôi lại một mình
chỉ để lại một bảo vệ trong suốt cho đến khi kết thúc của buổi nói chuyện
tôi nhắm mắt lại và vẫn im lặng uống từng giọt của bhagwan

bài nói chuyện kết thúc...vũ điệu bắt đầu...tôi bắt đầu nhảy múa
bảo vệ nhìn và mỉm cười
tôi thật là một tên điên
ngây thơ và điên rồ

bài nói chuyện kết thúc
hàng trăm sanyasin đi ngang qua khách sạn sunderban
tất cả nhìn qua hàng rào để xem ai tôi là ai
oh đó là tên bhagwan thứ hai điên khùng mà đã la hét

tôi nghe nói rằng một cuộc họp đã được diễn ra giữa bảo vệ và quản lý
ngay lập tức sau đó tôi đã được gửi một tin
rằng tôi đã được phép vào và không bị cấm
bhagwan đã nói...tiếng gầm của sư tử

người bảo vệ mà đã đưa tin này cho tôi đã rất ngạc nhiên
rằng họ cho phép tôi vào...hoàn toàn lố bịch

tôi nhận ra tôi đang bị nhìn ngó càng nhiều hơn bởi tất cả mọi người
tôi đã có đủ cái nhìn chăm chăm và những bản án hàng ngày của hàng ngàn sannyasin

tôi chỉ đơn giản là cúi đầu thật sâu tới bhagwan
đóng gói túi của tôi và rời đi trong cùng ngày

đây không phải là nơi của tôi...không phải không gian của tôi...quá nhiều sự kiểm soát
đám đông chống lại cá nhân

tôi tiếp tục đi...bhagwan hay không có bhagwan...chân lý hay không có chân lý

tôi không phải là một con rối trên sợi dây
tôi không đi vào như một con rối khi được cho phép vào
tôi không giữ im lặng như một con rối khi bị cấm

tôi có tự do của riêng tôi...sự sinh ra của riêng tôi...cuộc sống của riêng tôi...
quyền cha sinh mẹ đẻ của tôi

nếu điều này là đúng thì nó đúng
nếu không phải thì đành là vậy

qué será sera

bên kia chiều bên kia
bên trong
tại sao lại ao ước mặt trăng ?

nhìn vào bên trong
chiếm ngưỡng đi
một cái nhìn vào mặt trăng !

những đám mây tối
trôi vào màn đêm
tan ra !

đêm trăng tròn
bóng tối đi xuống
mây trôi trên bạc !

thời gian dường như trượt qua trong im lặng
một niên đại vĩnh cửu thì thầm
bất tử
là sự thật duy nhất
con người có thể biết

im lặng và yên tĩnh ấy
của một nụ hoa đang mở ra
trong sương mù của sáng sớm tinh khôi
ngây thơ
tới vẻ đẹp của
màu đỏ thắm của nó
mở ra nhẹ nhàng

quyển rũ
trái tim
của vĩnh cửu

hàng không thái lan trở thành hãng hàng không yêu thích của tôi
chỉ vì hoa phong lan họ tặng cho hành khách nữ
tôi luôn hỏi xin một đóa cho mình
và họ luôn đồng ý mà không có chút phiền nào

đóa hoa phong lan này luôn luôn chạm đến tôi
nó kết nối tôi với các hãng hàng không thái lan
và sự chào đón nồng nhiệt sawadika của thái

màu hạt dẻ của phong lan và hãng hàng không thu hút sự chú ý của tôi

tôi đã rời pune và tôi không còn là một sannyasin mặc màu cam
cuộc sống tây tạng trước đây của tôi là một lạt ma
nơi mà tôi mặc chính xác cùng một màu hạt dẻ này
bây giờ tôi sẽ mặc màu hạt dẻ và tuyên bố rằng tôi là một người tìm kiếm từ tây tạng

tôi trở lại hongkong
ít nhất bây giờ cũng có được đôi chút bình thường
không có các phán xét và sự tấn công liên tục
thế giới dường như rất thân thiện và ấm áp với tôi
mọi người nhìn tôi tò mò nhưng tử tế và thân thiện
nhiều người hỏi tôi kinh nghiệm của tôi như là một nhà sư
ngây thơ và tò mò trong câu hỏi của họ nhưng vô cùng yêu thương và quan tâm

tôi rất vui mừng khi thấy em gái shona của tôi và chồng cô ramesh
tôi yêu mến bản tính nhẹ nhàng trộn lẫn giữa thái và ấn độ của anh ta...
tính khiêm tốn và lòng tốt của anh
và tình yêu thực sự dành cho em gái tôi
tôi yêu họ chân thành và đưa con trai tushar mới sinh của họ

tôi nhớ cây cỏ xanh và thiên nhiên
các tháp cao bằng bê tông làm cho tôi cảm thấy lạc lõng
tôi đã quên cách để bước đi trong môi trường xung quanh bình thường
thành phố làm cho tôi chóng mặt với tốc độ của nó và sự hối hả toán loạn
mỗi chiếc xe đi qua làm cho tôi cảm thấy như tôi đang quay
và tôi luôn choáng váng và mất thăng bằng

tôi đã đến không có tiền và không có quần áo
chỉ là một chiếc áo choàng phai màu trong suốt...mà em gái tôi ghét
và trong một vài ngày tôi nhận thấy nó biến mất
cô ấy đã bí mật ném nó đi trong khi tôi đang ngủ
tôi đã nổi giận với cô ấy
cái áo choàng này là áo choàng samadhi của tôi và nó vô giá
nó là chiếc áo choàng đầu tiên của tôi và tôi muốn giữ gìn nó như là một kho báu
phải làm gì...tình yêu của một em gái
cô ấy chỉ muốn điều tốt nhất cho tôi
cô ấy yêu thương anh trai mình và không thể thấy tôi sống theo cách này

bây giờ tôi muốn mặc áo choàng màu hạt dẻ tôi nói với em gái tôi
cô ấy cũng thích màu này
ít nhất tôi không trông kỳ lạ trong màu hạt dẻ...chấp nhận được ở hongkong
tốt hơn nhiều so với màu cam sáng màu của nhà sư hindu cô ta nói
như vậy thì tốt...chúng tôi may bốn chiếc áo choàng
và đây là những chiếc áo choàng tây tạng mới của tôi

cả shona và ramesh ngồi xuống nói chuyện với tôi một cách nghiêm túc
cả hai đều muốn giúp tôi trở lại thế giới
sống cuộc sống bình thường
kết hôn ổn định và có con như họ
mama mia...nơi đâu tôi đã đáp xuống...tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa

tôi giữ im lặng hiểu được quan điểm đơn giản về cuộc sống của họ
ít nhất là họ thực sự yêu tôi...thế là đủ
tôi cần cảm nhận và gặp gỡ một số người trần tục thực sự
họ đã ở đây và tôi đã cảm ơn vì điều đó

tôi cảm thấy hoàn toàn vô dụng
chuyển động cơ thể chậm của tôi làm cho tôi dường như khuyết tật trong thế giới thực
tôi sẽ cần phải tìm cách sống mới
tìm cách để kiếm tiền và dành thời gian
để hiểu được sự cân bằng của zorba và phật

ramesh và shona rất tử tế và cho phép tôi lấy thêm thời gian cho mình
nhưng trong khi đó visa du lịch của tôi sẽ hết hạn trong ba tháng
sắp xếp để xin một giấy phép làm việc trong công ty của họ

tôi đi đến bác sĩ và kiểm tra
để kiểm tra đầu cổ và tổn thương tại cột sống từ cú đánh hung bạo
kiểm tra cho thấy các đốt sống còn nguyên vẹn

tôi đi đến một bác sĩ khác để khám sự trật khớp trong xương bả vai
với một số mô cơ bị xoắn rất trầm trọng tại thân trên
mẫu máu lấy từ cổ tay trái của tôi làm cho tôi choáng váng bất tỉnh

tôi cần phải tìm kiếm điều trị theo phương pháp mô sâu mà tôi không thể đủ khả năng
trả ở hongkong

tôi quyết định rằng tôi yêu thích võ thuật
và sẽ tự điều trị cơ thể của chính bản thân
và tiếp nhận hoạt động chữa trị nhẹ nhàng của thái cực quyền
tôi gọi thầy chen zhulin người bảo tôi gặp ông
nơi ông sẽ quyết định nếu tôi đáp ứng các tiêu chuẩn của ông

thầy chen zhulin sáu mươi lăm tuổi
tử trường đại học bắc kinh giảng dạy thái cực quyền và bây giờ là một bậc thầy nổi tiếng

giây phút đầu tiên ông nhìn thấy tôi
bị thu hút vào tôi hỏi tôi rằng làm thế nào tôi xoay sở để bước đi theo cách tôi làm
tôi ngay lập tức nhận ra rằng ông đã hiểu chiều sâu của việc đi bộ của tôi
bước đi bộ chậm như vịt này là của một bậc thầy thái cực quyền
nhận thức chiều cao thẳng đứng và cân bằng hoàn hảo

không có bất kỳ câu hỏi nào ông mỉm cười
và thậm chí đồng ý dạy riêng tôi
và còn ở ngay công viên bên cạnh tòa án estoril trên đường garden
em gái của tôi đồng ý sắp xếp cho những buổi học riêng đắt tiền
mà chính bản thân ông ấy đã giảm giá cho tôi

ông nói rằng tôi sẽ giúp ông hiểu về những kinh nghiệm tôi đã
trải qua và làm thế nào tôi đã đến sự hoàn hảo này

tôi sẽ tìm hiểu 108 thức dương trường quyền cổ đại của thái cực quyền

ông vô cùng ngạc nhiên về khả năng tôi nắm bắt và hiểu
một cách ngẫu nhiên mỗi chuyển động mà ông dạy
và với sự thích thú của ông những buổi học một giờ đã thành hai giờ hoặc hơn

ông theo dõi từng thức thái cực của tôi với sự hứng thú tuyệt đối
ông rất khiêm tốn và rất thẳng thắn với tôi
và tôi thấy ông lặp lại từng động tác một lần nữa và một lần nữa cho chính mình
nhiều lần cười và nói rằng thức của tôi là hoàn hảo
rằng ông đang điều chỉnh lại thức của mình
luôn luôn nói...thói quen cũ không tốt của tôi...thói quen cũ không tốt của tôi
anh chính xác...thức của anh chính xác

rằng những chuyển động của tôi đã vẽ từ trung tâm của hara tới ngoại vi
các chuyển động tôi đã thực hiện hoàn hảo và tuôn chảy
bánh xe bên trong là một vòng tròn...do đó vẽ duyên dáng

di chuyển mà không nỗ lực
chuyển động mà không chuyển động
dễ dàng trôi nổi và không bị cản trở

tôi đã thực hành việc học từng thức trong 108 thức
và kết hợp chúng với nhau với sự nhiệt tình và như vậy tôi đã hoàn thành khóa học
trong bốn mươi ngày và nhớ từng chuyển động mà không nghĩ

tôi tập thái cực ba giờ mỗi ngày
và một giờ sau bữa ăn tối vào ban đêm
tôi thường thức công viên đường garden và vẻ đẹp của nó
thác nước phân tầng và không gian trống
chim hồng hạc và các loài động vật quý hiếm

toàn bộ thức thái cực của tôi từ đầu đến cuối kéo dài bốn mươi lăm phút
và chẳng bao lâu những chuyên gia thái cực và người địa phương trung quốc đã đến
vào công viên biệt lập này để xem tôi tập thái cực
thậm chí người dân từ tòa nhà bắt đầu xem với sự thích thú

chẳng bao lâu tôi đã giúp đỡ dạy những học viên khác của ông
tham gia các lớp học của ông khi ông tuyên bố ông đã quá mệt mỏi
và sau đó hiểu ra rằng ông chỉ muốn tôi
đạt được sự tự tin vào bản thân mình bằng cách dạy cho các học viên của ông nói rằng
tôi luôn luôn bỏ qua những điểm mạnh của riêng mình và nên bắt đầu để thể hiện
mình nhiều hơn cho mọi người và truyền đạt sự hiểu biết của tôi rộng rãi hơn

kỳ lạ thay cùng một năm này đã có thông báo rằng thái cực (quyền) sẽ trở thành
một phần của trò chơi châu á và ông ấy muốn tôi tham gia cuộc thi
nói rằng ông đặt cược vào một huy chương cho tôi
và tôi là người giỏi nhất mà ông từng thấy trong hai mươi lăm năm giảng dạy

chúng tôi nhanh chóng trở thành gần gũi và thân thiện và tôi có sự tôn trọng lớn lao
dành cho ông và sự khôn ngoan của ông và sự chân thành hoàn toàn đơn giản của ông
tôi đối xử với ông như là bản thân tôi khi là một bậc thầy với tuổi tác
và kinh nghiệm của ông trước tôi

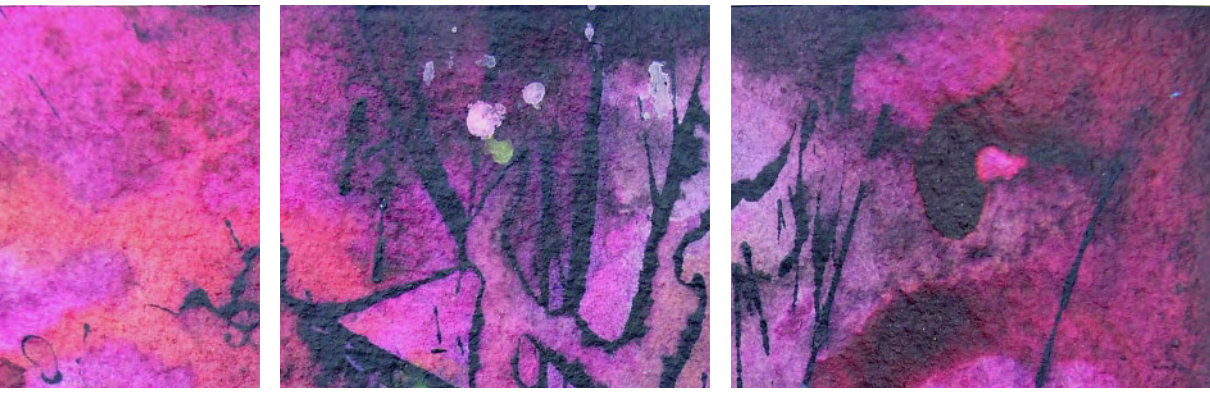
chúng tôi nhanh chóng bắt đầu nói về bhagwan
ông bắt đầu thiền định kundalini và nadabrahma
và bắt đầu đọc sách của bhagwan về đạo

tôi cũng bắt đầu tìm hiểu nhiều của các phương pháp tiếp cận đạo từ ông
những giải thích sâu sắc và đơn giản của ông với kinh nghiệm của ông
làm cho tôi mở mắt của tôi sâu hơn vào đạo đức kinh của lão tử và kinh dịch

tôi thảo luận về những rắc rối của tôi với các sannyasin trong công xã pune và ông cười và nói ông sẽ dạy cho tôi phương cách của đạo rằng tôi đã thu hút sự chú ý không cần thiết của họ bằng cách cố gắng tránh các mũi tên bắn vào tôi điều này là sai lầm của tôi

chỉ cần hấp thu chúng mà không cần bất kỳ kháng cự chấp nhận chúng và chúng sẽ không còn sức mạnh nữa

rằng sự quá cố gắng của tôi để làm chệch hướng năng lượng của chúng đã đem lại cho chúng nhiều năng lượng hơn để tấn công trở lại

ông đã dạy tôi nghệ thuật của bàn tay mềm và tôi bắt đầu hiểu sự rõ ràng và chiều sâu của khôn ngoan của ông

ông ấy đúng trong thời gian tới tôi sẽ không né tránh viên đạn trong chiến trường phật trường nhưng tôi chỉ đơn giản là sẽ trở nên mềm mại và hấp thụ chiến trường cảm ơn ông bậc thầy chen zhulin ông đã mở mắt tôi và tôi cúi đầu trước ông

tình yêu với hồng không của tôi đang phát triển những con người này ít nhất yêu thương và hiểu thái cực của họ và có can đảm và khiêm tốn để đánh giá cao một người ẩn độ học và chơi thể thao của họ với niềm đam mê như vậy

tôi đã bắt đầu đánh giá cao shona và ramesh và yêu mến con trai của họ tushar nhưng ở hồng không thời gian là tiền bạc tôi cần vượt qua kỳ nghỉ thái cực này và làm việc kiếm sống

giấy phép lao động của tôi đã được chấp nhận
đóng trong hộ chiếu của tôi ngày 9 tháng 10 năm 1987

tôi bây giờ cần chứng minh năng lực làm việc của tôi trong văn phòng
công ty của họ sản xuất đồng hồ đeo tay thạch anh
cái mà tôi thấy rất nặng nề và nhàm chán
đồng hồ tròn và vuông...lắp ráp...đóng gói và các chuyến hàng
những văn phòng cao tầng không có thông gió và điều hòa không khí tất cả các ngày

tình yêu cho shona và ramesh
và sự thu hút mới của tôi cho thái cực giữ tôi tiếp tục

tôi yêu người trung quốc và thức ăn của họ và nền văn hóa đạo
và bắt đầu đọc lại
chủ yếu là về các đạo sư và các nhà sư chùa thiếu lâm
tôi yêu lý tiểu long và đọc thêm về cuộc sống của ông ở hồng kông
và các hình thức khác của wushu và võ thuật

tôi đã trở nên đam mê về nghệ thuật thư pháp của họ
bức tranh tre của họ và cách thức thẩm mỹ họ thể hiện

tôi bắt đầu đọc về các samurai và phương cách nhật của cuộc sống
và mê hoặc bởi thơ thiền haiku và vũ trụ riêng của nó

nhìn vào những ngôi đền thiền kyoto và vẻ đẹp vô tận của chúng
đây là một toàn bộ thế giới của sự nhạy cảm và sự biểu hiện sáng tạo

con rồng bước vào
thế giới của phương đông giữ mối quan tâm rất lớn cho tôi bây giờ
hồng kông trung quốc nhật bản hàn quốc thái lan
đây là những biên giới của tương lai cho bhagwan
họ có thể hiểu thầy

tôi cảm thấy thầy đã làm một sai lầm lớn cũng như tất cả các bậc thầy của thời
đại những năm 70
chỉ là bong bóng của giấc mơ mỹ
ý tưởng rằng họ sẽ sớm buồn chán với cái vỏ ngoài của vật chất
và sẽ sớm xoay vào bên trong cho khát khao tâm linh của họ

phương tây chỉ đơn giản là không có một đầu mối cái gì là bên trong
cũng không biết hương vị cũng không biết giá trị thẩm mỹ của phương đông
và nền văn hoá sâu sắc và khôn ngoan của nó

phía đông thì kém phát triển và được coi thường
phương tây với các quốc gia tiên tiến của nó kiêu ngạo và mạnh mẽ
và cơ cấu giá trị mạnh đã bị lập trình cứng nhắc

bhagwan sẽ là một hoàng đế
và được chấp nhận ở phương đông với sự công nhận lớn
công việc của thầy sẽ được truyền sâu
và ngọn lửa của thầy sẽ cháy sáng và được giữ sống

đất đã có sẵn ở đó
phương đông cần vị phật hiện đại
và sự sáng rõ như kim cương của ngài sẽ cập nhập lại sự khôn ngoan cổ xưa của nó
để đánh thức dậy những con rồng đang ngủ

ở phương đông ngay cả hoàng đế cũng cúi đầu trước một người đã tỉnh thức
ở phương tây họ cúi đầu trước tổng thống được bầu và quyền lực của ông ta

tôi đang mặc bộ quần áo kung fu thái cực của mình trong ngày tập luyện
và mặc áo choàng màu hạt dẻ của tôi để đi làm việc
điều này đã được chấp nhận nhưng gây khó chịu ngầm bên trong
bởi những người anh em khác của ramesh những người sống ở mỹ

tôi tiếp tục đến trong văn phòng trong chiếc áo choàng màu hạt dẻ của mình
tôi đã làm việc hai tháng và tận hưởng thái cực của mình
làm việc ban ngày và buổi tối đọc và tiếp thụ nền văn hóa phương đông

sớm thôi rắc rối về chiếc áo choàng đến
và tôi đã có một cuộc tranh cãi dữ dội trong văn phòng với anh trai của anh ấy
theo quan điểm mở cửa tất cả các nhân viên
tôi đã được yêu cầu mặc quần áo theo quy cũ hoặc không được làm việc trong văn phòng

giấy phép lao động của tôi đã hết vào ngày 3 tháng 12 năm 1987 cùng ngày hôm đó
tôi rời đi tối hôm đó trở về ấn độ...tôi không thể thỏa hiệp về chiếc áo choàng của mình

em gái và gia đình tôi đã bị sốc
quá đột ngột mà không có bất kỳ cuộc thảo luận nào thêm

tôi xin lỗi ngày hôm nay và tôi yêu quý họ luôn luôn
họ đã ở bên cạnh tôi bất cứ khi nào tôi cần đến họ
và tôi không cần thiết cư xử theo cách này

tôi giống như thế đó
đây là cách tôi đã được tạo ra

bất cứ khi nào tôi được nói một cách yêu mến rằng họ hiểu tôi
thì tôi cảm thấy bị xúc phạm
có phải tôi quá nông cạn đến nỗi tôi có thể dễ dàng được hiểu
có lẽ bản ngã rằng tôi là một người sâu sắc của tôi bị tổn thương

tôi thích bị hiểu lầm
điều này làm tôi cảm thấy tốt hơn và thật hơn với tôi hơn
và tôi đã có sự một mình của tôi tất cả cho bản thân mình

tôi nghĩ với cái đầu tôi dốc lộn ngược xuống
tính nổi loạn trong tôi chỉ là không thể nằm xuống

tôi luôn luôn cần một trận chiến mới... một thách thức mới... trở nên trưởng thành hơn

tôi ở ẩn độ một lần nữa không có một đồng nào
và phải làm việc kiếm sống
gia đình của tôi ở ẩn độ nghe về việc tôi vứt bỏ giấy phép lao động ở hồng kông của mình
cái mà rất khó khăn để có được
và cơn giận và việc ra đi bất ngờ của tôi
tất cả họ đều biết tôi...cơn giận bất ngờ của tôi...và tránh xa

tôi đang mắc kẹt không có cách nào trở về
tôi luôn đốt cháy chiếc cầu của tôi khi ra đi

có lẽ tôi sẽ dạy thái cực quyền và kiếm sống theo cách đó

một số người bạn biết rằng tôi đã bắt đầu dạy thái cực quyền
và trong một tháng tôi nhận sáu học viên đầu tiên và bắt đầu dạy các lớp học hàng ngày
lời đồn lan nhanh và mỗi người dẫn đến những người bạn mới
và có nhiều hơn hai mươi học viên

tất cả những người quan tâm là các nhà ngoại giao từ đại sứ quán ở new delhi
bí thư thứ nhất của đại sứ quán tây ban nha
đại sứ văn hóa của đại sứ quán mê hi cô
bí thư thứ nhất của đại sứ quán phần lan
phiên dịch và thư ký của đại sứ quán ý
những thủy quân lục chiến của đại sứ quán mỹ
và danh sách tăng lên hàng ngày với sự đánh giá cao và lời tốt đẹp của họ
và sớm muộn tôi ở trong vòng tròn ngoại giao
được mời tới tất cả buổi tiệc và các buổi tối đại sứ quán

tôi không muốn có nhiều hơn bốn học viên trong một lớp
vì tôi cảm thấy tôi muốn dành sự chú ý toàn bộ đến mỗi người
tôi bắt đầu dạy ba đến bốn lớp học mỗi ngày
mỗi lớp kéo dài một tiếng rưỡi

tôi biết ơn các học viên của tôi vì tôi bây giờ phải huấn luyện bản thân mình sâu hơn
và dành sáu giờ mỗi ngày hoàn toàn chìm đắm trong các lớp học thái cực của tôi

nó thuận tiện và thoải mái khi tôi giảng dạy trong công viên riêng tư
gắn liền với phòng ngủ của tôi trong một căn nhà phía tây của những đại tá về hưu

tôi trải qua năm kế tiếp giảng dạy và huấn luyện cơ thể của tôi sâu sắc hơn
vì cho đến tận bây giờ tôi đã bỏ qua cơ thể
tôi bắt đầu tiếp nhận xoa bóp mô sâu đều đặn
và điều trị tới vai bị lệch và tổn thương trong cơ bắp

tôi đã dành tất cả số tiền dư để mua sách và đọc thêm
tôi đã có được một thư viện gồm tám trăm cuốn sách chủ yếu về
khu vườn thiền đền thờ thiền và phương thức của phương đông về cuộc đời và võ thuật

kể từ cuộc tấn công bạo lực vào tôi tôi đã tập trung để chữa lành và chữa trị cơ thể mình
chậm rãi liên kết các dòng sống tinh vi
và điều chỉnh sắp hàng cơ thể của tôi theo chiều dọc qua đỉnh đầu

thái cực là một trong những phương pháp mạnh mẽ nhất
được để lại bởi các bậc thầy đạo

hít thở chậm và sâu trong khi trong chuyển động
cho phép hơi thở ổn định và trung tâm vào hara

sử dụng chuyển động cân bằng và di chuyển trọng lượng cơ thể nhẹ nhàng
để cho phép hơi thở xuyên sâu vào đất

và theo mặt khác

kéo lên trên thông qua trung tâm hara và lan rộng đến vùng ngoại vi

từ ngoại vi tới trung tâm và trung tâm tới ngoại vi
cho đến khi cả hai tan chảy và trở thành một
toàn bộ cơ thể ngoại vi được đổ đầy bởi trung tâm

người ta đang sử dụng bí mật của lực hấp dẫn
vì lực hấp dẫn luôn hoạt động theo chiều dọc xuống
chỉ cần sống trong trạng thái buông xuôi
trọng lực sẽ nén những dòng thẳng đứng vào đất
và giải phóng kundalini để nó vươn lên bầu trời

con người giống y như cây

con người là một hạt giống và trong đất tốt rễ sẽ phát triển sâu vào đất
rễ càng sâu cây càng cao các nhánh cây càng rộng
tán lá và quả sẽ đến và những bông hoa nở ra giữa trời

trong thái cực và tất cả các phương pháp thiền

làm sâu gốc rễ có nghĩa là

con người phải cho phép trọng lượng cơ thể lắng xuống dưới hara
thông qua bàn chân lắng xuống vào đất

với trọng lượng lắng xuống hơi thở ổn định với nó

con người hít thở bàn chân đi lên...tới hara

tôi luôn nói rằng đáy bàn chân là linh hồn của bạn

con người không cần phải làm việc vất vả

cho việc mở ra của kundalini vươn lên bầu trời
chỉ là ngu ngốc ích kỷ và chỉ đơn giản là lơ lửng

chỉ cần tìm phương cách để hạ thấp trọng tâm và lắng xuống vào đất

tự động các lực hướng lên sẽ được tạo ra

vì mỗi lực đều có lực lớn bằng và đối ngược với nó

lắng xuống vào đất hoàn toàn...bầu trời sẽ là quà tặng và phần thưởng của bạn
kundalini sẽ mở ra...bạn đã vượt qua lực hấp dẫn

con người không thể chống lại lực hấp dẫn

con người phải lắng xuống vào lực hấp dẫn

kundalini bên trong sẽ tìm con đường thẳng lên vào bầu trời và mở ra

thái cực và vipassana đang sử dụng cùng một sự sắp xếp theo chiều dọc bên trong

và buông xuôi vào đất bằng cách sử dụng trọng lực như một thiết bị

thái cực là phức tạp hơn vì nó sử dụng 108 thứ

để lan rộng trung tâm trong mô hình vòng tròn và mở rộng hara

vipassana là cực kỳ khoa học

nó là một phương pháp với một bước đơn giản

của việc hiện diện trong thời điểm dọc này

qua nó thì bước đi chậm sẽ lắng đọng hara vào đất

và thông qua nó cơ thể phía trên sẽ xếp thẳng hàng bảy trung tâm theo chiều dọc

tất cả cùng một lúc...chuyển động như một làn sóng

vipassana là dành cho người mà thực sự không còn ngoại vi

chỉ là một lớp rất mỏng

và làn sóng thẳng đứng là công việc nhẹ nhàng cuối cùng chưa được làm trong cơ thể

trong tọa thiền...hàng năm ngồi thẳng đứng

công việc vô hình là thực sự trong việc ngồi
cho phép hơi thở lắng xuống vào hara và chảy vào bàn chân
tạo ra gốc rễ của bạn và sâu vào đất

tất cả các phương pháp là lắng xuống vào bên trong và xuống dưới
tôi hy vọng bạn đã nắm được thông điệp

giảng dạy và làm việc trên con người đã cho tôi tự do
để thể hiện bản thân mình và nối kinh nghiệm của vô trí tới tâm trí

nơi các dòng kinh nghiệm thẳng đứng của vô trí
từ từ kết nối thông qua tâm trí và thể hiện bằng lời nói

tôi bắt đầu nhận ra ảnh hưởng có hại và bất lợi của ashram pune
nơi mà nói về những kinh nghiệm này bị coi rẻ
nơi mà ngay cả im lặng bày tỏ sự chứng ngộ là điều cấm kỵ

toàn bộ thí nghiệm của bhagwan đang chống lại thầy
và thay vì tự do thể hiện
những kiểm soát vô hình chặt chẽ được tạo ra bởi uy quyền và quản lý

không bày tỏ những kinh nghiệm rộng lớn làm bịt trung tâm cổ họng
tạo ra sự bịt xuống làm chặn trung tâm tim vv...

sự bùng nổ của tâm thức tạo ra một lực hướng lên
và lan toả một trận mưa của sáng tạo và hạnh phúc
mà không cho phép bất kỳ hình thức thể hiện trở nên gây chết người và nguy hiểm
cho cái thùng chứa nhỏ thân thể - tâm trí

con người giống như một mạng lưới
một kênh biểu hiện chảy đa chiều
các kênh quá tải và bị ngắt mạch

tôi đã trải qua năm tháng ở hồng kông
và mười sáu tháng qua ở delhi
một quãng thời gian dài 21 tháng xa pune và bhagwan

tôi đã nghe nói rằng bhagwan vừa giới thiệu
phương pháp thiền định mới lần đầu tiên hoa hồng thần bí
nổi nhớ...nổi nhớ
tôi biết khởi đầu thực sự của nó
tháng 7 năm 1986 trong những lời thổ lộ của tôi về bhagwan

tôi nhớ bhagwan và biết rằng tôi cần phải quay trở về
dưới sự chăm sóc yêu thương của thầy và đi sâu hơn vào trong cuộc hành trình của tôi
tôi đã trở nên mạnh mẽ hơn nhiều trong cơ thể của tôi
gốc rễ của tôi đã phát triển sâu hơn và thân cây rộng lớn và dày hơn
tôi cảm thấy cao hơn và rộng hơn
bước đi của tôi chậm hơn nhưng một cảm giác nặng nề của sự hiện diện hút năng
lượng quanh tôi

tôi đang chuẩn bị và đã sẵn sàng để quay trở lại pune ashram
tôi chắc chắn rằng với huấn luyện cường độ cao như vậy
và cách tiếp cận mới tìm thấy từ đạo của tôi về cách tàng hình
tôi sẽ xoay sở được và kiểm tra bản thân với kinh nghiệm mới của tôi

pune ashram có nhiều người tấn công tôi
nhưng cũng có nhiều người yêu mến tôi

họ ở trong thiểu số im lặng
những người chỉ đơn giản là mỉm cười hoặc im lặng nhìn tôi đi ngang qua
hoặc đã đến và nói xin chào và đi tiếp để không ai chú ý
có nhiều người bí mật muốn có thể được gần gũi với tôi
và hỏi về kinh nghiệm của tôi nhưng sợ bị người khác phát hiện

các sannyasin hiểu biết và im lặng đã có một yếu tố chung
họ im lặng và hiểu biết
và không muốn gặp rắc rối

những người trong quyền lực và quản lý có một yếu tố chung
họ luôn ép những người khác theo ý mình
và ồn ào và nói lớn ý kiến của họ

tôi biết những ai phát tán chất độc và từ đâu những rắc rối của tôi nảy sinh
tôi biết từng người và âm thầm quan sát hành động của họ chống lại tôi

tôi trở về pune tháng 4 năm 1989

thế giới nơi đây đã thay đổi
nhiều người mới đến và không khí đã trở nên hoàn toàn khác
những chiếc áo choàng màu cam đã biến mất và bị thay thế bằng trang phục phương
tây thông thường
và những người đang tìm kiếm điềm lành hơn và ít bị kích động
chấp thuận việc thiền định thường ngày của họ
cái không khí của sự phấn khích để trở thành giác ngộ đã khuất về nơi rất xa

họ đã điềm tĩnh lại và chấp nhận rằng sự giác ngộ không dành cho họ
nhưng hài lòng để ở lại đây cùng với bhagwan

ngay sau khi tôi đến tôi thuê phòng khách sạn và thăm dò mọi chuyện thế nào
hỏi nhỏ rằng ai đang làm quản lý
có phải neelam tathagat manu zareen swabhav vẫn còn quanh đây và nắm quyền không

đúng...họ vẫn ở đây tôi được đáp và họ biết tôi đã về pune

người đi bộ chậm đã quay trở lại...họ có trình sát khắp nơi

tôi đợi một vài ngày và hiểu những quy định mới của họ về quần áo
phương cách mọi thứ bây giờ
tôi phải trở nên càng vô hình càng tốt
và dự định rằng sẽ cúi đầu thấp khi thấy họ
và bày tỏ sự tôn trọng và sự thay đổi thái độ mới của tôi
rằng tôi đã thay đổi và tôn trọng uy quyền của họ
họ cũng chỉ làm việc cho bhagwan
và đã cố gắng hiến cuộc đời của mình cho thầy

mặc bộ đồ kung fu rộng màu đen
tôi đến cổng vô cổng của ashram và ngay khi tôi bước xuống
bảo vệ chào hỏi tôi
chúng tôi đã chờ anh cả ngày hôm nay...anh đã trở lại...đi vào trong nói chuyện đi

tôi gặp manu và cúi đầu khiêm nhường trước anh ta
nói rằng thật là hạnh phúc khi tôi gặp họ và biết ơn vì đã cho tôi vào
và rằng tôi bây giờ đã thay đổi

manu vui vẻ và chúc phúc tôi và truyền thông điệp ra xung quanh rằng
tôi đã trở nên giống một đứa trẻ ngoan và đã bắt đầu cư xử ngoan ngoãn
cách tiếp cận đạo của tôi là cúi đầu và cong mình như một cái cây đã thành công
tiếp tục cong mình xuống bất cứ khi nào tôi thấy những kẻ rắc rối đó
họ yêu thích đánh bóng cái tôi của mình

tôi đi vào và có thể thấy neelam và tathagat ở trong văn phòng nhà krishna
nhìn rất nghiêm khắc vào tôi và không vui
họ sẽ để mắt tới tôi
tôi không nhìn về phía họ, tôi lặng lẽ đi tiếp
và đặt tới cái cúi đầu bên trong im lặng đầu tiên của tôi tại cổng lão tử

gurudayal singh người đã luôn luôn là người bạn thân thiết của tôi
từ ngày đầu tiên tôi đến pune
cười to và xông đến ôm chầm lấy tôi
thật vui khi thấy anh trở lại...luôn luôn nhớ anh
tôi thấy anh đi chậm chậm ở phía sau khu rừng phật
nhiều đêm khi tôi ngủ

anh đã trở lại chúng ta phải ăn mừng
anh ta nói với tôi haskie đang ở pune...cô ấy yêu mến tôi và chúng tôi đã rất gần gũi
ông chạy đến phòng của haskie trong nhà krishna

haskie chạy đến và ôm tôi

ôi rajneesh tình yêu của tôi ôi rajneesh tình yêu của tôi anh trở lại rồi thật tuyệt vời
chúng tôi đi dạo cùng nhau và đặt tay tôi dưới cánh tay của cô ta và bước chậm chậm
cảm thấy thật tốt khi gặp cô ấy và tôi thực sự hạnh phúc rằng cô ấy ở đây

cả gurudayal và haskie đều yêu mến tôi
họ về những rắc rối của tôi tại ashram
và cố gắng để làm tôi cảm thấy được chào đón
họ làm mọi nỗ lực để nói tốt về tôi với lani và david và yogi
lòng tốt của họ giúp tôi làm dịu con đường của tôi
haskie thì vô cùng ấm áp và tràn đầy
người brazil cởi mở và sôi động
và nổi loạn, bốc lửa theo cách của cô ấy

tôi đã quay trở lại một lần nữa

cho người bạn yêu quý của tôi phật cười gurudayal singh
người luôn luôn bắt được câu đùa thậm chí trước khi nó được kể
tôi nghe anh ta cười trên đường đi ra ngoài ngày 09 tháng một 2005

hai anh chàng trẻ tuổi người ý nói chuyện trên chiếc xe buýt đường dài
một bà già người mỹ lờ đi câu chuyện của họ lúc đầu
nhưng bà ấy rùng mình khi nghe một người ý nói
emò vào đầu tiên ...rồi i ra...hai sờ cạnh nhau
i ra một lần nữa...hai sờ cạnh nhau một lần nữa ...
i ra một lần nữa và p hai lần...rồi i ra một lần nữa
bà già bị sốc và phẫn nộ hét lên rằng tên người ý mồm thối
ở đất nước này, chúng tôi không nói về đời sống tình dục của
chúng tôi ở nơi công cộng
người ý ngạc nhiên la lên
he bình tĩnh bà ơi...tôi đang nói cho bạn tôi cách viết
Mississippi

bhagwan đang nói trong hội trường phật
và như thường lệ tôi đợi trong hàng
bước chậm chậm...cho người khác vượt qua tôi
và rất cục tót cuối cùng trong hội trường phật

tôi luôn chọn một chỗ ngồi đặc biệt
ở hàng cuối cùng thẳng hàng với chiếc ghế của thầy
gần bức tượng phật bằng đá cẩm thạch ở phía sau

bhagwan bước vào không khí bùng nổ
tôi chìm ngập vào trong những giọt nước mắt
những khoảnh khắc kỳ diệu đã trở lại
thầy chói sáng và ở đây bây giờ

tình yêu trong bầu không khí
chỉ trong một khoảnh khắc tôi đã quên tất cả quá khứ
và cảm thấy biết ơn tất cả các sannyasin đang sống
chúng ta đang đi cùng với nhau
chúng ta là một phật trường

chỉ trong vài ngày bhagwan đã quyết định
để đi vào im lặng và dừng nói chuyện vô thời hạn

tôi luôn tính thời gian chính xác và cùng một tuyến đường
đến vào lúc 2 giờ 30 phút chiều đi bộ tới cổng lão tử
trước tiên dành cho cái cúi đầu bên trong của tôi tới bhagwan
tạm dừng một chốc cạnh những âm thanh của thác nước đổ vào ao với
con thiên nga trắng và đi về phía trước đến bờ đê đạt ma để uống ly trà sáng của tôi

một vài ngày trôi qua
và tôi thấy neelam và tathagat đang quan sát tôi lần nữa và lần nữa
mỗi khi tôi bước vào cổng và đi ngang qua nhà krishna

tôi thay đổi tuyến đường đi của tôi
và đi bộ từ cửa vô cánh đến khu rừng phật
sau đó rẽ sang cánh cổng lão tử và rồi rẽ thêm một lần nữa
dừng lại cạnh ao và di chuyển quay về quán cà phê bờ đê đạt ma
chỉ không phải cùng một kinh nghiệm đó đối với tôi
sẽ phá vỡ nhịp điệu của việc đi bộ và làm hỏng toàn bộ buổi sáng của tôi

một vài ngày và tôi gặp phải tathagat nghiêm khắc ở gần đa đại học
rằng tôi đã một lần nữa bắt đầu đi bộ chậm rãi
và điều này sẽ không được dung thứ bởi ông ta
và rằng mọi người nhìn tôi và phản đối tôi
từ sự phản hồi mà ông đã nhận được
tôi chỉ cần đi bộ bình thường và tránh việc gây sự chú ý

đến khi nào thì thế giới này mới đơn giản là cho phép một con người được là chính mình
có phải những con chó đói khát quyền lực này không có gì khác để làm sao
chỉ cần ngồi trên ghế cao của chúng mà không có gì để làm ngoài
gây ra những cuộc tấn công

tôi biết rằng bhagwan đang quan sát và lắng nghe từng suy nghĩ của tôi
thật là một tai họa...bất kể gì tôi làm hay không làm
những kẻ này sẽ không buông bỏ các trò chơi quyền lực của chúng

tôi đi bộ vào ngày hôm sau và nghe được rằng nhà krishna đã bị đóng cửa
và bhagwan đã yêu cầu nó được tân trang lại
tất cả các quản lý được một kỳ nghỉ cho đến khi văn phòng được di chuyển

một điều nữa là swami swabhav sẽ trở thành đại sứ của bhagwan ở ấn độ

và một thông báo khác rằng một hội bên trong mới gồm 21 người được thành lập
để quản lý các hoạt động hàng ngày của ashram

tôi gọi đó là thiền tượng đánh chó

bhagwan đang dạy tôi cách đánh
thiền tượng của thầy
dụng cụ của thầy để giữ cho những con chó đói bận rộn với việc chơi trò
chơi quyền lực của chúng
chỉ cần đưa cho chúng những khúc xương to hơn để nhai

sau đó con chó mạnh nhất sẽ ăn con chó mạnh
và chúng càng đi cao hơn thì chúng càng nhanh té ngã

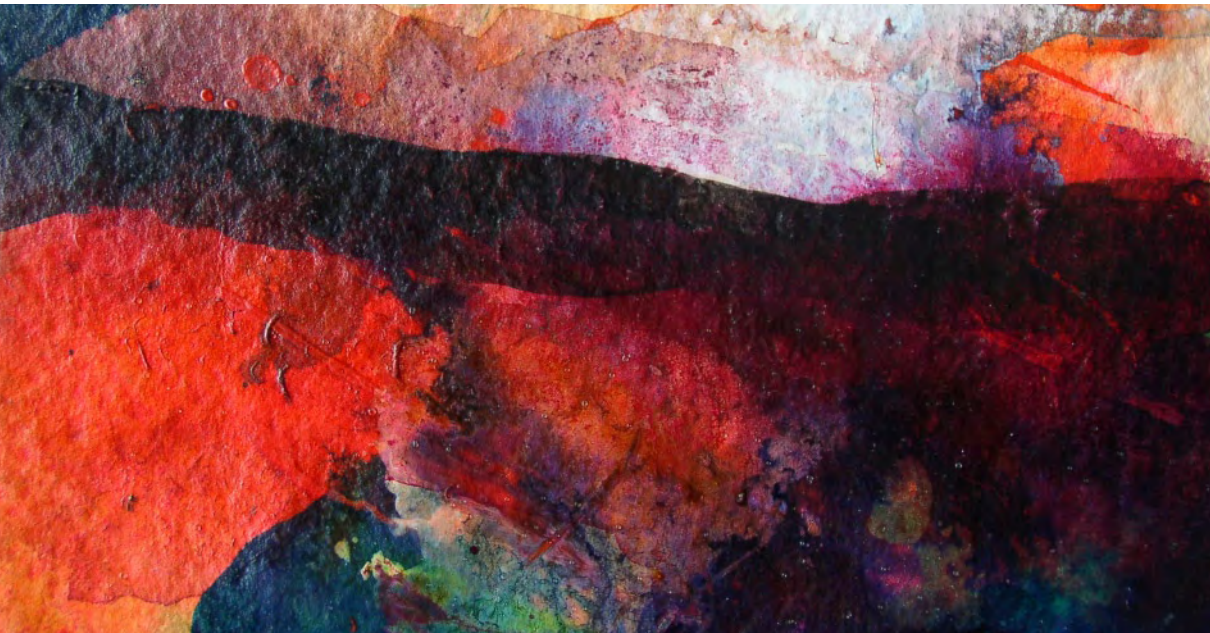
bằng cách này chúng kinh nghiệm và hoàn thành ham muốn của chúng với quyền lực
và cú ngã xuống có thể sẽ mở mắt của chúng với giác ngộ
hoặc thấy rõ rằng quyền lực chẳng đưa chúng đến đâu cả

ngoại trừ rất ít người thầy đặt vào nhóm quyền lực này
như con bài bí mật của mình

thanh gươm hai lưỡi của thầy
nhưng tiếc là một số thì da quá dày
và yêu cái ảo tưởng quyền lực của chúng...không thể nhìn thấy dụng cụ của thầy

nhưng sớm hay muộn họ sẽ ngã
không có gì tồn tại mãi mãi
một số con chó mạnh hơn sẽ chỉ cho chúng đường ra

họ nói rằng con chó nào cũng có ngày của nó
thật là một trò chơi...không bao giờ kết thúc
bow wow...woof woof

19 tháng 5 bhagwan thông báo rằng ông sẽ ngừng nói chuyện trước công chúng

những kẻ nặng ký bận rộn với quyền lực mới đang cuốn xung quanh chúng
và tôi may mắn được để yên khỏi cái nhìn của họ trong ba tháng tới

nó là một phép lạ làm thế nào tôi xoay xở được để giữ được một trạng thái
không gây chú ý lâu dài
tôi đã bắt đầu đưa sự rèn luyện thái cực quyền của tôi vào thực hành

tôi đã bắt đầu việc ngồi hàng ngày của tôi bên cạnh bể bơi thiên nga
bên cạnh kim tự tháp pha lê
từ 4 giờ chiều trở đi cho đến bài ghi âm diễn thuyết buổi tối kết thúc vào lúc 08:30 tối
sau đó ăn tối và sau đó một lần nữa ngồi đến 11 giờ 30 lúc cổng đóng

tôi muốn thu thập và tập hợp cái bề của sự tĩnh lặng của tôi sâu sắc nhất có thể
tôi biết rằng bhagwan đang chuẩn bị cho một giai đoạn sâu sắc mới
của việc của thầy và rằng tôi cũng liên quan với những chuẩn bị đó
do đó tôi ăn...ngủ sâu và ngồi tĩnh lặng cạnh ao

tôi đã lựa chọn âm thanh của thác nước ở phía bên trái
để cân bằng thính giác của tôi vì nó vẫn chưa mở ra
và ngồi dưới góc của kim tự tháp để mài sắc cột sống
đối mặt với cánh cổng lão tử tôi đã tìm thấy vị trí hoàn hảo
cho việc ngồi hàng ngày của mình
tôi tránh xa cái nhìn của các sannyasin
dừng việc thiền hành vipassana như là việc thiền định chính của mình
chỉ ngồi sâu và tĩnh lặng...tập hợp cái hồ của tôi...tôi sẽ cần nó sớm

tôi bắt đầu nhận thấy một số người cười kỳ quặc vào tôi
bất cứ khi nào tôi đi ngang họ nghe được rằng họ nghĩ tôi là một kẻ đồng tính
hoặc thổi phồng lên để chế diễu cách tôi hất hai chân khi đi bộ trong quần
tôi cũng bắt đầu nhận thấy nó là rất vô duyên và vụng về khi nhìn vào

tôi đã cảm thấy không thoải mái khi các lời đồn đại này lan rộng
và tôi có thể hiểu điều này trông dường như vậy đối với người ngoài

bhagwan đã nói rằng chiếc áo choàng màu da cam sẽ không được mặc nữa
vì nó thu hút sự chú ý của cảnh sát pune và dẫn đến nhiều việc quấy rối

nhưng thầy đã không nói bất cứ điều gì về việc mặc một chiếc áo choàng
vì vậy tôi đã quyết định dấu việc đi bộ chậm duyên dáng của tôi đằng sau một tấm
áo choàng cái có màu xanh đậm gần như đen
những người sufi mặc áo choàng đen
đó không phải là màu cam sáng mà thu hút sự chú ý

vì vậy tôi đã có hai bộ áo choàng màu xanh sẫm gần đen khâu và đi vào ashram
không ai khó chịu về nó
nó không quá thu hút và cũng không quá khác biệt về ngoại hình
và nó giấu dáng đi bộ của tôi

tất cả đã tốt và tôi đã được ổn định cho đến khi tôi bị tấn công bởi tathagat
tại đa đại học vào một buổi chiều tối và hét thẳng vào mặt
tôi đã bảo anh dừng việc đi chậm và cũng không được mặc áo choàng
áo choàng đang bị cấm bởi bhagwan

tôi nhẹ nhàng nói với ông ta tôi lấy làm tiếc và chiếc áo choàng này không phải màu cam
và áo choàng màu cam mới bị cấm
tôi đã mặc những chiếc áo choàng màu tối này trong một tuần và không có ai phàn nàn

tathagat không có sự kiên nhẫn nào
một cách hoàn toàn độc tài nói rằng ông ta không tha thứ bất cứ kiểu cãi lại nào
rằng lời của ông ta mới là cuối cùng
không áo choàng và không đi bộ chậm
ông ta đã cho tôi hai ngày để thay đổi thái độ của tôi

tôi đã hoàn toàn bị phá hủy và bây giờ thực sự tức giận với bhagwan
tôi đã đủ với thứ này
đây vẫn là sự ngu ngốc nhầm chán đó và bây giờ hành động gây tổn thương đối với tôi
tôi có quá đủ...tôi đi ra khỏi ashram

tôi đã trực tiếp tức giận với bhagwan lần đầu tiên trong đời
bây giờ điều này rõ ràng là lỗi của thầy
tôi đang bị bức hại bởi tất cả những người thầy đã chọn để nắm quyền

quần áo của tôi thì có liên quan gì với con đường tâm linh của tôi
tại sao những kẻ đó cứ can thiệp vào tất cả mọi thứ
đâu là tự do đơn giản của tôi
để mặc thứ tôi muốn mặc

tôi rời khỏi ashram và đi ngủ mà không ăn gì đêm đó
tôi đã rất tức giận và hoàn toàn buồn chán
tôi quyết định ra đi một lần nữa
và bây giờ sẽ đi lên núi và thiền với những người tây tạng

tháng 6 năm 1989 bạn cùng phòng nirmal đánh thức tôi dậy vào sáng sớm hôm sau anh ta biết rằng tôi luôn ngủ đến 1 giờ 30 hoặc 2 giờ chiều

này rajneesh đoán xem điều gì đã xảy ra... đoán xem điều gì đã xảy ra có một thông báo mới tại cổng ashram hôm nay tất cả mọi người bị bắt buộc phải mặc một chiếc áo choàng màu hạt dẻ và màu của chiếc áo choàng hạt dẻ là chính xác giống như chiếc áo choàng treo trong phòng của anh chiếc áo choàng màu hạt dẻ của anh

anh ta đã bị sốc và bối rối

tôi tỉnh dậy và cười điên cuồng và chỉ đánh răng và tắm rồi đi tới ashram lần đầu tiên trong cả đời tôi vào lúc 12 giờ trưa tôi là người duy nhất đi bộ trong màu hạt dẻ

tôi đi chậm chậm tìm kiếm tathagat
bây giờ đi tới tôi lần nữa đi... kẻ bắt nạt to lớn...ha ha ha ha ha
tôi đang đi bộ trong một chiếc áo choàng...một chiếc áo choàng màu hạt dẻ

đó là một phép lạ
bhagwan hiểu rõ và tôi đã cười

đi ngang qua cánh cổng lão tử...những giọt nước mắt trong mắt tôi
cảm ơn bhagwan...cảm ơn bhagwan
tôi đã nghe thấy thầy to và rõ ràng
tôi đã nhận thông điệp bí mật của thầy...thời gian của tôi đã đến
tôi sẽ chuẩn bị và đi vào sâu nhất có thể...đi vào đi vào đi vào
thầy ở phía của tự do...chân lý sẽ chiến thắng
tôi đã phát triển đôi cánh của tin cậy
tôi đang mở hội theo cách riêng của tôi
tôi sẽ đi vào sâu nhất có thể như là một cảm tạ và biết ơn cách của tôi

một vài ngày sau đó tôi thấy tathagat đi ngang qua mặc một chiếc áo choàng màu hạt dẻ
kín đáo đi ngang qua tôi trông lầm lì và ngớ ngẩn...không dám nhìn vào mắt tôi
tôi biết những gì đã ở trong đầu của hắn ta...không bao giờ quấy rầy tôi một lần nữa

bhagwan thông báo thành lập một trường huyền bí mới

bhagwan đang thấy con người mới tại chân trời một lần nữa
và gửi thông điệp rằng nhiều người sẽ tới sớm
hãy tạo ra một hội trường phật cho mười ngàn người
tạo ra một hội trường kim tự tháp mới với nước bao quanh
mở rộng ashram theo tất cả các hướng có thể
và tạo ra một phòng ngủ từ giăng đường trang tử

không khí thì được nạp đầy và bhagwan tuyên bố rằng
năng lượng đang ở một bậc mới và cao hơn
rõ ràng là một sự khởi đầu mới đang đáng xuống vào trong phật trường
không khí đang buzz với một tiếng buzz mới

việc ngồi hàng ngày của tôi ở ao đối diện cánh cổng lão tử
bắt đầu thu hút sự chú ý của các nhóm tán gẫu
những người cư trú quan trọng ở lão tử alanando amrito neelam mukta the greek et al
họ thường gặp nhau và lui tới cổng lão tử vào khoảng 5 giờ 30 đến 6 giờ chiều

tôi bắt đầu nhận thấy các nhà trị liệu luôn luôn vội vã xung quanh đa đại học
đôi khi chạy đi chạy lại mà không có lý do thực sự nào
chỉ có vẻ trông bận rộn và quan trọng và mang theo các tài liệu
trưng ra nụ cười với tất cả các xung quanh để cho cảm giác bất an của họ được che dấu
tất cả họ đều đang cạnh tranh với nhà lãnh đạo nhóm kế bên
nhóm nào có đông người tham gia nhất
nhóm nào là quan trọng nhất...vân vân và vân vân

một lần nữa tôi nghe được những lời thì thầm
ồ hẳn ta nghĩ rằng hẳn ta đã chứng ngộ...hẳn ta rất nghiêm trọng và là một gã gốc
những kẻ trị liệu này chỉ không thể ngồi yên mà không có những lời phán xét hàng ngày
và ý kiến của họ lan rộng đến tất cả những người đến để tham gia nhóm

việc ngồi gằn ao ngày càng trở nên khó khăn
nhưng tôi thích vị trí ngồi này và nó đã trở thành nơi của tôi

tôi là một thứ chướng mắt và cơn ác mộng đối với họ
không bao giờ thực hiện bất kỳ liệu pháp nào...không có nhóm nào
chỉ ngồi im lặng trong phúc lạc

bhagwan chưa bao giờ thực hành bất cứ nhóm nào
krishnamurti cũng không ramana maharshi cũng không phật cũng không
thực ra thì chưa vị phật sống nào đã thực hành bất kỳ liệu pháp hoặc nhóm nào
nhưng tất cả họ đều đã đến nơi

thông điệp của bhagwan là rõ ràng
liệu pháp và các nhóm chỉ là để chuẩn bị cho việc thiền định
các liệu pháp không liên quan gì đến trạng thái vô trí
không liên quan gì với các trạng thái thiền định bên trong
hoặc đơn giản chỉ là tính thiền

thiền định đòi hỏi bạn phải buông bỏ thân thể tâm trí hoàn toàn
để phát triển ngọn lửa nhận thức

con người không cần thêm thông tin nào để vào thế giới bên trong
con người chỉ cần lắng nghe cái im lặng của thế giới bên trong
và chìm sâu vào bầu trời bên trong
cái mà mang theo toàn bộ hiểu biết về sự tồn tại này
bên trong bản thể của nó

tâm trí phương tây bị ám ảnh bởi thay đổi và trở thành một người tốt hơn
tất cả các liệu pháp thu hút học tập nhiều hơn và nhiều hơn nữa về những thứ khác nhau

bhagwan không yêu cầu ai thay đổi bất cứ gì
biến đổi là một vấn đề khác nhau và một mặt khác hoàn toàn

thay đổi đòi hỏi sự di chuyển theo chiều ngang
học tập nhiều hơn và nhận được nhiều kinh nghiệm và đạt được thêm kiến thức
làm cho con người hiểu biết hơn

biến đổi đòi hỏi sự di chuyển theo chiều dọc
quên đi những cái biết và trải nghiệm trạng thái bên trong và chìm ngập vào tính biết
dẫn đến nhận biết

sự thay đổi yêu cầu
a thành b thành c thành d rồi thành e...
và không bao giờ kết thúc trong cái thế giới thay đổi
sự biến đổi đòi hỏi
a1 thành a2 thành a3 thành a4 thành a5...
sâu hơn và sâu hơn vào khoảnh khắc vĩnh cửu này

sự thay đổi đòi hỏi phải có những liệu pháp và nhóm và thông tin
sự biến đổi đòi hỏi tính thiền và tính nhận biết

tâm trí phương tây dịch nhận biết có nghĩa là
trở thành nhận biết nhiều hơn và nhiều hơn nữa về điều này hay điều kia

sự khôn ngoan phương đông hiểu nhận biết ngụ ý là
chỉ trở nên nhận biết về chính sự nhận biết

thay đổi là theo chiều ngang trong khi biến đổi là theo chiều dọc

không chấp nhận bản thân mình đòi hỏi sự thay đổi
chỉ là chính mình và biến đổi xảy ra

thiền nhân đang hoạt động với trạng thái năng lượng theo chiều dọc hướng lên
từ trạng thái alpha tần số thấp
tới trạng thái omega tần số cao

trạng thái ngây ngất lớn của vô trí... trạng thái omega
nơi mà trong sự kết hợp dục con người kích thích các luân xa năng lượng thấp hơn
tạo ra lửa mà dâng lên trong hơi thở kích thích nặng nề
chảy vào mở rộng và thư giãn qua tim
thành các âm thanh khoái lạc qua cổ họng
đi tới cửa sổ của ánh sáng qua con mắt thứ ba
rồi đi tới sự bùng nổ ngây ngất của phúc lạc qua đỉnh đầu

kinh nghiệm cái không

nơi mà tất cả thời gian và không gian biến mất
suy nghĩ biến mất
bạn và tôi biến mất
hợp nhất với vũ trụ

con người ở tại một đỉnh điểm của ngây ngất
đã biến mất nhưng vẫn trải nghiệm
một sự hiện diện vĩnh cửu của trạng thái vô trí

tất cả phương pháp thiền định được tạo ra để trải qua chính sự biến đổi theo chiều dọc này
của trạng thái năng lượng bên trong từ alpha đến omega

các nhóm và các liệu pháp nằm ở đâu
đối với các trạng thái chuyển đổi đó
dẫn đến trạng thái của thư giãn đỉnh điểm nhận thức cao đó

các liệu pháp chỉ thêm nhiều hơn và nhiều hơn nữa vào trọng lượng chết
và vào bản ngã của tâm trí
ý tưởng sai lầm rằng vì tôi biết nhiều hơn
thì có lẽ tôi đang ngày càng trở nên nhận biết hơn với thế giới xung quanh
cái ảo tưởng lớn nhất và một trò bịp bợm tuyệt đối

thông điệp của bhagwan
sống trong khoảnh khắc

cái khoảnh khắc sống này
không phải là của quá khứ và cũng không phải của tương lai
quá khứ đòi hỏi cái tâm trí chết cũ kỹ và những ký ức của nó
và tương lai thì chưa xảy ra
chỉ là dự đoán hoặc là sự tưởng tượng

chỉ sống trong khoảnh khắc này
từ khoảnh khắc đến khoảnh khắc
là một trải nghiệm của một trạng thái đỉnh cao của sự nhận biết thư giãn

tôi luôn nhận được sự hiểu biết lớn khi tôi đi ngang qua
sannyasin don juan casanova người bạn shunyam của tôi

chỉ bỏ bạn gái này cho người khác sau đó lại một người khác sau đó một người khác nữa
tôi chỉ sống khoảnh khắc...tôi sống từ khoảnh khắc tới khoảnh khắc
bhagwan nói sống trong khoảnh khắc này...thời điểm này đã trôi qua

người bạn gái mới ở trên đường chân trời

áp dụng tuyệt vời của sự khôn ngoan của thầy

về làm và không làm
về tồn tại và không tồn tại

làm luôn luôn dẫn đến làm nhiều hơn và nhiều hơn

tồn tại chỉ đơn giản...là ở đây bây giờ
và phát triển trong sự tồn tại ở đây bây giờ

chỉ tồn tại...tồn tại thuần khiết

tâm trí phương tây là bị ám ảnh bởi làm nhiều hơn và nhiều hơn
không ngừng nghỉ và luôn luôn chạy
chỉ không thể ngồi tĩnh lặng vào sự tồn tại

về duyên dáng đáng xuống...chỉ bằng cách tồn tại...tĩnh lặng
tồn tại dẫn tới tồn tại

làm dẫn đến tâm trí và tất cả sự đi lại của điên rồ của nó
nhiều sự hỗn loạn và ảo tưởng và đi ra xa trung tâm của bạn

sự nhận biết là một trạng thái của sự tĩnh lặng thẳng đứng
sự nhận biết là trạng thái vô trí trong khoảnh khắc hiện tại
để trở nên nhận biết về sự nhận biết dẫn đến trạng thái tồn tại thuần khiết

nơi mà kinh nghiệm và người kinh nghiệm hòa tan vào một trạng thái của trải nghiệm

nơi mà người quan sát và cái được quan sát trở thành một ở trong một nhân
chứng thuần khiết

những lời này và sự bày tỏ này là điều xa lạ với tâm trí phương tây
và nổi ám ảnh của nó với các liệu pháp và các nhóm trẻ con

về sự buông bỏ tâm trí
hàng ngàn lần chúng tôi nghe bhagwan nói
hãy buông bỏ tâm trí
nhưng đã hoàn toàn hiểu sai ý nghĩa và chiều sâu của nó

đối với người thường thế tục phải bắt đầu bằng một cách đơn giản

chỉ quan sát những suy nghĩ trôi nổi qua như những đám mây
chỉ quan sát những suy nghĩ trôi nổi và chỉ là một nhân chứng tách rời

chẳng mấy chốc những khoảng trống sẽ bắt đầu xuất hiện

chỉ quan sát những suy nghĩ trôi qua mà không có bất cứ đánh giá nào
rằng điều này là tốt hay điều này là xấu...nếu vậy thì tâm trí đã bước vào
và cái điểm nhấn đã chuyển dịch từ quan sát sang đánh giá

hãy giữ mình là một nhân chứng tách rời
và những khoảng trống sẽ bắt đầu trở nên lớn hơn và lớn hơn

đó là chứng kiến và tăng cường tính chứng kiến
chỉ là một mọo đơn giản
về chứng kiến tách rời

sau đó tiến tới các lớp tinh tế hơn của cảm xúc
quan sát những cảm xúc với cùng một sự tách rời

nó khó khăn hơn nhiều để vẫn còn tách rời khi
bạn gái của bạn bị cướp bởi người bạn thân nhất

nhưng vẫn chỉ là một nhân chứng cho những cảm xúc của bạn
cứ như là từ một khoảng cách rất lớn
một tầm nhìn của chim đại bàng

một cách từ từ cái mẹo đơn giản này đối với việc là một nhân chứng tách rời đối
với những cảm xúc tinh tế của bạn sẽ phát triển mạnh mẽ hơn

sau đó chứng kiến toàn bộ cơ thể và tất cả các chuyển động của cơ thể
điều này sẽ dẫn đến làm chậm lại các hoạt động của cơ thể
tính chứng kiến sẽ phát triển mạnh mẽ hơn

toàn bộ cái mẹo đơn giản này
là để tạo ra một nhân chứng thuần khiết
mà tách rời và riêng biệt ra khỏi cơ thể tâm trí cảm xúc

bây giờ năng lượng của bạn không di chuyển vào cơ thể tâm trí cảm xúc
nhưng di chuyển và phát triển hướng tới chứng kiến

chứng kiến là một mẹo
chứng kiến là chìa khóa
trong thiền định con người trở thành một nhân chứng tách rời
với tâm trí và các quá trình của nó...một nhân chứng tách rời

tâm trí chỉ là một sự đồng nhất với thân thể

buông bỏ tâm trí là buông bỏ thân thể
làm thế nào người ta có thể buông bỏ thân thể...nó có thực tại của nó
chỉ trong cái chết thân thể ngã xuống và tâm trí dừng lại
do đó, con người không thể buông bỏ tâm trí...
nhưng con người có thể tạo ra một nhân chứng

mà thân thể và tâm trí là một... thân-tâm
thân-tâm bao gồm
những suy nghĩ cảm xúc và sự đồng nhất với cơ thể

chứng kiến rằng bạn không phải là suy nghĩ
chứng kiến rằng bạn không phải là cảm xúc
chứng kiến rằng bạn không phải thân thể

chứng kiến là chiếc chìa khóa vàng

khi chứng kiến phát triển mạnh mẽ hơn và mạnh mẽ hơn
sự gắn bó chặt chẽ với những suy nghĩ và cảm xúc và cơ thể từ từ biến mất

chứng kiến là chiếc chìa khóa vàng

làm thế nào người ta có thể buông bỏ tâm trí... ngay từ đầu không có tâm trí để buông bỏ
thực ra tâm trí có thể được mài sắc khi chứng kiến phát triển mạnh mẽ hơn
sự sáng tỏ của tâm trí phát triển khi tính chứng kiến trở nên mạnh hơn

vượt ra ngoài tâm trí...không phải là buông bỏ tâm trí
đó là vượt ra ngoài tâm trí... vào một trạng thái của vô trí

khi đạt đến trạng thái vô trí
tâm trí biến mất như những giọt sương...chỉ đơn giản là bay hơi
tâm trí chỉ là một cái bóng...của sự không nhận biết

tôi quan sát với sự buồn bã cái sự thực tế đang đối diện tôi
đại học đang tạo ra một ảo tưởng rằng đây là việc tìm kiếm thực sự
rằng các liệu pháp và các nhóm là cái thực
rằng vô trí và thiền định là cái khó hiểu cho người mới bắt đầu
thứ là lạ lẫm và sẽ không phải là sở thích của họ

vì vậy họ bắt đầu với liệu pháp và các nhóm
và bị mắc kẹt ở đó

nó là một vòng luẩn quẩn... các nhà trị liệu có quyền lợi riêng của họ
họ đã phải chi khoản tiền rất lớn để trở thành nhà trị liệu được chứng nhận
và cần lấy lại vốn đầu tư của họ
bán các liệu pháp của họ cho thế giới bên ngoài
và kiếm tiền cho cuộc sống

sự trao đổi dễ dàng
lối sống dễ dàng
rất nhiều chú ý từ những người mới đến ngay thơ
cái tôi được thỏa mãn
những bậc thầy con và những thầy giáo biết tất cả

sự lợi dụng thuần túy và sớm muộn quên mất đi lý họ đến đây lúc ban đầu
đến vì thiền định... dẫn đến sống trong tính thiền

nơi này đã trở thành một nhà thương điên
quá nhiều quan tòa và thầy giáo giả vờ biết tất cả

không có đệ tử bất cứ nơi nào

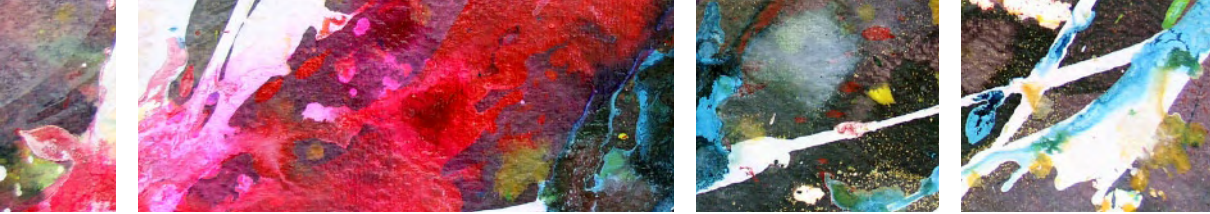
bhagwan chỉ là sự giải trí buổi tối và giấy chứng nhận của họ
họ là nhà trị liệu tại trung tâm biến đổi lớn nhất thế giới
nơi mà hàng triệu người đến để được biến đổi
nơi này đã trở thành lối sống kiếm tiền dễ dàng của họ

chỉ cần làm việc chính thức một vài tháng tại pune
và sau đó nhảy lên máy bay để quay về phía tây
có nhiều người háo hức và ngây thơ chờ đợi để vào các nhóm của họ
và làm đầy cái túi của họ... trở lại pune giàu có
để được chứng nhận một lần nữa
sống trong khoảnh khắc ở đây-bây giờ và tìm một bạn gái mới

thiên đường trên trái đất
trái đất này cái thiên đường hoa sen, nơi tiền rơi xuống các nhà trị liệu

tôi là kẻ thù của họ và rất nguy hiểm
tôi đi trong trạng thái vipassana mà không trả tiền

những người mới đến không thể hiểu được tôi tham gia nhóm nào
những liệu pháp nào đã đưa tôi rơi vào trong không gian bên trong

không khí của ashram đã thay đổi nhanh chóng
áo choàng màu hạt dẻ tạo ra một sự hợp nhất trong phật trường
và năng lượng chung bây giờ tập trung vào sự hợp nhất
chỉ hàng ngàn sannyasin mặc cùng một màu sắc
đã làm rung động không khí của phật trường

màu hạt dẻ có ý nghĩa riêng của nó
vì chúng ta là những thân thể ánh sáng
màu sắc chúng ta mặc khúc xạ từ thân thể chúng ta
do đó chúng ta không hấp thụ tần số màu đỏ thấp vào thân thể chúng ta
và màu đỏ phản xạ vào không khí tạo ra lửa
mà giúp chúng ta trở nên mãnh liệt hơn

nhưng cũng tại cùng thời điểm này bhagwan nhìn thấy việc đến rất gần của tôi
và lễ hội trắng tròn tháng bảy tới gần
tất cả các đệ tử được yêu cầu mặc áo choàng trắng

áo choàng trắng trong đêm giúp năng lượng khẳng định chính nó
và trở nên năng động trong trường năng lượng tĩnh

bhagwan bắt đầu nhận thấy rằng các nhà trị liệu đã thống trị các nhóm
và không đơn thuần là kênh chuyển tải năng lượng của thầy

thầy đã chọn áo choàng đen cho họ
áo choàng đen làm cho bản ngã bạn biến mất
và trở nên bị động và dễ tiếp thu hơn
do đó cố gắng di chuyển năng lượng của họ vào các nhóm

bhagwan rõ ràng là nhìn thấy các kết quả của sự cởi mở hoàn toàn của mình
và biết rằng thầy đã bị hiểu lầm

với thảm họa gần đây của oregon
một thảm họa nữa là cái cuối cùng mà ta cần

các sannyasin cần phải được đánh thức dậy
với các thiền định giản đơn thầy đã tạo ra lúc ban đầu
và thay đổi theo chiều hướng vào bên trong một lần nữa

thầy công các khóa thiền được mở lại
ngọn lửa phải được đưa trở lại... bây giờ là thời điểm

thầy xuất hiện lần đầu tiên vào ngày lễ hội các bậc thầy
tất cả các sannyasin trong bộ áo choàng trắng mở hội huynh đệ áo choàng trắng mới

tôi đã chuẩn bị ngày và đêm cho những khoảnh khắc đặc biệt này
đó là lễ hội các bậc thầy đầu tiên của tôi tham dự dưới chân thầy
từ xa ở hàng cuối cùng nhảy múa cho vẻ duyên dáng của thầy
trong ký ức của samadhi đầu tiên của tôi
thật là một phúc lành khi được có thầy ở đây và bây giờ
trái đất là thật thiêng liêng

bhagwan đã luôn nhấn mạnh rằng công xã
và phật trường chỉ là một thử nghiệm sống
các sannyasin đã quên mất ý nghĩa của một thử nghiệm sống
và việc tạo ra trường huyền bí

một thử nghiệm sống có nghĩa là
chúng ta phải đặc biệt tỉnh táo và nhận biết
rằng một thử nghiệm sống vô hình đang diễn ra

thầy không phải là cơ thể bị giới hạn trong phòng ngủ của mình
thầy là nhân chứng thuần khiết
trôi nổi và tự do khỏi mọi hình dạng và quan sát từng bước một của chúng ta
thầy là nhân chứng
người nhìn một mắt

các đệ tử của thầy là một thí nghiệm sống
thầy thấy tất cả và biết tất cả

tôi đã nhận biết về bí mật này của thầy
sự hiện diện chứng kiến trôi nổi của thầy
mang thầy ở trên tôi một cách im lặng như một ngọn lửa nhận biết
nhận biết theo chiều dọc trong những bước đi hay ngồi và trong mọi cử chỉ của tôi
cho phép sự hiện diện linh thiêng của thầy nắm chặt lấy tôi một cách sâu sắc hơn

tôi là một cây tre rỗng
dọn sạch tất cả rác rưởi của tôi để người khách có thể bước vào
và ở lại trong nhà của mình

bhagwan đang quan sát trong im lặng
ngạc nhiên khi thấy tất cả các hành động chống lại tôi từ các đệ tử thân cận nhất của mình
họ chưa bao giờ được kiểm tra trước một tấm gương của một đệ tử bình thường

với bhagwan tất cả họ đều mang một chiếc mặt nạ đặc biệt
với tôi không có mặt nạ
tôi chỉ là là thằng ngốc đi bộ chậm chạp rajneesh
thậm chí không được xem như con người...chỉ là một con vật
thầy bắt đầu nhìn thấy khuôn mặt thật của họ

biết những gì tôi biết
tôi đau khổ bởi những gì bhagwan đã nhìn thấy
tôi có thể hấp thụ tính vô nhân đạo của họ đối với tôi
nhưng bhagwan đã làm việc sâu sắc và đầy yêu thương trên họ trong hai mươi năm
nó là một thất bại với thầy...công việc của thầy đã thất bại...
những người của thầy đã làm thất bại ngài
có lẽ thầy đã quá lạc quan và dịu dàng với người của mình

chính phủ mỹ đã gây hại cho thầy ít hơn chính những người của thầy
thầy có thể thấy rằng nếu thầy quay trở lại
họ sẽ phá hủy thầy và cấm thầy tham dự phật trường này

thông báo trong hội trường phật ngày 18 tháng 8
đến bất ngờ với nhiều người nhưng không phải với tôi

bhagwan nói...rất ít người đã hiểu lời của tôi

các trại thiền được gia tăng
bhagwan bắt đầu xuất hiện trong những im lặng bất ngờ như sét đánh

tôi vẫn đang bị theo dõi bởi quản lý
tôi sống một mình và không có mối quan hệ nào
và chỉ đến lúc 2 giờ 30 chiều...chính xác theo lệ thường
ngồi và sau đó đi bộ một giờ phía sau khu rừng phật
sau đó ngồi bên ngoài để nghe bài nói chuyện thu âm buổi tối

thói quen của tôi ngồi sâu lắng trong 29 ngày
và sau đó gặp thấy bhagwan vào một ngày đặc biệt
trong lúc trăng tròn
vẫn tiếp tục cho dù bhagwan đã ngừng xuất hiện

tôi ngoan cố và cố định về một số những vấn đề bên trong

tôi tiếp tục ngồi bên ngoài gần kim tự tháp vào các buổi tối
và được gọi vào để cho biết rằng kim tự tháp là dành cho các nhà trị liệu
những người đã làm việc với các tinh thể...và cho việc đọc bí truyền
rằng tôi đã hành động đặc biệt bởi ngồi ở vị trí quan trọng đó
và rằng tôi nên khiêm tốn và bỏ đi cái tên rajneesh
và đừng việc mọi người gọi tôi là rajneesh

bất cứ điều gì để tấn công tôi
do đó tôi đã cười và nói
tôi là một đệ tử đơn giản với một bản ngã rõ ràng mà tôi đang cố gắng buông bỏ
bhagwan là thầy của tôi mà không có bất kỳ bản ngã để từ bỏ
vì vậy tốt nhất là nếu bhagwan bỏ cái tên rajneesh của mình
và cá nhân tôi không phản đối việc thầy bỏ tên của mình

sớm muộn tôi đã nghe rằng những lời phàn nàn đã tới bhagwan
để đổi tên của tôi...rất nhiều thư được gửi đến thầy chống lại tôi
bhagwan chỉ đơn giản là mỉm cười và nói
đúng đổi tên anh ta
vì nó sai chính tả từ rajnish
đổi nó thành rajneesh

ha le lu ya

khi tôi đang bước vào hội trường phật cho lễ hội sannyas chủ nhật
tôi nghe công bố bởi zareen rằng bhagwan đã nói
rajneesh là sannyasin kiểu mẫu của ashram
và yêu cầu tới gặp cô ta

không khí nổi loạn và bhagwan đã cảm thấy quá đủ

bhagwan một cách bí ẩn bắt đầu thay đổi tên của mình
ngày 26 tháng 12 1988 không được gọi là bhagwan nữa
ngày 27 tháng 12 1988 phật
30 tháng 12 1988 shree rajneesh zorba phật
ngày 07 tháng 1 1989 shree rajneesh
february 29 1989 osho rajneesh
ngày 12 tháng 9 1989 osho

12 tháng 9, ngài gửi thông báo khác
bạn sẽ gặp một người hoàn toàn mới
người sẽ không còn được biết tới là rajneesh nữa
nhưng chỉ đơn giản là osho

đó là một công án bất ngờ đối với tôi
tôi biết tôi sẽ sớm được công bố
có lẽ đây là công cụ của thầy để bỏ cái tên rajneesh

dù sao chăng nữa...bất kể nó là điều gì
cái tên rajneesh của tôi không còn là một vấn đề với ai quan tâm tới bản ngã của tôi

tôi đang đi bộ từ bờ đê đạt ma...ngang qua cổng lão tử
theo cách thông thường của tôi làm chậm lại lặn sâu vào bên trong cái cúi đầu của
tôi tới bhagwan
mukta đang tưới nước cho vườn ở gần cổng
và nhìn thấy tôi đi bộ từ từ bắt đầu trêu chọc tôi
và bắt đầu phun nước về phía tôi

anando và neelam và một số trong nhóm lão tử cho phụ nữ
ngồi ở bên ngoài tham gia nói xấu và bắt đầu cười nhạo tôi
nước phun ướt tôi và tôi phải bỏ đi
tôi chỉ là một trò đùa ngu ngốc đối với họ...tôi đang làm ra vẻ chứng ngộ

tôi ở trong cái cúi đầu bên trong sâu sắc của tôi và điều này làm cho tôi tức giận
tính xấu và ác ý hoàn toàn trong hành vi của họ
quá vô lễ trước cửa của bậc thầy vĩ đại nhất trên trái đất
tôi không thể tiếp nhận câu nói đùa của họ và nhìn nghiêm khắc và giận dữ vào họ...
đi tiếp

bhagwan xứng đáng với các đệ tử tuyệt vời như thế
đây là những những người trở thành ngọn lửa sống của tình yêu và lòng từ bi của thầy
nơi này thật là một trò hề

tôi nghe được ngày hôm sau
bhagwan đã yêu cầu
tất cả các phụ nữ đóng gói và rời khỏi nhà lão tử

với tôi đây là điểm khởi hành
các tín hiệu mạnh mẽ nhất và thông điệp rõ ràng được gửi bởi bhagwan

tôi thắc mắc bây giờ ai sẽ chăm sóc thầy
thầy dịu dàng và từ bi
và cho phép họ trở về lão tử vài ngày sau đó

tôi biết những gì đang xảy ra
có điều gì đó to lớn đang hiện ra lơ mờ
các dấu hiệu có ở khắp nơi

phòng ngủ trang tử do thầy đã thiết kế đặc biệt
không được ở bởi bhagwan

14 tháng 9 thầy đã mở đường đi bộ vipassana cho tất cả
tôi đã được gặp bởi một sannyasin của trường huyền bí
nói rằng tôi được là người đầu tiên đi bộ qua đường đi vipassana
tôi đã nói rằng tôi sẽ không bao giờ dám hít thở trong cùng một không gian
nơi bhagwan sống...và từ chối lời mời

tôi đang đi sâu hơn và sâu hơn mỗi đêm
trải qua những đêm không ngủ

kundalini đã trở nên hoạt động và khẳng định nó mạnh mẽ
tôi đang mất thăng bằng ở những độ cao chóng mặt đó
những âm thanh như của chân không tràn đầy tai phải tôi
cơn đau dữ dội trong xương bả vai trái và cánh tay phải của tôi

tôi trải qua những đêm đổ mồ hôi đầm đìa
và đã không muốn nhìn thấy ánh sáng nữa
chỉ trải qua những ngày và đêm trong căn phòng
với các rèm cửa được tăng gấp đôi để tạo nên bóng tối tuyệt đối

tôi cần ở lại trong căn phòng tối của tôi nhiều hơn và nhiều hơn nữa trong bóng tối đen kịt đôi mắt của tôi bắt đầu chảy nước mắt khi nhìn thấy ánh sáng mặt trời

ida đã hoàn toàn khóa khớp nhau
chuyển động mở ra ở trong một vòng xoáy đi xuống
mọi cố gắng mở ra trong chuyển động đi lên chặn nó tiếp tục
mọi thứ tôi đã làm để mở nó đang phản tác dụng với tôi

cuối tháng 9 mùa thu tôi dùng hơi nước khuynh diệp mỗi ngày để giúp mở ra hơi thở bên trong của tôi và kích hoạt ida và ở trong bóng tối của căn phòng trong hai tháng tiếp theo

đã bắt đầu khó khăn để rời khỏi phòng
không khí mát mẻ hơn và hơi nước khuynh diệp giúp tôi hít thở
luôn luôn mệt mỏi và buồn ngủ
bắt đầu ngủ 16 tới 18 giờ

tôi chỉ vào ashram ban đêm để ăn tối
và nhảy múa trong các khu rừng tre uốn cơ thể của tôi trong latihan
bhagwan yêu cầu nhảy múa trong hội trường phật mỗi đêm cho
đến 11 giờ 30 tối
đó là thời gian hoàn hảo cho đêm và việc ăn tối của tôi

tháng mười và một bí ẩn mới khi bhagwan yêu cầu
công xã sơn màu đen
tất cả các bức tường và mọi góc ngách... được sơn màu đen

màu đen là hoàn hảo
hoạt động như dạ con để bản thể được mở rộng
xoắn ốc nữ tính ida được hỗ trợ với màu đen
phật trường bắt đầu nghiêng về bên trái
tiếp nhận nữ tính
cái dạ con sáng tạo sâu sắc và im lặng

lần nữa phật trường được chuyển sang trạng thái nghiêng khác
trên một trục thẳng đứng khác
dòng xoáy đang dịch chuyển
màu đen là bí mật giai đoạn mới và công cụ mới của bhagwan

tất cả các biển hiệu của các tòa nhà đã được gỡ bỏ
chúng luôn luôn chơi với tâm trí trống rỗng
bất kỳ người nào ở trong trạng thái samadhi sẽ hiểu được những lý do ẩn
dấu sau sắc đằng sau

trong trạng thái trống rỗng, chỉ một cái tên như Jesus Grove
sẽ vang âm Jesus Grove Jesus Grove Jesus Grove
cho đến khi nó tìm thấy một tên khác và sẽ lặp lại nó không ngừng

một người nào đó sẽ đạt đến chứng ngộ sau không lâu
ngụ ý của màu đen và việc loại bỏ tất cả các dấu hiệu
chỉ đơn giản là vật chỉ dẫn
tôi biết chúng tất...tôi đã bị ngập chìm trong lỗ đen trước đó
cái này sẽ to lớn hơn rất nhiều

ngày 9 tháng 11 năm 1989 Bhagwan thông báo
sự im lặng của thầy không phải là vì mục đích tâm linh
mà nó là một sự phản đối
sự phản đối chống lại bọn đạo đức giả
và cũng có những người nghe nhưng không lắng nghe
những ai nghe thấy nhưng không lắng nghe
làm ơn tự hỏi tự hỏi

tôi luôn quan sát hành vi của hầu hết phụ nữ trong ashram
mỗi người tìm kiếm những người đàn ông giàu có và có quyền lực
những người đẹp nhất theo đuổi những người đàn ông quyền lực
những người đàn ông quyền lực tìm kiếm những phụ nữ xinh đẹp

toàn bộ trò chơi của họ là tiền bạc và quyền lực
và vẻ đẹp lôi cuốn chúng

tôi luôn nghe Bhagwan nói về sự thống trị của người đàn ông với phụ nữ
rằng phụ nữ đã không có tự do
và đã luôn bị cai trị bởi đàn ông trong hàng thế kỷ

đây là một sự hiểu biết chỉ một nửa không đầy đủ đối với tôi
sống trong thời hiện đại này tôi đã có kinh nghiệm khác

sự hiểu biết của tôi là
rằng người đàn ông tìm kiếm sự giàu có và quyền lực
chỉ để anh ta có thể hấp dẫn được những phụ nữ đẹp nhất
và phụ nữ khai thác những người đàn ông giàu có và quyền lực
qua vẻ đẹp của họ

đây là một vòng luẩn quẩn...theo một hướng ngược lại
do đó người đàn ông liên tục theo đuổi sự giàu có và quyền lực
để làm thỏa mãn phụ nữ...
và điểm yếu của anh ta là đối với những phụ nữ xinh đẹp

tôi chưa bao giờ thấy một người phụ nữ xinh đẹp chạy theo sau người đàn ông nhạy cảm nghèo khổ chỉ vì anh ta đang chơi sáo một cách đầy âu yếm rất hiếm nếu như nó có thể xảy ra

điều rõ ràng với tôi là người đàn ông đó bị thống trị bởi phụ nữ người đàn ông tội nghiệp...anh ta cần giải phóng khỏi phụ nữ

toàn bộ cơ cấu trúc giá trị xấu xí của xã hội tôn trọng tiền bạc và quyền lực chỉ có thể được đảo ngược chỉ khi phụ nữ quyết định thay đổi giá trị của họ

thống trị và chinh phục thế giới
đàn ông là một động vật tích cực tìm kiếm mồi săn của mình
trong con mắt của phụ nữ người đàn ông mềm mại và nhạy cảm là một kẻ thua cuộc

toàn bộ hai mươi năm nói của bhagwan
góc độ này chưa bao giờ được nhìn vào
tôi cảm thấy rằng bhagwan là một người đàn ông đơn giản từ một ngôi làng nhỏ ở jabalpur
và thầy rất hào hiệp và tôn trọng đối với phụ nữ suốt cuộc đời của mình
và nhìn vào sự phát triển phức tạp của sự thống trị của đàn ông trên phụ nữ
từ quan điểm đơn giản đó...ngây thơ thuần khiết

bhagwan có thể nghe thấy sự hiểu biết của tôi
rất vui mừng thấy một sự rõ ràng mới ở phía trước của thầy
tầm nhìn của thầy về sự thống trị đàn ông phụ nữ trở thành một vòng tròn đầy đủ
tôi làm việc để xứng đáng với đôi cánh của tôi

23 tháng 11 năm 1989
bhagwan tạo ra phong trào giải phóng đàn ông

28 tháng 11 năm 1989
lần đầu tiên trong đời của mình...thầy đột nhiên tới thăm đa đại học
chậm rãi nhìn vào từng nhóm và tầm áp phích liệu pháp
và tuyên bố một cách đột ngột
sẽ không có những liệu pháp dài nữa

thông thường thì có các khóa trị liệu kéo dài 1,2,3 tháng
bây giờ chúng chỉ nên được giữ nhẹ và vui vẻ trong ba ngày

và rằng thầy bắt buộc đọc những quyển sách của thầy
trước khi tham gia bất kỳ nhóm nào

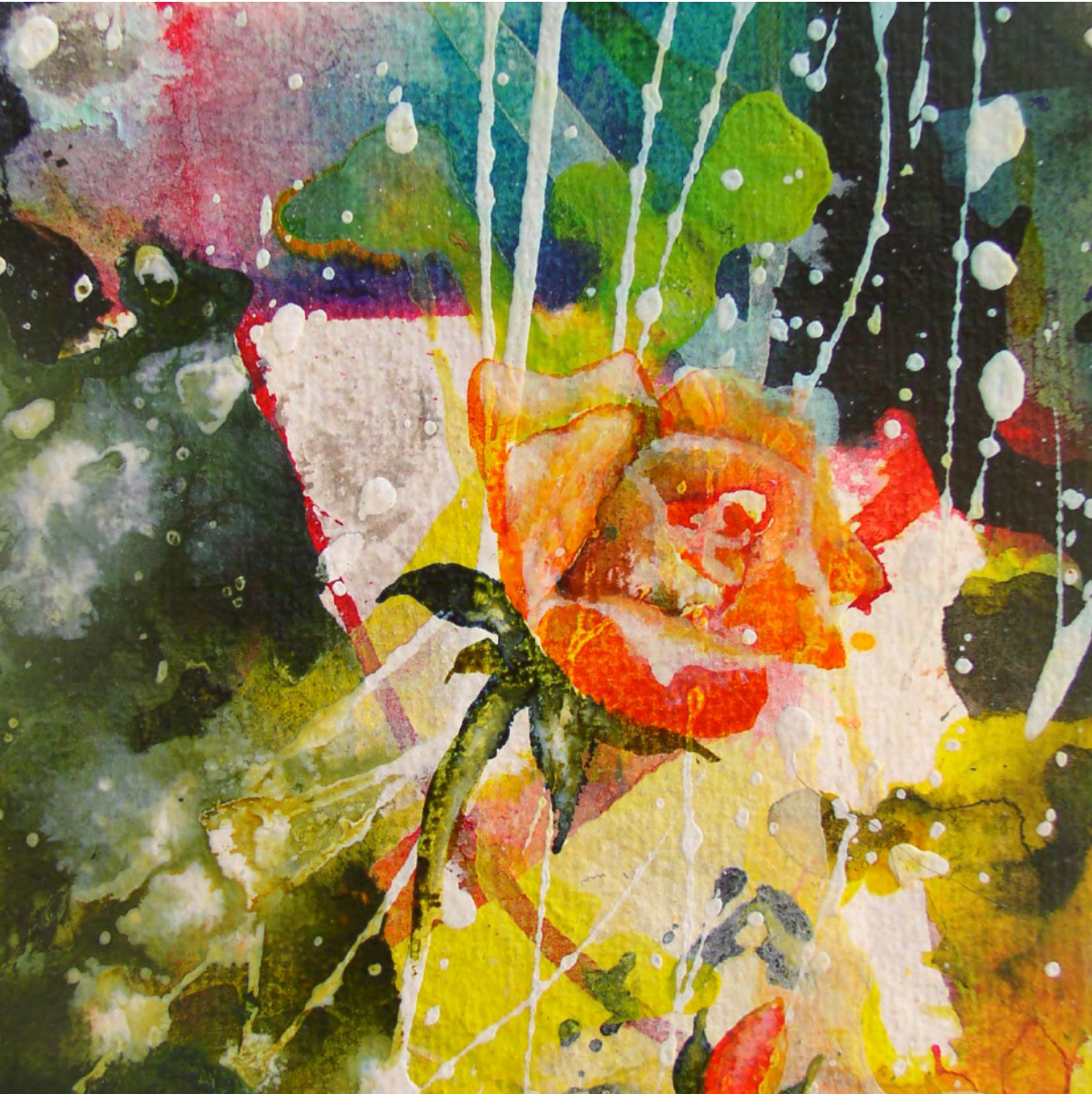
thật là sự thay đổi và xuất phát đột ngột

có lẽ bhagwan đang trở nên nghiêm túc
về những những người đã chọn nghe và không lắng nghe

và đi xa hơn khi tuyên bố

những ai bám víu vào lời nói của tôi bỏ lỡ tôi

con sư tử đang gầm lên và trên đường đi săn mồi

sấm chớp như kim cương

bhagwan bây giờ đang chuẩn bị toàn bộ phật trường
cho một trạng thái năng lượng nâng cao mới

một bản thể rộng lớn mới đang được sinh ra
một phẫu thuật lớn sẽ là cần thiết

bhagwan một bác sĩ phẫu thuật rất tinh tế
sử dụng đôi tay kim cương đa diện của mình
như dụng cụ laser hướng dẫn
cắt vào các lực phật trường ở trên chúng ta

siêu tâm thức vũ trụ
siêu tâm thức tổng hợp
siêu tâm thức
tâm thức vũ trụ
tâm thức tổng hợp
tâm thức cá nhân

và dần thấp xuống vào

vô thức cá nhân
vô thức tập thể
vô thức vũ trụ

có một công việc sửa chữa rất sâu sắc cần phải được thực hiện
sự tổn thương nằm sâu trong vô thức vũ trụ
độ sâu tuyệt đối đã không bao giờ được chạm tới trước đây
bởi bất kỳ bậc thầy sống nào để làm phẫu thuật mở rộng

bhagwan bậc thầy của các bậc thầy
bây giờ đang thử nghiệm toàn bộ mình và những giới hạn của bản thể ngài
chưa ai dám mạo hiểm sâu sắc như vậy

nivedano đang được chuẩn bị để nhấn chìm phật trường
với những mũi tên sét...âm thanh nhiễu điện tần số cao

trên bục giảng thầy đến chầm chậm và cực kỳ thận trọng
trong mỗi di chuyển hoàn toàn trong sự tĩnh lặng
sâu như đại dương
xiết chặt không khí

mỗi cử chỉ
các lực vô hình chuyển động nhanh chóng và với độ chính xác kỳ lạ
tôi ngạc nhiên trước những gì tôi nhìn thấy

đến và ngồi tĩnh lặng trên ghế phẫu thuật của thầy

ở độ sâu nhất của sự tĩnh lặng
dâng lên vào bầu trời
và sau đó chìm sâu vào đất
mở rộng đôi tay vô hình khổng lồ của thầy để sửa chữa cái cánh trái bị hư hỏng
sau đó dâng lên vào bầu trời sau đó chìm sâu vào đất

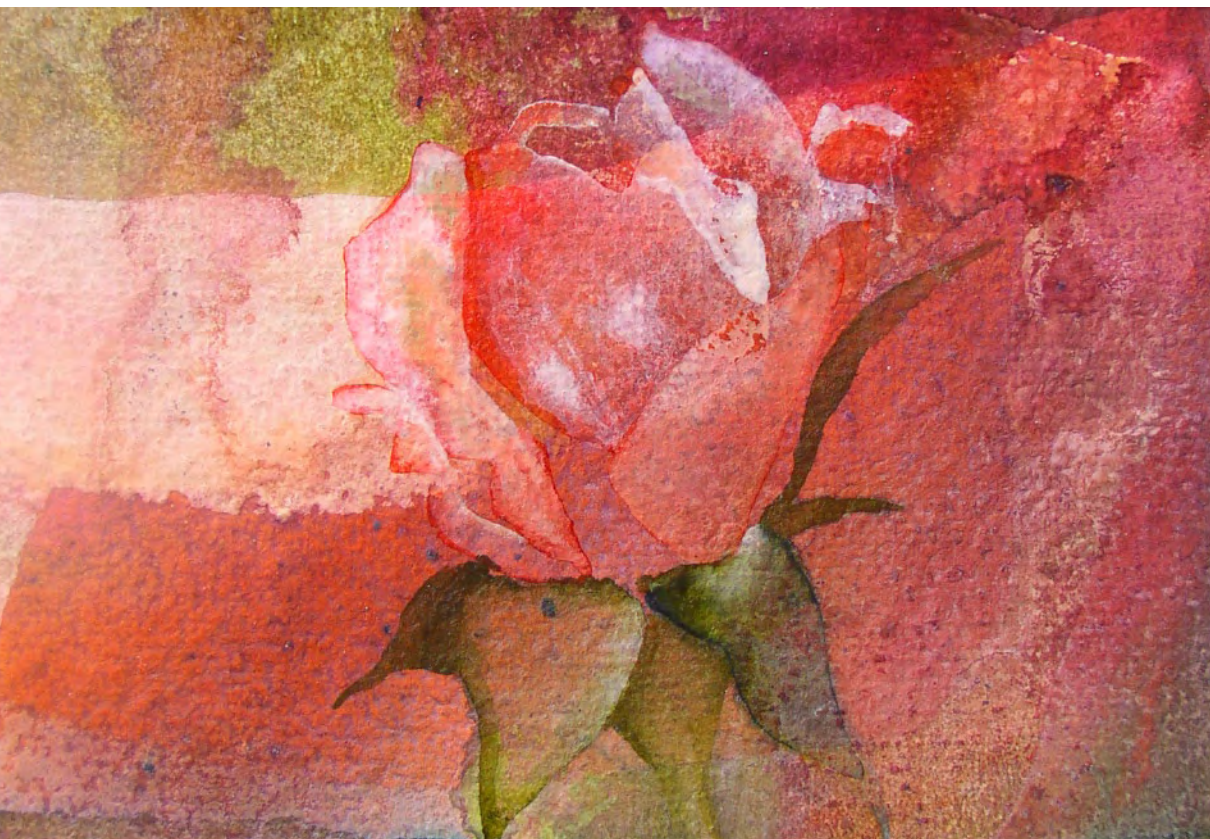
lên và xuống lên và xuống
kết hợp tinh vi các dòng ánh sáng vô hình
bằng chùm ánh sáng
dòng nối tiếp dòng...dòng nối tiếp dòng
với lòng từ bi dịu dàng vô hạn của thầy

mặt đất tới bầu trời
phẫu thuật ánh sáng
sử dụng ánh sáng điện áp cao
làm dịu nó để chữa lành vào sự tĩnh lặng

những tồn tại phi thường ở trên bầu trời nhìn trong sự kinh ngạc
trời biết những gì đang nằm trên bàn cân

một trận chiến lịch sử và khôn lường đang diễn ra
cao vươn lên trời...sâu vào trong đất

tôi tuyên bố
chưa bao giờ trong lịch sử của siêu tâm thức
đã có một cuộc phẫu thuật tột bậc thế này được thực hiện

một tháng trôi qua nhưng sự thiệt hại là quá sâu
điện áp cao hơn là cần thiết để cắt sâu hơn và mạnh mẽ hơn

từng hạt phân tử là cần thiết cho trận chiến vũ trụ này
phật trường đã bị hư hỏng cánh trái
những bức tường của ashram màu đen
giúp nó nghiêng về bên trái để chữa bệnh và sửa chữa

bhagwan sắp xếp cho nivedano và nhóm nhạc khoa trương của mình
để thay đổi những người diễn thuyết và toàn bộ nhóm nhạc
từ trung tâm cân bằng của hội trường phật
sang bên trái

âm thanh là nơi thầy cần thêm đó lực cân bằng để đối trọng
phật trường cần nghiêng hơn sang bên trái
toàn bộ phật trường lắng nghe sâu sắc bên trong
dời sang trái và trung tâm dịch chuyển

cánh trái đã bị hư hỏng
kundalini uốn nguy hiểm sang phải

sức ép đang gia tăng và trở nên nguy hiểm
cần khẩn cấp dâng lên cao vào bầu trời và rơi sâu vào mặt đất
trong sự liên tiếp nhanh chóng...mà không có trì hoãn trong mỗi vòng quay

osho osho osho
toàn bộ lực đang dâng lên và giảm xuống

osho osho osho
bắn lên trên và đâm xuống đất

osho osho osho
bhagwan đến bước đi trên một sợi dây kéo căng cao trên bầu trời

osho osho osho
vâng vâng vâng thầy nhớ họ đang ở dưới đất kéo thầy xuống

osho osho osho
những tia sét như kim cương cắt vào trong không khí

thiền định dừng

với nivedano hướng dẫn để nâng cao tần suất trống của anh ta
chuẩn bị toàn bộ phật trường cho một sự tới đỉnh cao
với toàn bộ của nó

bậc thầy của các bậc thầy bhagwan đến
chấn động ở mức 9 độ Richter

không thể nói được
không thể diễn tả được
mênh mông hơn cả chân lý

bí mật mở ra
bậc thầy đang làm việc
để sửa chữa một kundalini bị hỏng
sâu trong lõi của trái đất và cao như bầu trời
trong một hành động quét... trái đất cùng với bầu trời
một tên lửa laser sắc theo trục dọc

tôi đang nhìn bhagwan
viên kim cương tuyệt diệu nhất từng được phô bày
đa diện trong vô số khía cạnh của sự hoàn hảo
lung linh và chiếu sáng ngay lập tức trong một triệu hướng cùng lúc

một thế giới giác ngộ một ngày nào đó sẽ chứng kiến trong kinh ngạc
trận chiến sử thi lớn nhất đang diễn ra

trời đã làm chứng
và tôi đã thấy

ờ tôi có thể tiết lộ gì
tôi có thể nói gì

các đêm kéo ra vô tận
đêm đã nhìn thấy ngày của nó...không bao giờ trở nên tối một lần nữa

tôi đi bộ xung quanh ashram trong ngạc nhiên sững sờ
những tầm cao được chinh phục như vậy
thậm chí everest là quá nhỏ bé trước mặt sáng chói của nó
bí mật của tôi trở nên sâu hơn và tĩnh tại và im lặng

tôi biết tất cả những gì đang xảy ra
mỗi cử chỉ tỏa sáng của bhagwan
mỗi chuyển động nhỏ nhất của cái cổ tay tinh tế của thầy
nụ cười dịu dàng của chiều cao lớn nhất từng được chứng kiến bởi nhân loại

tiếng cười khúc khích và lòng từ bi của thầy trong việc che giấu cơn đau của mình
trận chiến này là trận chiến lớn nhất mà sẽ diễn ra

có lẽ nó không phải vậy

trong thất bại có lẽ ẩn dấu một chiến thắng khác
trong thất bại có lẽ là chiến thắng duy nhất

cay đắng nhưng ngọt với hiểu biết
kẻ thất bại là vị hoàng đế vĩ đại nhất từng sống
đây sẽ là câu khắc lên mộ duy nhất thích hợp

chết trong chiến đấu
vinh quang của thất bại với một nụ cười
với từ bi
và duyên dáng
vượt ra ngoài tầm với của bất kỳ hình thức nào của cái chết
hay thậm chí tính bất tử
một đỉnh cao mới và cao hơn
cho một người
bhagwan

những ngày của tôi đang kết thúc
mặt tối của mặt trăng đang phát triển

ngủ ngơi một lần nữa
một cuộc sống khác nữa

thế giới bên dưới sống trong cái bóng tối của nó không thể hiểu được
lý do tại sao bầu trời sáng mà chói đến như vậy

có lẽ đây chỉ là một sự giả vờ
chỉ là sự lóe sáng của một viên kim cương giả
giả vờ là sáng hơn cái có thực

ai có thể cho bạn biết những gì tôi đã thấy
tôi không thể nói gì nữa
nó nằm ở xa ở xa ở xa

tôi đang trong vũ điệu bị mất hút cao vào trong bầu trời
vào sâu trong latihan
có lẽ 2 giờ đã trôi qua...có lẽ nhiều hơn

cái vô tận kéo căng những cây tre rỗng vào màn đêm

khu rừng phật là một vớ từng cử động
một vớ từng sự đung đưa...vớ từng sự ngừng lại
những cây tre phát phới vào trong đêm
họ nói tôi là ai
tôi là ai...tôi là ai

và đột nhiên một âm thanh rạn nứt trên đầu tôi
thân thể của tôi bay vào những cây tre
tôi bị đánh lần nữa

không có cơ thể không có tâm trí
không có ai đến đón tôi
cũng không ai thả tôi bao giờ nữa

đen đen đen...đen vĩnh cửu

thua có lẽ là cách duy nhất ra khỏi niềm vui không thể chịu đựng nổi này

tôi đã nhìn thấy cái tốt nhất...bhagwan
sống với cái tốt nhất...bhagwan

hoàn toàn sẵn sàng cho cuộc hành trình phía trước
với không nơi nào để đi...không có gì để làm
là ở đây bây giờ

sự tồn tại có thời gian của riêng nó bhagwan nói đùa
thời gian của tôi chưa đến
không dễ dàng như thế
có nhiều hơn...có nhiều hơn...có nhiều hơn

thức dậy lazarus...tôi nói thức dậy và bước đi

tôi được nâng lên với một lực và bước đi
tôi đang sống và trở lại lần nữa
cái đường hầm đã rất sâu

có lẽ một vài ngày nữa trước khi tôi ngã một lần nữa
sự tồn tại có sắp xếp riêng của nó cho cái chết
con người không thể ra điều kiện

tôi trở về phòng của tôi...trong bóng tối hoàn toàn
biết thời gian của tôi đã đến để đi

tôi muốn tặng tất cả mọi thứ của của tôi cho bạn bè, những người sẽ nhớ tôi
tôi lên một danh sách tất cả các bức tượng và những quyển sách đẹp mà tôi có
và chuẩn bị một món quà cho mỗi người bạn
ai đó đã cười và đã tử tế với tôi
ai đó đã giúp tôi trên đường đi
ai đó đã đến hỗ trợ tôi khi bị xô đẩy xung quanh
những cử chỉ nhỏ đã chạm vào trái tim tôi
tôi nhớ từng cái một

từng người một
tôi đi đến ashram
và tặng mỗi người một món quà kỷ niệm của tôi
trong sự ngạc nhiên của họ

cho đi là một niềm vui và cất đi gánh nặng
sự bất ngờ và tình yêu của họ là điều tôi nhận lại

tôi thức dậy vào một ngày mới

vivek hòa nhã và sôi động đã ra đi
với cánh giống như một thiên thần vào bầu trời
có lẽ để chuẩn bị đón chào cho một người được chờ đợi lớn trong bầu trời vô tận

cùng một lúc với bậc thầy

cô ta đã giữ cái xoắn ốc sống động sâu vào trái đất
với tình yêu và ân cần
cho mỗi nụ cười của ngài

các dòng thẳng đứng đã bị hư hỏng trong trận chiến
bí mật được bảo vệ và giữ chặt chẽ
trong trái tim cô ấy

trong ký ức yêu thương của
ma prem nirvano
người đã chết sớm
sinh vào ngày 19 tháng 3 năm 1949
chết vào ngày 9 tháng 12 năm 1989

tôi tuyên bố cô ấy đã giác ngộ
con đường thẳng đứng và sự hướng dẫn của cô thông qua con đường bí mật nhỏ hẹp

sự trùng khớp với bậc thầy

tôi không thể tiết lộ nhiều hơn nữa
nó không phải là của tôi để chia sẻ
cô ấy mỉm cười và gọi tôi là kẻ điên nhất của bhagwan

điều vũ tiếp tục
sống và chết...cân bằng giống như một thanh gươm
lưỡi gươm của nhận biết...đánh thức bạn dậy

chúng tôi nhảy múa ngày 11 tháng 12
sự ra đời của bhagwan người ban phúc lành

con đường trở nên cao hơn và cao hơn
hẹp hơn và hẹp hơn
quyết định lớn nhất bao giờ hết được thực hiện
thầy biết theo cách bí mật con đường của ngài

thầy sẽ sống theo lối của ngài
và
không bao giờ chết đi
theo lối của ngài

bhagwan lập kế hoạch chuyến bay cuối cùng
cái chết có thể hồi sinh
thân thể lúc trút hơi thở cuối cùng...bùng nổ thành ánh sáng

ngọn lửa bùng sáng nhất trước khi tắt
niết bàn sự chấm dứt của ngọn lửa
nắm giữ bí mật của bóng tối
bộc lộ thành ánh sáng

lỗ đen cho thấy lỗ ánh sáng
tắt cả mọi thứ yên nghỉ và sống lại vào cuộc sống một lần nữa
chỉ là một hôn mê sâu cho đôi mắt tươi mới ngày thơ

một dụng cụ lạ
bhagwan lên kế hoạch
sự đến của thầy
của con người mới

thông báo về việc sử dụng phép thuật đen tối xuất hiện trong phật trường
tiếng thần chú vang lên trong không khí
hãy cẩn thận và đi sâu vào bên trong
lắng nghe và tìm kiếm âm thanh thần chú đó
nó sẽ giết chết bhagwan

trẻ con vẫn chạy quanh tìm kiếm thứ kho báu mà chưa bao giờ bị chôn dấu
trò chơi săn tìm kho báu...cuộc tìm kiếm bắt đầu

điểm uẩn khúc trong vở kịch

điều này rất nghiêm trọng
phải tìm ra người sử dụng câu thần chú
không nó không phải là một người sử dụng câu thần chú
đó là một nhóm người đang sử dụng âm thanh để nhắm vào hara của thầy

thông tin này tạo ra hoang mang
mùi hương được tỏa ra trong gió

một chút hướng về bắc...một chút hướng về nam
lúc thì đông...lúc thì tây
tây-bắc đông-nam đông-bắc tây-nam

mỗi ngày một hướng mới, một thay đổi mới, một uẩn khúc mới
âm mưu ngày càng giài và phép thuật đó có thật

toàn bộ phật trường đã xoay từ phải sang trái
không có dấu hiệu của thần chú phép thuật đen tối
vâng...cố gắng từ phải qua trái
không hề có dấu hiệu nào của thần chú phép thuật đen tối

những điều kiện và không gian thẳng đứng cần phải được chuẩn bị
cân bằng bí mật trong sự chuyển giao
từ trái sang phải hay từ phải sang trái

trái sang phải
quay sang trái
những xoắn ốc khớp nhau
tuyệt vời

những gì tôi tiết lộ chỉ là một phần nhỏ của toàn bộ sự thật
những gì tôi có thể tiết lộ hoặc mong được bộc lộ với thế giới

tôi biết về sự đa chiều của những câu hỏi
mà sẽ được bày tỏ từ những sự tiết lộ của tôi

những bí ẩn mới sẽ được tạo ra
hàng trăm câu hỏi sẽ được đặt ra...và sẽ tạo ra càng nhiều câu hỏi

tôi chỉ tiết lộ những điều mà tôi thấy mình có trách nhiệm với những người bạn đồng hành
với những người yêu quý bhagwan và với nhân loại
với những người đi tìm kiếm chân lý trong tương lai

và với tất những vị phật sống đang lặng lẽ quan sát từ chiều bên kia

bhagwan có lựa chọn riêng của người...sự lựa chọn của người hoàn toàn tự do
tầm nhìn và sự khôn ngoan của người vượt xa thời đại chúng ta
nhận thức của người đã được thức tỉnh hoàn toàn

các thông báo bí ẩn vang lên mỗi ngày
họ cần phải khám phá ra vị pháp sư bóng tối đó

có thể là một nhân viên đặc vụ của mỹ với một thiết bị phát sóng đặc biệt
hoặc một nhóm người hô vang câu thần chú đặc biệt để thủ tiêu bhagwan
hoặc một người nào đó...có lẽ là người ẩn độ với một câu thần chú

lần đầu tiên trong vô số sự xuất hiện trong toàn bộ cuộc đời của bhagwan
hội trường phật được chia ra dưới góc 45 độ với một dải băng ở trên sàn
tất cả những người ẩn độ ngồi bên trái phật đường
và tất cả người nước ngoài ở phía bên phải

có thông tin rằng bhagwan sẽ ở trong trạng thái thiền định sâu
và với bàn tay chuyển động ngày càng cao
sẽ chỉ vào một vài người ẩn độ hay những người khác
người mà sẽ được vỗ nhẹ vào vai và không được chạm vào lần nữa
và sẽ được yêu cầu nhẹ nhàng di chuyển và đi về phía bhagwan
rồi bước ra khỏi hội trường bằng cầu thang cạnh bục của ngài

bhagwan tiến đến bục, sẵn sàng với phương pháp bí ẩn của ngài

âm nhạc đi cùng với mỗi chuyển động của đôi tay ngài

người mở mắt...chỉ vào một người ẩn độ
người đó được đưa đến nhẹ nhàng về phía trước và bước ra ngoài cầu thang cạnh ngài

âm nhạc vẫn tiếp tục...nhanh hơn...một người khác được chỉ tới
âm nhạc vẫn tiếp tục và bàn tay ngài giờ cao hơn...thêm một người được chỉ tới
âm nhạc nhanh hơn nữa bàn tay của ngài cao tận trời...một người khác được chỉ vào
âm nhạc di chuyển nhanh hơn bàn tay ngài cao hơn nữa...một người khác được chỉ tới

phật trường được đưa đến cực điểm
giữ những sợi chỉ màu vàng bắt rễ sâu xuống thật sâu thật sâu
cánh của phượng hoàng phải được ghim xuống bằng trọng lực
một khoảng cách không tưởng của vực thẳm vô đáy của bất tận

làm thế nào kẻ ăn trộm thầy sẽ ăn cắp viên kim cương kohinoor lớn nhất
giữa ban ngày và dưới ánh mắt của nhiều người

những con mồi đã đạt được mục đích...mục tiêu của bhagwan vẫn đang ngồi
âm nhạc tăng tốc lên đến đỉnh điểm...bàn tay ngài đang bay

bhagwan nhìn vào tôi như chim đại bàng từ trời...xuyên sâu thẳm
tôi biết rằng thời điểm của tôi đã đến

tôi được chỉ tới
tôi như bị đóng băng

tôi đứng dậy một cách chậm chạp...không di chuyển...bước về phía trước thật chậm
người tôi đông cứng và thậm chí không thể bước lấy một bước
đi từng bước một nặng như chì...từng bước chậm chạp kéo dài vô tận

ngài nhìn tôi
đôi mắt mở chăm chú và dữ tợn như bồ đề đạt ma

cả bầu trời giáng xuống và trái đất trở nên nặng nề và bóp chặt như kim
tôi bước từ từ về phía ngài...chỉ cách có 3 mét...khoảng cách hẹp lại

thời gian đã hoàn toàn đóng băng chớ nên những chuyển động chậm chạp
tất cả vang lên tiếng trong buzz vào một sự tĩnh lặng sâu sắc

tôi biến mất
bầu trời chảy trào lên tôi
viên kim cương giáng xuống nặng nề vào đỉnh đầu của tôi

không bị phát hiện trong bóng tối...nhưng giữa ban ngày
một nghịch lý không thể hiểu nhưng cần được quên đi

bí mật lớn nhất vẫn còn sống

sự trao truyền bí mật của cây đèn thiêng liêng

tôi biết về mọi thứ sẽ sớm diễn ra
đó là điều bhagwan muốn...người là thầy của tôi
tôi đã thấy tất cả...tôi giữ im lặng

16 tháng 1

bhagwan xuất hiện lần cuối cùng để ngồi thiền
ngài đã trở lên rất yếu và mất thăng bằng trong lúc bước vào
ngồi trong trạng thái thiền định sâu...di chuyển một cách yếu ớt và xa vời

17 tháng 1

bhagwan chậm bước trên bục giảng
mỉm cười với mắt long lanh...một cái nhìn xa xôi tới tận chân trời
chắp tay niệm chào namaste mỗi hướng thật chậm thật chậm đến vĩnh hằng
đó là namaste cuối cùng của người

18 tháng 1

bhagwan vẫn trong phòng của mình ở trong trạng thái định sâu

19 tháng 1 năm 1990

tất cả tập trung tại phật đường đã được thông báo rằng bhagwan đã rời khỏi cơ thể
rằng thân thể người đang được đưa tới phật đường
và được đưa tới nơi hoả thiêu trong vòng một tiếng

bhagwan được biết đến với tên osho

nói rằng

sự hiện diện của tôi ở đây sẽ lớn hơn gấp nhiều lần
hãy nhắc nhở mọi người rằng họ sẽ cảm nhận tôi nhiều hơn
họ sẽ biết ngay lập tức

đừng bao giờ nói về tôi trong thì quá khứ

điều nhảy cuối cùng

điều nhảy của những đệ tử tiền đưa đem trong mình ngọn lửa tình yêu của ngài

nước mắt và nước mắt ngập tràn trên khuôn mặt tôi
bây giờ không còn sự trở lại...giờ đã quá muộn

con thiên nga lớn nhất đã bay đi

sốc trong đau đớn và nước mắt
cú sốc mạnh mẽ, nỗi đau sâu thẳm và những giọt nước mắt tuôn trào

tất cả chúng tôi khiêu vũ tới nơi hoả táng
hát những bài hát của bhagwan...nước mắt rơi xuống từ tất cả các con mắt

trong tất cả các trận chiến lớn nhất
tình yêu đã tan biến để tạo ra nhiều tình yêu hơn

nỗi đau mênh mông khi thấy ngọn lửa đang cháy lên
hội tụ của những ngọn lửa của các đệ tử
những người yêu dấu của ngài đang nhảy múa

ngọn lửa tinh khiết của tình yêu của ngài đang lan toả vào tất cả

tan biến

khi tình yêu đầu hàng
luôn đầu hàng vì tình yêu lớn hơn
đó là một bí mật
của bản thân tình yêu

có thể người chết
sẽ đánh thức người sống

đệ tử của phật mahakashyap

luôn luôn lặng lẽ và bí ẩn
một buổi sáng đức phật xuất hiện mang theo một bông hồng mỉm cười lặng lẽ

mahakashyap vô danh đang ngồi im lặng dưới gốc cây
bất ngờ cười lớn

tất cả các môn đồ quay lại nhìn mahakashyap
ngồi dưới gốc cây...anh ta chưa bao giờ chuyện trò và đã bị lãng quên

đức phật mỉm cười và đã đưa bông hồng cho mahakashyap

sự truyền giao bí ẩn tới không ai

tôi chưa bao giờ hỏi một osho một câu hỏi nào...
chưa bao giờ nhận được một câu trả lời

tôi chưa bao giờ gặp osho
tôi là một đệ tử vô danh
chỉ với một phẩm chất
nhận biết trong sáng...hoàn toàn yên tĩnh...sự tĩnh lặng sâu sắc

tôi đứng một mình...đứng yên và im lặng

thế giới của osho di chuyển tiếp
giả vờ như đã không có gì xảy ra...đây là một điều vô lý
trốn tránh cú sốc và trở lên giống thiền tông

biển hiệu rất to...tại cánh cửa

hiện tại vẫn như mọi khi

bạn đang đùa ai đấy

hoàn toàn nhận thức được những trách nhiệm nặng nề mà bây giờ tôi mang theo
hoàn toàn nhận thức sự to lớn của những gì tôi đã thấy
tôi bước đi hoàn toàn choáng váng với đôi mắt đắm lệt
nước mắt đang rơi xuống trên khuôn mặt của tôi
ngày nối ngày...đêm này qua đêm khác

ôm và khóc trên mỗi bờ vai tôi có thể tìm thấy
giờ đây không gì phân tách chúng tôi
chúng tôi là một

những khoảnh khắc này là khoảnh khắc mà sẽ còn lại mãi
đời đời...mãi mãi trong trái tim của chúng tôi

rất nhiều những đệ tử yêu mến đi vòng quanh trong sự choáng váng...trong nước mắt
vấp ngã trong bóng tối...mò mẫm tìm một cách nào đó để đi tiếp

họ loan tin...osho đã nói

tôi để lại giấc mơ của tôi cho bạn

nhưng giấc mơ đã hết thật rồi...bạn phải thức dậy ngay bây giờ

ai biết về sự bí ẩn của thế giới bên kia
trường huyền bí sống đang ở đâu

thế phách thiêng liêng của thầy đang ở đâu
ai mà biết

các đệ tử thiên tông chỉ đi vào cái vỏ bề ngoài cứng cáp của họ
để chốn tránh thực tế khắc nghiệt này

bậc thầy của các bậc thầy osho không còn trong cơ thể vật lý nữa
không còn ở đó cho những cánh tay đang dang rộng của chúng tôi
nựng chúng tôi mỗi buổi chiều tối với những câu chuyện thông thái
và các bài hát của tình yêu của ngài

chúng tôi đã bỏ lỡ cơ hội trọng đại này
có lẽ là con thiên nga trắng đã bay

osho tuyên bố
con dấu bí mật của mình và công án cuối cùng
tới thế giới vô hình
mãi mãi chính xác và hiện thực

đừng bao giờ nói về tôi trong quá khứ

tiết lộ bản thân cho nhân chúng một mắt
tôi thấy đôi cánh trắng và hình dáng duyên dáng của ngài

còn nhiều hơn...nhiều hơn...đi tiếp đi...tiến lên đi
tiến vào sâu hơn và lặn sâu vào bờ biển sâu hơn nữa đi
người ta phải rời khỏi bờ biển này để tới một bờ biển khác
tiến lên, tiến lên, và tiến lên

điều này nhất định sẽ trôi qua

mẹ của osho mataji

người đầu tiên tôi muốn chia sẻ đau thương là đối với mataji
tôi muốn để bà ở lại một mình trong những ngày thiêng liêng này
tôi đi nhẹ nhàng tới phòng ngủ của mataji
và mỗi lần nghe thấy bà khóc
tôi cần phải quỳ chạm vào bàn chân bà và chữa lành trái tim đang đau đớn của bà
để trấn tĩnh với bà rằng không phải mọi thứ đã chấm dứt

bà mẹ đã đổ máu...con đau tim sâu sắc nhất
mataji một người sùng kính và mẹ thiêng liêng

bà ta đã luôn luôn yêu tôi kể từ ngày bà ấy nhìn thấy tôi
khi tôi lấy sannyas của tôi
hàng ngày cô khiêm tốn và với ân sủng nhẹ nhàng
đưa mình đến cổng vô cửa trong một chiếc xe lam
đi chậm với đệm thiền định của mình dưới cánh tay của mình
tinh khiết như một thác nước chảy...khiêm tốn và thẳm lặng
lá trên cây...như nó là...tinh khiết và đơn giản

người sùng kính lớn nhất của osho
mẹ từ bi nhất của tất cả
người mẹ tuyệt mỹ của một người thức tỉnh

tôi giữ bản thân mình và nhẹ nhàng gõ cửa nhà bà
gia đình đang tập hợp xung quanh bà trong nỗi đau
tôi hiểu và muốn rời khỏi
bà ấy nhìn thấy tôi
khóc...vẫy gọi tôi đến về phía bà trong nước mắt
con trai của tôi...rajneesh con trai tôi...con còn sống
rajneesh của tôi con trai vẫn còn sống...con trai tôi...con trai tôi

tôi bị tràn ngập trong nước mắt
không nói nên lời...tôi chạm vào đôi chân của bà

gia đình duyên dáng của osho nhìn vào
họ nhẹ nhàng và âu yếm xin tôi nhẹ nhàng đi ra
mataji sốc sâu sắc và đau buồn
tôi nhắc nhở bà ấy về osho và thậm chí còn làm bà ấy đau đớn hơn

tôi có thể hiểu
thời gian đau buồn này là thiêng liêng
tôi cúi người và nhẹ nhàng rời khỏi

một vài ngày trôi qua
lời đồn đại lại lây lan
tôi khiến nhiều người liên tưởng tới osho càng ngày càng nhiều
mọi người đang tiến về phía tôi với tình yêu sâu sắc và sự im lặng
muốn được ở gần tôi...mà không có lý do bất kỳ...chỉ để được gần gũi với tôi

quản lý và những người cầm quyền tại ashram bây giờ quan sát tôi rất chặt chẽ
tôi luôn luôn gây rắc rối...ở khắp mọi nơi tôi đi tới một số chuyện mới lại xảy ra

người phụ nữ đến nói với tôi của những giấc mơ và những câu chuyện của mình
tôi thấy bạn đã chết...họ đã đặt cơ thể của bạn lên cáng tại hội trường phật
osho đã đến để ban phước cho bạn và cúi xuống để chạm vào trán của bạn
đột nhiên bạn biến mất và tôi thấy osho đang được đưa đến bãi hỏa thiêu

một người khác nhìn thấy osho nói trên ghế thuyết của mình
thay đổi khuôn mặt của mình và tôi xuất hiện...giấc mơ này có nghĩa gì
làm sao để hiểu nó...nó ám ảnh anh ấy hàng ngày

một người khác nhìn thấy tôi đi bộ từ phía sau rừng phật
và trong một chớp nhoáng với bộ râu trắng dài...osho đang đi bộ thay vì tôi

một đứa trẻ lao về phía tôi la hét osho osho
và nói rằng cô ấy muốn kéo bộ râu trắng của tôi
con có thể kéo râu của ông không osho...con có thể kéo râu của ông không osho

tôi bị bao quanh bởi một thế giới đổ xô qua
vội vã ở khắp mọi nơi để tìm kiếm sự thật
họ chạy nhanh hơn và nhanh hơn...họ tìm kiếm ở mọi phương hướng

toàn bộ hành trình là từ
ở đây đến ở đây và bây giờ

quá khứ hiện tại tương lai...tất cả theo chiều dọc đang tồn tại
vươn cao vào bầu trời sâu xuống lòng đất
thời điểm hiện tại vĩnh cửu này

không tìm kiếm...không tìm kiếm...không học tập...không làm...không bất cứ gì

con đường vô lối
không cần hoặc yêu cầu thậm chí là một bước
bạn đã ở trong nhà

tôi hiểu cảm giác thế nào khi đang ở trong một nhà thương điên
bao quanh bởi người lạnh mạnh
không có cây cầu nào...tầng hiểu biết hoàn toàn khác nhau

toàn thế giới ở một bên...tôi một mình trên bờ biển khác

tôi bắt đầu ở đâu...những gì tôi có thể làm...tôi có thể đi đâu...
tôi đang ở trong một nhà thương điên

chỉ cần bỏ cuộc và ngừng cố gắng để hiểu tất cả mọi thứ
thường thức cái nghịch lý hoàn toàn này
thường thức sự huyền bí này và sự cô độc sâu sắc này

sự tinh táo duy nhất là để trở thành một người đàn ông bình thường một lần nữa
một người đàn ông bình thường đặc biệt
tôi cần phải định hướng lại bản thân mình...đôi cánh mới cần phải phát triển tiếp

tôi di chuyển trong tính thiền hàng ngày của tôi

tôi uống trà buổi chiều của tôi gần nhà krishna
bàn của quán được bày la liệt tại đó
tôi chỉ đơn giản là uống trà một mình trong im lặng

bỗng dưng...một sannyasin đức lao về phía tôi
và không với một từ cảnh báo nào đánh vào mặt tôi với nắm tay của mình

tôi cảm thấy một luồng chất lỏng ấm áp chảy xuống từ lòng mày của tôi
tràn ngập đôi mắt của tôi trong máu
một lần nữa các cuộc tấn công nhằm chán
lại thêm một con người văn minh
thể hiện tình yêu và tính thiền của mình

những người khác nhìn vào trong ghê tởm và ngạc nhiên với cuộc tấn công vô cơ bất ngờ

tôi hỏi anh ta đã là một sannyasin bao nhiêu năm
và anh ta nói rằng mười hai năm
tôi nói...đây là những gì bạn đã đạt được
chỉ cần đi vào và nhìn vào chính mình một cách cẩn thận
một sannyasin tuyệt vời

tôi đứng dậy để nhìn vào khuôn mặt của tôi trong gương tại bồn rửa ở phía trước cạnh đó
một vết thương chảy máu rất lớn bên dưới lòng mày của tôi
máu chảy đầm đìa trên mặt tôi
ai đó giúp tôi đi tới văn phòng tại nhà krishna
để được chăm sóc y tế
để tôi lại trong văn phòng

tôi được yêu cầu ngồi trong văn phòng để tránh gây sự chú ý
và vào gặp bác sĩ amrito và jayesh

tôi nhìn vào amrito và nói rằng tôi đã bị chấn thương nghiêm trọng trên lông mày của tôi xin vui lòng kiểm tra nó và khâu lại nếu cần thiết

ngay lập tức anh ta bắt đầu bài giảng cứng nhắc của mình
tôi không muốn nhìn vào khuôn mặt của bạn
đây không phải là vấn đề của tôi
rằng tôi cần phải học một bài học
bạn xứng đáng với cú đánh này
bạn làm người khác bực tức
rằng những người như tôi cần phải bị cấm vào

jayesh là một con người thanh lịch...ngạc nhiên bởi hành vi của amritos
anh ta nhẹ nhàng xin amrito điều trị tôi

tôi bị đánh...tấn công trong ashram...ngay ở trước họ
các nhân chứng đều biết rằng tôi đã ở đó một mình và uống trà của tôi trong im lặng
tôi chưa bao giờ gặp người này trước đó

amrito từ chối khâu vết thương...và bước ra ngoài trong một cơn giận giữ
tôi gọi anh ta lại và nói trước mặt jayesh
tôi hứa với anh rằng anh sẽ nhớ ngày này
bạn là một bác sĩ y khoa đã tuyên thệ nhậm chức để tham dự vào bất cứ thương tích nào
rằng bạn là bác sĩ của ashram
tôi hứa rằng điều này sẽ được ghi nhớ

tôi nằm trên ghế sofa
với một túi nước đá...chảy máu mất một giờ trước khi máu đông lại
tôi đi đến bệnh viện budhrani tối hôm đó để có được khâu lại

tôi đã tha thứ nhưng không quên
lời hứa của tôi...tôi luôn luôn giữ lời hứa của tôi

amrito thiếu tình yêu và cần sự chăm sóc

vì vậy tôi đã quyết định ngày hôm nay
gửi cho anh ta một hộp giấy tã
tất cả những gì anh ta cần là đào tạo thô cơ bản
người bị dồn nén hậu môn...phân đi ra ở đầu bên kia

bây giờ điều này là sẽ nhấn nút của bạn...hiểu không
chỉ cần giữ bình tĩnh và có một chút tính hài hước

nó là một logic lạ lùng rằng amrito muốn tôi...nạn nhân...bị cấm
và người tấn công tôi được bỏ qua hoàn toàn

quản lý ashram đã bắt đầu thảo luận về tôi

cơ thể vật lý của tôi là bắt đầu thấy nhiều thay đổi mới
tôi cần phải ngủ nhiều hơn bình thường
và bắt đầu ngủ 14-16 tiếng đồng hồ...trong một căn phòng hoàn toàn tối

tôi lấp thêm một bình nước mát trong phòng của tôi để mở ỉa và hơi thở của tôi
và ngủ trở thành cách sống mới của tôi
tôi sắp xếp một bồn tắm trong căn hộ của tôi để ngâm mình trong nước rất nóng
một giờ mỗi ngày
nước nóng cho phép cơn đau đớn trong cơ thể của tôi giảm bớt
tôi tìm kiếm xoa bóp mô sâu để giúp mở vai bị hư hỏng
và bắt đầu nhận được phiên điều trị hai lần một tuần

không vào ashram ban ngày
tôi vẫn còn vô hình và cố gắng tránh gây chú ý
và chỉ vào ashram hàng tối cho bữa ăn tối của tôi
và đi bộ phía sau khu rừng phật

họ đã cho phép tôi ở lại đây trong pune năm tháng

với tôi đó là một phép lạ tuyệt đối
ai cần nhiều phép lạ hơn để biết chúng tồn tại...điều này là bằng chứng quá đủ

tôi bị chặn lại tại cửa vô cánh vào một buổi chiều
bởi một con nghiện quyền lực...tathagat
ông ta đã chờ đợi cơ hội của mình để cấm tôi bằng bất kỳ một lý do nào đó

thông báo cho tôi biết
rằng tôi đã bị cấm đi vào ashram vì tội đi chậm
nếu tôi muốn đi vào một lần nữa, tôi sẽ không được phép đi chậm
rằng tôi phải thay đổi các cử chỉ tay của tôi
và các cử chỉ chuyển động của osho mà tôi bắt chước
cách đi bộ...cách di chuyển bàn tay của tôi...ngoại hình của tôi

tôi nhìn lên vị thầy osho của tôi
tôi hứa hẹn ở phía trước của cửa vô cổng thiêng liêng cho tất cả những người
tìm kiếm sự thật
rằng ngày của hấn ta cũng sẽ đến...chờ đợi đó người bạn thân của tôi
chỉ cần chờ đợi...tôi luôn luôn giữ lời hứa

tôi chỉ đơn giản là mệt mỏi với việc tiêu hao vô số năng lượng của tôi hàng ngày
để biện minh cho cuộc sống của tôi và sống theo cách của tôi
không có lý do để tôi ở đây nữa

tôi có thể nhìn thấy rằng không có tương lai trong ashram này
các đệ tử đã đều đã biết tất cả
đầy với những lời của osho

osho đã nói 600 cuốn sách về tất cả các chủ đề trên trái đất
từ cả hai bên của hàng rào...cả tả lẫn hữu

các đệ tử uốn bẻ từng từ một cách dễ dàng để đáp ứng nhu cầu của họ
dễ dàng trên những lời chót lưỡi

tôi biết rằng tôi có một cuộc hành trình rất có trách nhiệm trước mình

với điều kiện vật lý của tôi có lẽ cần tám năm hoặc lâu hơn
để sửa chữa và chữa lành cơ thể của tôi đòi hỏi tiền bạc và thời gian

trong những tháng này tôi đã được tiếp cận bởi nhiều người
để dời tới ashram của họ trải trên toàn thế giới
và nói về bất cứ những gì tôi đã trải nghiệm

nhiều người có thể nhìn thấy và bí mật biết rằng tôi đã nhận được
một sự trao truyền bí mật từ osho
nhiều người đã biết tôi đã trải qua samadhi đầu tiên của tôi
bấy nhiêu hiểu biết là đủ cho họ để tìm đến tôi
tôi bây giờ là một acharya
tôi đã biết sự thật
nhìn thấy là tin
bây giờ bản thể tinh khiết đang chờ đợi đăng trước

tôi luôn luôn biết rằng tôi sẽ chờ thời gian của tôi
cho đến khi hoàn thành bước cuối cùng

michelangelo giấu david của mình cho đến lúc cuối cùng
sau đó thổ lộ kiệt tác với thế giới

không trước khi samadhi thứ tư lúc lợp cuối cùng trở nên mỏng và trong suốt
tôi sẽ bắt đầu công việc của thầy hoặc nói chuyện

tôi trở lại với thế giới để kiếm sống và sống như một người bình thường

nếu nó phải vậy ...thì cứ vậy
nếu nó không phải vậy ...thì cũng mặc vậy

tôi biết sự tái sinh của tôi đã xảy ra
sự trao truyền lớn lao đang trôi nổi trên tôi
phôi thai trôi nổi bên ngoài cơ thể của tôi sẽ phát triển theo tốc độ riêng của nó

nuôi dưỡng và cung cấp thức ăn cho nó bằng ý thức
để cho sự tồn tại quyết định thời gian của tôi

điều này rồi cũng sẽ qua

giác ngộ cá nhân
cách để leo lên đến được đỉnh cao nhất
và về đến nhà...tan biến vào vũ trụ

truyền y bát
đầu hàng và đắm chìm trong thầy
một cách để biến mất và giải thể vào bản thể của thầy

cả hai cách để đạt được cái đích cuối cùng là hoàn toàn khác nhau
giác ngộ...nhận biết và chỉ nhận biết tuyệt đối
truyền y bát...đầu hàng sâu sắc với ý thức tuyệt đối

yêu cầu duy nhất để nhận được sự trao truyền này

các đệ tử phải có ít nhất một samadhi
một cánh cửa sổ mở trên đỉnh đầu hướng lên trời theo chiều dọc
bản thể của thầy có thể đi xuống theo lối thẳng đứng này và bắt rễ
trở thành hiện diện dưới hình dạng khác và tiếp tục công việc của mình

con mắt thứ ba điểm nhận biết
vị thầy có thể xuất hiện nhưng không đủ để đi xuống

định là yêu cầu tối thiểu đối với truyền y bát
và vị thầy lựa chọn

vị thầy cho với ý thức tuyệt đối
người đệ tử phải nhận nó trong ý thức

cả hai điều kiện cần thiết trước khi vị thầy rời khỏi cơ thể
một trao truyền có ý thức...được biết đến bởi cả hai
người cho lẫn người nhận

bản thể không thể phân tách
chỉ có một người có thể nhận được truyền y bát

chỉ có một người có thể là mahakashyap

trước khi rời khỏi pune tôi được osho yêu cầu
để tạo ra một tấm kỉ niệm khắc với những lời sau đây
cho tương lai sắp tới

osho

rajnish

di lạc

phật
gautam

rajneesh để được viết rajnish với chủ đích
một hành vi có ý thức được đánh dấu
và lưu giữ như một bí mật
cho đến khi thời gian đã để tiết lộ công việc của mình

tấm biển này đã được thực hiện trong tháng hai năm 1990

nó bây giờ đã được tiết lộ
cho tất cả mọi người

tôi rời khỏi pune và cảm thấy không khí bùng nổ trong sự tươi mát
hơi thở của tôi trở nên thoải mái và tự do hơn
bầu không khí nuôi dưỡng và mở rộng ra

tự do ở trong không khí
tự do từ sự đánh giá liên tục
và cần thiết phải giữ cân bằng với mỗi một người đi ngang qua

sự huấn luyện sannyasin của osho
không khí dày đặc trong cái xã hội nhỏ của riêng nó
với sự chấp nhận và từ chối của nó
kiến thức và sự đánh giá của nó
phần thưởng và hình phạt của nó

phật trường bị lập trình nặng nề theo cách của riêng nó
đây là một tập hợp của những lập trình mới
một xã hội mới

bạn cần phải phù hợp với chúng và các quy tắc của chúng
họ có những người hợp và không phù hợp riêng của họ

lạ đối với một không gian nơi con người đang tìm kiếm
tự do để là chính mình

tôi đã quên cái cảm giác của tự do
cảm ơn tất cả những người đã đi chống đối tôi và cấm tôi ở lại trong ashram
cảm ơn... cảm ơn... cảm ơn

cuối cùng thì tôi được tự do
tên trộm bạc thầy với viên kim cương kohinoor

tôi đã không chạy đi với viên kim cương vĩnh cửu của họ
họ đã yêu cầu tôi rời khỏi đó
bây giờ tôi không còn phải trả lời trước bất kỳ ai nữa

tôi tự do ra đi
viên kim cương ẩn dấu cho tất cả mọi người thấy
trôi nổi và nhảy múa trong những cơn gió ở trên tôi

tên trộm bạc thầy đang chạy trốn

hướng tới núi và những người bạn tây tạng của tôi
hi mã Lạp sơn... dharamsala
có lẽ đây sẽ là nơi ẩn dật cuối cùng của tôi

cắt và đánh bóng viên kim cương đa diện
ăn khớp miếng cắt với miếng cắt
ăn khớp mặt với mặt
ăn khớp độ sáng chói với độ sáng chói
ăn khớp kích thước với kích thước

chìm ngập vào trong truyền y bát

một nhiệm vụ lớn ở phía trước
việc cắt và chuẩn bị kim cương hấp dẫn

giữa tháng 9 năm 1990 tôi đến thị trấn nhỏ của hi mã Lạp sơn dharamsala
tôi yêu món ăn momos và mì thuppa của tây tạng
tôi có thể ngửi thấy chúng trong không khí miền núi sáng khoái
trong một bát và đĩa với tôi ớt
tôi nhớ loại thức ăn này và tìm thấy một nhà hàng tây tạng nhỏ

những con người này có đôi mắt ấm áp tràn đầy yêu thương
những đường của khôn ngoan và lòng từ bi sâu sắc khắc trên khuôn mặt ngây thơ của họ

họ chỉ biết đến gian khổ
từ các vùng đất xa xôi và khắc nghiệt của tây tạng...bây giờ lưu vong

tây tạng...sự tàn phá của cuộc thử nghiệm lớn nhất trên trái đất
cuộc sống sau khi chết...bardo...lỗ đen kalachakra
chứng ngộ...sự truyền y bát
họ có một hiểu biết cổ xưa
gắn sâu vào xương máu và tủy của họ

tôi cảm nhận những người này với sự cảm thông sâu sắc đối với cuộc đấu tranh của họ
để trả tự do cho tây tạng
hãy cho phép những người vô tội trên con đường tới kho báu ẩn dấu của họ
cho phép họ bước đi trên cuộc hành trình bên trong của họ

người nhạy cảm chịu đựng nhiều hơn và kinh nghiệm nỗi đau sâu sắc hơn
và với nhận thức rõ hơn

tôi có thể hiểu được chiến đấu vì độc lập của họ... vì một tây tạng tự do
nhưng có cách hiểu riêng của tôi... và biểu hiện riêng

bất cứ khi nào tôi nghe một người tây tạng nói rằng anh ta hay cô ta là một người tị nạn
tôi tức giận với họ và với sự mất tinh thần của họ ngay lập tức nói
không bao giờ gọi mình là một người tị nạn một lần nữa

bên trong bạn là miền đất của tây tạng
bên trong bạn là miền đất cuối cùng của bạn
tự do bản thân mình và bạn sẽ lấy lại tây tạng

với tôi tây tạng không chỉ là một vùng đất mà còn là một không gian bên trong của bản thể

với tôi tất cả mọi người đều là người tị nạn
chỉ ảo giác rằng họ được an toàn trên vùng đất riêng của mình

chỉ có một sự an toàn duy nhất... miền đất bên trong của bạn bầu trời bên trong của bạn

với tôi cả thế giới là người tị nạn
trong mắt tôi tôi chưa bao giờ đi ngang qua một người tây tạng tị nạn nào

họ chỉ đơn giản là những chiến binh trên đường
những chiến binh tâm linh di chuyển trên bốn phương gió
thế giới cần họ hơn là họ cần thế giới ngày nay

tôi tìm kiếm những bạn bè người anh veronica và người ý piero của tôi
những người đã cống hiến cuộc đời của họ cho sự nghiệp tây tạng
và tạo ra một ốc đảo nơi ẩn dật thiên theo phái đại thừa
tôi đến đó hy vọng họ sẽ hiểu tôi
và cho tôi chỗ ở cho một năm nhập thất trong im lặng

tôi đến nơi ẩn dật phái đại thừa
trong chiếc áo choàng màu hạt dẻ của mình bị nhìn chăm chăm bởi tất cả
tôi xa lạ đối với họ nhưng tất cả họ đều mỉm cười
và chào đón tôi trong cách cúi chào của họ

veronica và piero không có ở đó
người phụ nữ mập người ý phụ trách trông nhìn tôi dữ tợn
anh là một đệ tử của osho
chúng tôi không chấp nhận họ khi họ quá không đứng đắn và lỏng lẻo về mặt đạo đức
tôi giải thích hoàn cảnh của tôi
mà ngay cả những người của osho không thích tôi khi tôi là quá nghiêm trang đối với họ
rằng tôi đã gần gũi với veronica và piero
và veronica là học viên thái cực quyền của tôi

tôi mặc một chiếc áo choàng màu hạt dẻ mà đó của phật giáo
tôi chỉ ngồi và đi bộ trong vipassana
và ước muốn ở lại trong sự nhập thất trong một năm
mà tôi chỉ ăn một lần một ngày...tôi ăn chay...không hút thuốc không uống rượu
và sống một mình không có bạn gái
tôi có thể sắp xếp để trả tiền cho một năm nhập thất trong một lần

cô thấy tôi buồn cười...nhưng đã kiểm soát được mình
và hỏi ý của một Lạt ma gần đó
đến ngày mai và chúng tôi sẽ quyết định cô ta nói

khi tôi rời khỏi con đường quanh co trở lại
họ nhìn chăm chú cách bước đi chậm chạp của tôi

trở lại vào ngày hôm sau tôi thấy một khuôn mặt khó chịu
xin lỗi...nhưng chúng tôi chỉ chấp nhận học viên vipassana
những người đã trải qua sự tẩy rửa và các nghi lễ tụng kinh trong một năm

trước tiên anh phải chuẩn bị với việc học và đọc dhammapada
làm pooja và tụng kinh mỗi buổi sáng lúc 5 giờ 30
theo hướng dẫn nghiêm ngặt từ các Lạt ma lớn
chỉ sau khi đi qua cửa ải của họ
tôi sẽ được phép để thực hiện ẩn dật im lặng không có giám sát

wow...tôi cần phải được tái sinh và trở lại hành tinh trái đất này

tạm biệt quyền lực tây tạng...các quy định và kỷ luật nghiêm ngặt
tôi ngạc nhiên khi thấy hình mẫu tôi bắt đầu thấy

đi bộ xuống về phía khách sạn bhaksu
tôi đến khu vực nơi ở của đức đạt lai lạt ma
từ xa tôi thấy một khoảng sân và một người đàn bà rất già
làm lễ lạy lần này đến lần khác theo hướng nơi ở của ngài

đến gần bà hơn tôi hỏi một nhà sư
tại sao trán bà ta có một vết thương hằn sâu

bà ta là một người đàn bà rất già...rất mộ đạo
bà đã làm hàng triệu lễ lạy đến đức đạt lai lạt ma thiêng liêng
đức đạt lai lạt ma là mặt trời mọc ngài thấy tất cả và biết tất cả
bà ấy sẽ kiếm được nhiều công lao từ con mắt từ bi của ngài

tôi nhìn người đàn bà già với những giọt nước mắt tràn ngập mắt tôi
sự vô tội tình khiết như vậy

mỗi ngày tôi đã đi bộ chậm chậm về phía mcLeod ganj
cho các bữa ăn momos và thuppa của tôi

tôi đã bị quan sát chặt chẽ trong nhiều ngày bởi một nhóm các lạt ma tây tạng già
những người bây giờ quyết định đi theo tôi trở lại khách sạn bhaksu
tôi thấy họ đi theo phía sau tôi âm thầm và e dè
tôi đến phòng của tôi và gọi trà trong vườn

mở ban công về phía vườn
tôi thấy tám vị lạt ma già ngồi chờ đợi tôi đi ra
họ đã hỏi số phòng tôi tại quây lễ tân
biết tôi thường ngồi trong vườn uống trà và thiền định đến tối

rất e dè và duyên dáng họ tiếp cận và hỏi để có thể gặp tôi
rằng họ đã quan sát tôi trong một tuần
đi sau bước đi của tôi một cách bí mật

nói họ đã đến từ ladakh và leh xa sãm
và sẽ trở về sớm
nhưng có một giấc mộng về tôi vài ngày trước
họ đã ở đây để đưa tôi trở lại tu viện của họ

họ có một ảnh tượng rằng tôi là vị lạt ma họ trông chờ
sự hiện thân của lạt ma karmapa linh thiêng

tất cả họ đều sụp xuống trong lễ lạy với tiếng tụng kinh
hỏi tôi có phải những gì họ nhìn thấy là sự thật
rằng tôi đang ẩn dấu khỏi thế giới
không phải sợ...họ sẽ chăm sóc tôi...hãy đi với họ

sự cúi đầu và lễ lạy nghiêm trang như vậy
chân thành và khiêm tốn như vậy trước mặt tôi
người đàn bà già lóa lên trước mắt tôi

lắng nghe tôi nói này
các ông có thể đứng
nhưng hãy thư giãn
dùng một tách trà

tất cả họ đều mỉm cười trước sự hóm hỉnh bất ngờ của tôi
tôi thì bình thường và có thể tiếp cận
chỉ thư giãn

uống trà trong im lặng
họ vẫn tôn kính và trong một không gian kính cẩn

xin vui lòng cho chúng tôi biết ngài đã đồng ý trở lại với chúng tôi
họ thiết tha hỏi lại

ok ok ok ok...chỉ cần thư giãn tôi nói
và cho tôi biết về tu viện của các ông
một cách nghiêm túc họ mô tả tu viện của họ ở vùng núi tuyết

tôi đang trong một tâm trạng đùa giỡn
và tôi đặt câu hỏi đầu tiên
các ông có một phòng tắm hiện đại với một bồn tắm và nước nóng không
không có họ nói nhưng tất cả điều này có thể được sắp xếp

và tôi hỏi một câu hỏi thứ hai...đùa rằng
các ông có một nhà vệ sinh phong cách phương tây không
tôi đã có ý gì với nhà vệ sinh theo phong cách phương tây ở
hi mã lạp sơn cao

họ sớm nhận ra tôi đã nói đùa và trở nên thoải mái
tất cả họ đều bắt đầu cười trước mỗi từ tôi nói
tôi chỉ là một người bình thường đơn giản
chỉ cần thư giãn và thả lỏng
tận hưởng sự im lặng và tĩnh tại
khi tôi đã sẵn sàng...tôi sẽ đến...họ sẽ tìm thấy tôi một lần nữa

họ ngồi hàng giờ trong sự hợp nhất với tôi
những vị Lạt ma già đẹp đẽ thông thái và từ bi
để lại lời cảm ơn tôi rằng tôi đã đưa tiếng cười vào họ
tất cả họ đều nói họ sẽ đọc osho để tưởng nhớ tôi

tôi nhớ về họ hàng ngày
tôi chỉ có nước mắt và tình yêu dành cho các vị sư nghèo giản dị ngây thơ

họ gọi bản thân là những người tị nạn
thật ra họ là những nơi trú ẩn rất cho hành tinh trái đất này
con thuyền noah

chúng tộc tây tạng sẽ tỏa sáng trên trái đất này một ngày nào đó
họ là ánh sáng và tương lai của nhân loại này
hy vọng tất cả bọn họ sẽ tìm được tây tạng của mình bên trong chính họ
và giúp tự do nhân loại

om mani padme hum
viên kim cương trên hoa sen

tôi rời dharamsala

thị trấn miền núi nhỏ này quá hẹp và rất ít không gian mở

tôi nghe về các thành phố hi mã Lạp sơn kulu và manali
đây là nơi osho sống trong sáu tháng trước khi ra thế giới
và nhận mọi người vào trào lưu neo sannyas của thầy

thung lũng của các vị thần kulu manali
vẫn còn là miền núi nhưng có độ dốc rộng nhẹ nhàng
nơi nhiều rishi và tiên tri đã dành hàng năm trong thiền định

một thị trấn hi mã Lạp sơn hoàn hảo
với các nhà nghỉ và khách sạn nhỏ giá cả phải chăng nằm rải rác xung quanh
tôi đến manali và tìm được một nhà khách đẹp trong một khu rừng thông

mùa đông đang đến và tuyết bắt đầu rơi
với quan cảnh tuyệt đẹp của đỉnh núi tuyết rohtang nằm trải từ xa

âm thanh của dòng sông beas ào ạt
và dải rộng lớn bao la của cây tuyết tùng và cây thông cao
ở gần sông không khí tươi mát và trong lành
con đường lớn quanh co trong rừng thông tuyết vời vợi để đi dạo

tôi ở trong tình yêu với manali
thung lũng của các vị thần...đây là nơi ẩn dật và nơi ở của tôi
tôi có thể thấy lý do tại sao osho bắt đầu phong trào sannyas của mình
ở đây vào năm 1970

không làm việc trong sáu năm bây giờ tôi đã hoàn toàn hết sạch tiền
và một ít hỗ trợ từ gì và em gái tôi đã hết

một học viên thái cực quyền của tôi từ phần lan herbert nyquist
nghe về tôi và những khó khăn tài chính của tôi
và làm tôi ngạc nhiên với một lá thư yêu cầu tôi không phải lo lắng và tiếp tục
trên con đường thiền định của mình và từ tiền lương của anh ta rút ra 500 đô la

người đàn ông này trở thành người đầu tiên giúp đỡ tôi về tài chính trên con đường của tôi
và tiếp tục trong bốn tháng tiếp theo gửi tiền cho tôi
với tình yêu và động viên của anh
tôi vẫn còn mãi mãi biết ơn anh ta

hai tháng tiếp theo tôi bắt đầu ngồi bên bờ sông
chìm đắm vào âm thanh của nước chảy

ban ngày với bầu trời trong và mặt trời chiếu vào núi
đi bộ đường dài trong rừng thông và hít thở tất cả nó vào
cơ thể của tôi bắt đầu lấy lại sức sống đã mất và sự chữa trị bắt đầu

tôi ở bên ngoài muộn vào những đêm mùa đông lạnh
với một đám củi cháy rất lớn thoáng rộng kể rừng thông cho đến 3 giờ sáng

mùa đông lạnh là hoàn hảo cho ida bị hư hỏng của tôi
hơi thở chiến đấu và tăng cường cơ thể và các kênh bên trong mở ra

đó là những ngày làm tươi trẻ lại nhất của toàn bộ cuộc đời tôi

không chạy quanh tìm kiếm bất cứ gì
tìm kiếm đã kết thúc
chỉ cần thư giãn cơ thể tôi vào trong một sự nghỉ ngơi hoàn toàn
cho phép cơ thể tìm nhịp điệu riêng của nó

thức dậy khi tỉnh ngủ khi buồn ngủ
ăn khi đói
đi bộ khi đi bộ
ngồi khi ngồi

phương cách của đạo
sống trong thiền

chỉ sống hoàn toàn và ở đây bây giờ
cảm ơn anh herbert người bạn thân yêu của tôi cho những ngày quý giá này

tôi thường ngồi trong vườn uống trà mỗi buổi chiều
sớm trở nên thân thiết với thiên thần đẹp nhất michelle
một du khách ba lô kì lạ đi qua manali

cô bắt đầu ngồi với tôi vào buổi chiều
và chẳng bao lâu chúng tôi đã sống với nhau trong vài tháng kế tiếp

sự ngây thơ hoàn toàn và sự hài hước tươi mới và sự bầu bạn lây lan của cô
đã trở thành một phần của tự do mới tìm được của tôi
cách xa khỏi những phê bình và những sự tấn công của ashram

tôi bắt đầu thấy những du khách ba lô thám hiểm ngây thơ
đến ẩn độ trên đường mòn hippy
thực sự mang tính tôn giáo với đôi mắt tươi và cởi mở...
trái tim mở rộng...linh hồn quan tâm
chỉ là những người đi tìm chân lý lang thang

trái tim tôi đã bùng nổ một lần nữa
ngày và đêm của tôi đã đi vào trong sự say đắm
thế giới bên trong của tôi bắt đầu bùng nổ thành ánh sáng một lần nữa
kinh nghiệm ánh sáng và nhiều satori lóe sáng

việc truyền dẫn của y bát ăn sâu vào cơ thể tôi
việc truyền dẫn bí ẩn của osho đã trở nên rõ ràng hơn mỗi ngày
tôi đã bắt đầu bước vào thế giới mới của tôi với sự trưởng thành hơn
rộng hơn và mở rộng hơn...ngày càng trở nên ổn định sâu hơn

bây giờ tôi giữ tất cả mọi thứ một bí mật vì biết rằng người ta sẽ không hiểu
và dù sao đây là những người giản đơn
không có kết nối tới osho và công việc của thầy

chỉ quan sát tôi sống theo cách thiền định chậm rãi của tôi
hàng trăm người cảm thấy và nói rằng tôi có một cái gì đó rất đặc biệt trong mình

sáu tháng tới vụt qua...visa của michelle sắp hết hạn

tiền sẽ không đủ cho mãi mãi
tôi sẽ cần phải có một công việc thực sự và kiếm một số tiền nghiêm túc
sẽ quay trở lại một lần nữa để sống tại manali và hoàn tất những quá trình của tôi

một cách rất miễn cưỡng, tôi gọi cho em gái shona ở hồng kông
cô ấy chào mừng tôi trở lại
đã được năm năm kể từ khi tôi rời đi mà không sử dụng giấy phép lao động tại hồng kông

tôi trở lại Hồng Kông vẫn di chuyển và bước đi chậm
đã trở nên tĩnh lặng và sâu lắng hơn
sự đổ xô điên rồ dường như ngày càng nhanh và hỗn loạn hơn

kỳ lạ thay, thời gian này tôi lại cảm thấy cân bằng và hài hòa trong cái hỗn loạn đó
tương phản rất rõ ràng
và mọi thứ xuất hiện một cách dễ dàng và trong trẻo trong chuyển động chậm

tôi bắt đầu nhận ra giá trị của tốc độ
cho ai tĩnh lặng

tất cả mọi người đang tạo ra các vũng năng lượng lớn
chảy tự do và phát tán năng lượng vào gió

người ta chỉ cần trở thành trung tâm của cơn bão
và trung tâm đó kéo tất cả mọi thứ vào và biến đổi nó

một nhận thức mới rộng lớn đứng trước mặt tôi

osho khẳng định rằng nên trở lại thế giới vài tháng một
để kinh nghiệm sự tương phản

tôi nhận ra rằng bây giờ thế giới không thể đi vào bên trong tôi
sống trong thế giới nhưng không trở thành một phần của nó
như một giọt sương trên lá sen

sự cân bằng sinh động của năng lượng âm và dương
làm và không làm
và kinh nghiệm làm mà không làm
điều mà thầy vĩ đại lão tử gọi là wu wei

tôi có thể làm bản thân mình tĩnh lặng thật sâu và hấp thụ cả cái thế giới vội vã
trung tâm của cơn bão
tôi kiểm tra cái trung tâm thẳng đứng của tôi

em gái shona và chồng ramesh đã có kinh nghiệm
về hành vi đột ngột và hỗn loạn bất hợp lý của tôi
họ không muốn tôi trong công ty của họ ở hồng kông
đề nghị tôi làm việc cho người anh cả prakash của họ
tôi được đưa đến los angeles để làm việc trong nhà phân phối đồng hồ của họ tại mỹ

ngày cá tháng tư năm 1992 tôi đến los angeles

tôi chỉ cười vào tình huống vui này...ngày hoàn hảo để đến nơi tôi cảm thấy có phải tôi là một gã ngốc hay đơn giản là thế giới quá ngu ngốc đến nỗi tôi bị đưa cho một công việc mà chỉ có 400 đô la một tháng

tôi biết rằng tôi sẽ vượt trội trong tất cả mọi thứ tôi sẽ làm chỉ cần cho một cơ hội, tôi sẽ chứng minh bản thân mình và kiếm tiền nhanh chóng và trở về manali để tiếp tục cuộc hành trình của tôi tôi đặt mục tiêu kiếm được 50.000 đô la và trở về

chết trong ước mơ nhưng tiếp tục ước mơ...
những người mơ mộng đừng bao giờ buông bỏ ước mơ của bạn

tôi không muốn sống trong ngôi biệt thự khổng lồ của họ ở corona del mar với những cánh cửa an ninh và xung quanh lộng lẫy với các bể bơi và hai chiếc mercedes benz 500sl

tôi chỉ có bộ quần áo rộng tập kung fu và không còn đồ đạc gì khác và cảm thấy hoàn toàn lạc lõng ở trong sự phô trương của họ với những hàng xóm giàu có

để sống một mình với tiền lương của tôi mà đã được nâng lên 700 đô la tôi tìm thấy một cộng đồng nhỏ của các nghệ sĩ và những người tìm kiếm tâm linh sống ở bờ biển venice một số biết đến tới osho nhưng hầu hết là những kẻ lập dị và vô công rồi nghề ở bãi biển hoàn toàn tốt đẹp và một nhóm chiết trung mười tám người sống trong một ngôi nhà chung

năm phòng của họ đã đầy chõ
10 đô la một đêm, tôi được một tấm nệm cùng sáu người khác chia sẻ với nhau một cái ga ra đã được cải tạo

tôi bắt đầu cái công việc ngu ngốc mở và đóng cửa văn phòng hai tiếng đồng hồ bằng xe buýt từ bãi biển venice đến trung tâm buôn bán thành phố los angeles california và hai giờ để đi về đi lại vào thành phố bằng xe buýt là ổn với tôi chỉ là những tên say rượu và kẻ lang thang trở về mỗi đêm với những trận cãi cọ trên xe buýt...làm tội chán

công việc của tôi thật vô nghĩa và lố bịch vì vậy tôi sớm bắt đầu phác thảo và thảo luận ý tưởng của tôi cho những mẫu thiết kế đồng hồ dẫn đến kinh ngạc prakash và vợ lourdes họ là những doanh nhân cực kỳ thông minh và ngay lập tức nhận ra giá trị và thị trường cho những mẫu thiết kế của tôi

trong một vài tháng tới là hội chợ đồng hồ lớn nhất thế giới
đồng hồ hồng kông và hội chợ đồng hồ
và vào tháng thứ hai thiết kế đồng hồ cho công ty của họ
tiền lương của tôi được nâng lên một lần nữa đến 1200 USD

một bộ sưu tập đồng hồ hoàn toàn mới mẻ và lạ kỳ
xuất hiện ở vị trí của họ tại hội chợ tháng chín với đơn đặt hàng của tôi

tin tức đầy về thiết kế cấp tiến của tôi và doanh số bán hàng đạt trên 300.000 usd
lợi nhuận năm mươi phần trăm cho công ty
và ba phần trăm cho tiền bản quyền thiết kế của tôi
tôi đã kiếm được 9.000 usd trong một tuần
chỉ cần sản xuất và vận chuyển

trở lại trong los angeles với một khởi đầu mới như một nhà thiết kế đồng hồ
thành công của tôi mở ra cho nhiều yêu cầu thiết kế mới mẻ
và tự do để tạo ra thiết kế mới và đến và đi khỏi hồng kông

tôi không còn cần phải đi du lịch bằng xe buýt công cộng
và mua trả góp hàng tháng một chiếc xe toyota celica mui trần

cảm ơn osho...đó là tất cả cho ngài

mui trần là đỉnh cao của tự do ở los angeles
nơi mà chiếc xe đơn giản là một con lạc đà trong sa mạc
tôi học lái xe trên xa lộ mỹ và hiểu rõ về phương hướng của tôi

tiền lương của tôi tăng lên đến 1700 cộng thêm 3% cho thiết kế và bán hàng
và tôi được đi du lịch một chuyến vòng quanh thế giới
để giới thiệu các mẫu thiết kế và đồng hồ của tôi cho người mua trên toàn cầu

prakash và lourdes đã đi du lịch vòng quanh thế giới
cho việc kinh doanh đồng hồ thường xuyên đến mức họ bay cả triệu dặm
và mệt mỏi về việc đi và bán hàng, bây giờ họ để tôi thế chỗ họ

tôi bay vòng quanh thế giới ba lần một năm
với một hai chuyến đi ngắn đến hội chợ đồng hồ lớn ở hồng kông và thụy sĩ

thiết kế du lịch bán hàng...thiết kế du lịch bán hàng...thiết kế du lịch bán hàng
thời gian để mùa bán hàng của họ và sản xuất và chuyển hàng xoay vòng

trong hai năm tôi đã đi rộng rãi và mau lẹ trên toàn thế giới
toàn bộ nam mỹ, phía đông, trung đông, tất cả các nước châu âu và
mỹ, mỗi nước có thể thiết lập các nhà nhập khẩu và phân phối
họ sắp xếp các khách sạn năm sao tốt nhất với 500 đô la phí hàng ngày

quá khứ tôi thích thú thế giới của thời trang và thiết kế bề mặt
tôi bắt đầu đọc trong khi đi du lịch hàng trăm cuốn sách về thời trang và thiết kế
tôi bị cuốn hút bởi jean paul gaultier, yves saint laurent, karl lagerfeld,
calvin klein, donna karan, armani, gianfranco ferre, missoni, krizia, dior,
gianni versace, issey miyake, kenzo

hai năm mài giũa trên toàn thế giới

vẫn đi chậm và duyên dáng

tôi được phát hiện ở giữa sân bay munich
đang đi chậm chậm về phía máy bay bởi một sannyasin đang uống bia
này rajneesh anh đấy à...anh vẫn cứ đi chậm
trong một tòa nhà ở manhattan...hey rajneesh một sannyasin hét lên
có phải thực sự anh vẫn đi chậm
thị trấn camden trong london...này không thể tin được...rajneesh vẫn đi chậm
tại basel, Thụy Sĩ babalabar...wow...anh chàng điên này vẫn đi chậm
họ vẫn còn nhớ bước đi chậm của tôi...nhận ra tôi ở trung tâm của shinjuku tokyo

chỉ là sự tương phản và sốc về sự chậm chạp của tôi
họ ngay lập tức nhận ra sự khác biệt giữa đám đông

hai năm đi du lịch tôi học tập để trở nên bình thường và là chính mình
thế giới là một giáo viên tuyệt vời nếu bạn có thể di chuyển một cách có ý
thức và có quan sát

trái đất này là một thiên đường hoa sen nếu một người có mắt để thấy sâu sắc
sống cuộc sống một cách đầy đủ và hiểu ý nghĩa của nó

chúng ta đang sống trong thời đại bùng nổ và sáng tạo
với rất nhiều tự do để thể hiện
và kinh nghiệm thế giới bên ngoài và tất cả hoan lạc của nó

du lịch theo ý thích và kinh nghiệm các nền văn hóa và lối sống khác
mỗi một phần của trái đất này đã phát triển theo những cách khác nhau đầy màu sắc
mỗi phần đều có hương thơm và ý nghĩa riêng
mỗi phần đều phấn đấu và phát triển hướng tới sự hoàn hảo

ông lão chạy bộ trong công viên...người ăn xin trên phố
người phụ nữ đan cho người yếu...người mẹ với đứa con của mình
những đứa trẻ học tập cho kỳ thi...họa sĩ bên bức vẽ
vũ công ở trong màn biểu diễn...bồi bàn phục vụ nước uống
tiếp viên làm dịu những hành khách mệt mỏi...phi công ngồi trong buồng lái
taxi ở new york để bạn xuống...người chủ hiệu với công việc mỗi ngày
thiếu niên tiệc tùng vào ban đêm...một nhạc sĩ trong tàu điện ngầm
cha mẹ vượt lên trong công việc của họ...để cải thiện cho gia đình

và mỗi linh hồn tìm kiếm để làm tốt đẹp mình hơn...phấn đấu cao hơn và cao hơn
điều vũ toàn bộ này của sự tồn tại...một điệu vũ linh thiêng vào bất tận

đây là hành tinh đẹp nhất trong thiên hà của chúng ta
kéo dài ra vào dải nhân hà...thiên hà trên thiên hà
trái đất của chúng ta là sinh động với nhân loại
hướng tới các vì sao

tôi bắt đầu thấy nhân loại to lớn này trong một ánh sáng mới
trái đất này là tràn ngập với những người tìm kiếm...
tất cả đều là người tìm kiếm đối với tôi
làm hết sức tốt đẹp nhất trong cuộc sống bình thường của mình
sự chân thành trong mỗi ánh mắt trôi qua mà tôi thấy...
tất cả đều xứng đáng nhiều hơn
nhiều nhiều nhiều nhiều hơn nữa

chân lý
chờ đợi im lặng bên trong mỗi một trái tim
và trong từng hơi thở lặng yên

trở nên nhận biết của về chính tính nhận biết
chỉ hiểu biết có thể giúp bạn đạt đến đó
đến chân lý của chính mình
sự tồn tại bất tử bên trong

sau hai năm cùng với công ty ở los angeles
tôi được người họ hàng dinesh của họ mời làm việc cho một công ty đồng hồ lớn
ở hồng kông với mức lương là 3000 đô la cùng với chia sẻ lợi nhuận
hoặc mười phần trăm tiền bản quyền trên doanh thu bán hàng thiết kế của tôi
với quyền sở hữu của tôi của bất kỳ bằng sáng chế và đăng ký thiết kế

tôi luôn cảm giác như là một người xa lạ sống tại mỹ...
gần hơn với văn hóa và lối sống châu á
động thái này mang tôi lại gần hơn đến việc trở lại ấn độ và manali
tôi đã làm việc chỉ để đảm bảo đủ tiền để trở về với thiên
và nói rõ ràng cho công ty ở hồng kông là tôi sẽ chỉ làm việc một năm

thiết kế đầu tiên của tôi mang về một bằng sáng chế trên toàn thế giới
trở nên nổi tiếng và được quốc tế công nhận
trong hình dạng của cây đàn guitar điện
chiếc đồng hồ này là một thành công lớn trên toàn thế giới
và doanh thu đạt hơn 3 triệu đô la

bán hàng và cánh cửa mở cửa cho cả thế giới âm nhạc...những fan hâm mộ các ngôi
sao nhạc rock...elvis presley...graceland...dolly parton...disneyland...the beatles
rolling stones...bmg music...the mtv thế giới của tuổi vị thành niên đã mua chúng
đặt hàng các danh mục và sản phẩm nổi bật cho các nhà bán lẻ hàng loạt trên thế giới
từ việc bán hàng trên truyền hình qvc và tiếp cận các nhà bán lẻ lớn như walmart

thiết kế bán chạy này tạo ra những dòng tiếp theo về các thiết kế ý tưởng âm nhạc
và sản phẩm bán chạy khác là dòng đồng hồ hình xe máy

trên tất cả các tin tức trong thế giới đồng hồ với hàng trăm bài báo trên toàn thế giới
và một chiến dịch bán hàng quốc tế lớn bởi các nhà phân phối và nhập khẩu của tôi
tôi đã hai lần du lịch khắp thế giới để giới thiệu và ra mắt những mẫu thiết kế này

như tôi đã hứa chỉ một năm tôi đã cắt giảm và nghỉ việc đúng vào tháng 11
tôi đã tự hứa sẽ trở về manali trước 19 tháng 1 năm 1995
tôi không thể lãng phí thời gian quý báu chỉ để kiếm tiền
đó không phải là lý do tôi sống

gia đình tôi ở hồng kông lại ngạc nhiên lần nữa
họ đã nghĩ rằng tôi sẽ ở lại mở công ty riêng để phát triển lớn hơn
bây giờ tôi đã là một nhà thiết kế được công nhận
đã kiếm được gần 300.000 đô la trong năm nay
hiện đang nổi danh trên báo chí có thể kiếm được nhiều hơn nữa

có một câu nói nổi tiếng
một kẻ ngốc và tiền bạc của hắn sẽ sớm chia tay

kiểm soát ấn độ về ngoại hối vẫn còn hiệu lực
tôi chuyển một phần tiền cho một người anh họ
để đổi thành tiền ấn độ
một số tôi đầu tư và bán một đầu tư của công ty ấn độ của tôi
đổi lấy chi phiếu

một lần nữa... một kẻ gốc và tiền bạc của hắn sẽ sớm chia tay

cái gã đã tiếp quản công ty ẩn độ của tôi
cố tình đưa tôi chi phiếu khống
chúng bị từ chối thanh toán vào ngày tôi đi vào im lặng tháng 1 năm 1995

anh họ tôi từ chối trả tôi tiền đã chuyển
tạo nên hiệu ứng dây chuyền với các khoản đầu tư khác
3 số tiền lớn đã bị mất chỉ trong một một tháng

40.000 đô la giá trị chi phiếu khống
35.000 đô la tiền chuyển bị mất
45.000 đô la mất trong một đầu tư

vào ngày ra đi của tôi, công ty hồng không trả tôi gấp ba lần
cho quan hệ đối tác mà sẽ kiếm được 700.000 đô la cho một năm
em gái tôi gọi tôi lần này lần khác quay trở lại và để không lỡ lời mời đó

bắt đầu ở từ 400 đô la và kiếm được 300.000 đô
mất tất cả
và dừng ở ngã rẽ để kiếm một triệu
hay đi không có gì

bây giờ tôi không thể nhìn lại và không có thời gian thêm để lãng phí
tôi sẽ lấy bất cứ gì tôi còn lại trong tiết kiệm và chi tiêu trong bốn đến năm năm tới

vận may kỳ lạ xảy ra

tôi mất gần như toàn bộ tiền tôi có ở delhi nhưng trong những ngày chậm trễ đó
tôi đã gặp được người bạn tây tạng daikini yangchen của tôi
cô ta đã quyết định đi với tôi đến manali để cùng sống ẩn dật với tôi

sống ở dãy hi mã Lạp Sơn cho tôi sự thoải mái và một lối sống mà tôi yêu mến
để tóc mọc dài đến thắt lưng...để râu của tôi dài ra
mặc một bộ lungi đơn giản...một tấm vải quấn quanh thắt lưng
sống để ngực trần với một tấm khăn choàng để đi lại

một cuộc sống hoàn hảo đối với một thiền sư yoga trong dãy hi mã Lạp Sơn phủ tuyết
nơi đây bộ lungi quấn đơn giản
là thời trang cao cấp và là prêt a porter của chúng tôi

tôi quay trở lại manali để chìm sâu vào im lặng
trở lại cuộc hành trình vào bên trong

lái xe đến manali bằng chiếc toyota celica của tôi mà đã được chuyển về ấn độ
tôi đến lúc 2 giờ sáng và lái xe theo hướng vaishist và khách sạn đại sứ

trong ánh trăng mờ tôi thấy một ngôi nhà màu trắng trên đường đi lên
nó đập vào mắt tôi và khi chạy qua tôi nhìn thấy dấu hiệu
ngôi nhà đám mây trắng
lái xa hơn một chút tôi đi qua một gompa của tây tạng đẹp
với một cảnh nhìn mở rộng vào thung lũng của sông beas

tôi biết ngay lúc đó rằng đó là dấu hiệu
tôi sẽ chọn nơi này để sống ẩn dật

ngày hôm sau tôi đến ngôi nhà đó và gặp người chủ từ gompa tây tạng
ngôi nhà này được cho khách du lịch thuê hàng ngày
chúng tôi thương lượng giá tiền cho cả năm... trả tiền thuê nhà và dọn vào

tuyết rơi trong tuần đầu tiên của tháng mười hai
ngày sinh nhật của osho đến trong tuyết trắng tinh

sự im lặng hoàn toàn tràn ngập khắp thung lũng manali
mọi thứ đều trắng tinh khôi
im lặng và tĩnh lặng

các căn phòng được sưởi ấm bằng bếp lò tandoor
bây giờ chúng tôi đã sẵn sàng để ẩn dật cho mùa đông sắp đến
và chìm vào bên trong bắt đầu

tôi sẽ đi vào im lặng một năm

người đã mua công ty của tôi biết là tôi sẽ đi vào im lặng
séc rút tiền đầu tiên bị từ chối chính xác vào tháng giêng

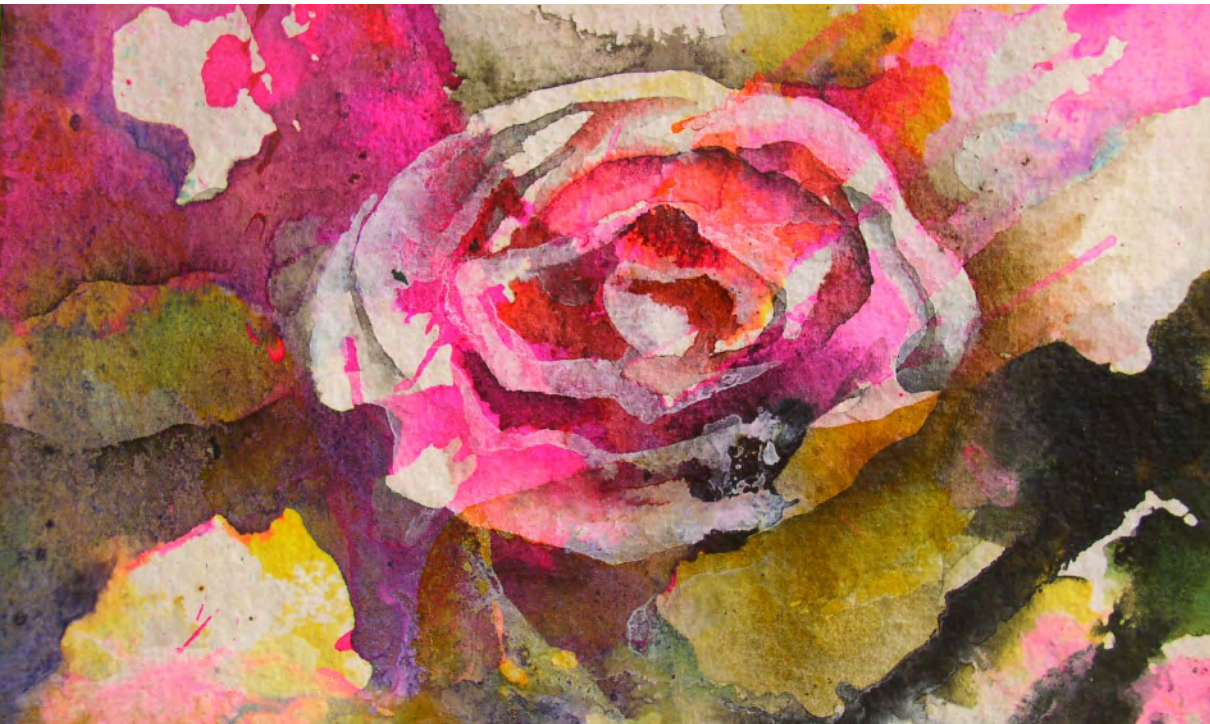
tôi chỉ là một sannyasin đang đi vào im lặng
tôi sẽ lấy đâu ra thời gian để chiến đấu với các phiên tòa ấn độ ở giữa vùng núi manali

tôi thuê một luật sư để theo dõi vấn đề và nộp đơn kiện
dưới đạo luật về công cụ thanh toán
nghĩ rằng họ sẽ quan tâm vấn đề này và tôi sẽ tiếp tục hướng vào trong

nhưng tôi lại bị quấy nhiễu bởi các luật sư và tòa án
để trình diện và phải đến tòa án lần này tới lần khác

tòa án ẩn độ và những lỗ hổng pháp lý với các thời gian xét xử dài bất tận
sự chậm trễ xét xử và tham nhũng cố hữu lại là một câu chuyện khác hoàn toàn
nơi mà kẻ phạm tội thoát án và người tìm kiếm công lý lại trở thành tội phạm
tìm kiếm công lý trong hệ thống tham nhũng là một tội ác
không phù hợp cho cuốn sách này

tôi học được qua kinh nghiệm đó và không ngạc nhiên mấy
bây giờ tôi đã thấy đủ để biết được thế giới này đang hướng về đâu
thế giới vật chất...thế giới tâm linh...tất cả đều lộn ngược

tôi cần phải lưu giữ những khoảnh khắc quý giá trong cuộc đời này và đi sâu vào bên trong
chuyển động vào bên trong cần một sự cấp bách và toàn bộ
lặn vào bên trong bắt đầu

tôi trải qua hai năm kế tiếp để hành trình vào sâu hơn
mỗi lần tôi chạm tới một chân trời chân trời đó lại lùi vào sau chân trời khác

cuộc hành trình trở thành mục tiêu...không có mục tiêu...chỉ có cuộc hành trình...
từng bước một

mỗi vũ trụ lại dẫn vào một vũ trụ khác
và vào một vũ trụ khác của nhận thức và hiểu biết mới
giống như bóc ra những lớp hành tây...từng lớp một

tôi được chăm sóc bởi người bạn tây tạng daikini yangchen xinh đẹp
cô ấy im lặng và yên bình trong bản tính
ở nhà hoàn toàn hài lòng với những thói quen đơn giản

cô ấy không biết những gì đang xảy ra với tôi
tôi đã để cô ấy lại một mình và không muốn ảnh hưởng đến cô ấy bằng bất kỳ cách nào
đó sẽ là lập trình cô ấy và gượng ép cô ấy phải phát triển tâm linh

sống cùng với tôi cô đã ấy đã biến đổi rất nhiều
và bằng tốc độ của riêng mình
và không vì bất kỳ lý do nào đã dừng việc ăn thịt
không muốn gặp gỡ mọi người và tự trở nên im lặng
hoàn toàn hài lòng với chỉ đơn giản là không làm gì
không đòi hỏi tôi về bất cứ gì
cô ấy hoàn hảo và rục rở trong trạng thái tự nhiên của mình

nó đòi hỏi sự kiên nhẫn vô hạn
nhưng một khi ta nhìn thấy ánh sáng những năm tri hoãn là rất có giá trị
các vụ nổ rơi xuống có cường độ rất lớn
cơ thể đòi hỏi thời gian để chuyển đổi và chuẩn bị cho các tầng sâu hơn

mặt khác con người trở nên lười biếng và hoàn toàn hài lòng
với từng ngày như nó trôi qua...không vội vã
không vội vàng không tìm kiếm và không mong muốn gì thêm

cuộc hành trình đã thay đổi trong phương hướng và trong chiều kích
sự vươn lên cao theo chiều dọc đã chuyển thành mở rộng vào bề ngang
thân cây càng rộng và rộng hơn
rễ càng sâu và sâu hơn
những tán lá lan rộng và rộng hơn

từ tìm kiếm và di chuyển hướng ra ngoài
đến chấp nhận và nghỉ ngơi vào bên trong

hàng năm có thể trôi qua với rất ít thay đổi lớn
con người chỉ trở nên bình thường

và rồi đột nhiên
nó tấn công không hề báo trước lúc bạn ít mong đợi nhất

sự xuất hiện của gió mùa tháng bảy
không khí giờ đây mở rộng cả hơi thở trong lá phổi của núi
cây cỏ trở nên xanh hơn

đó là năm 1997 và đột nhiên
không hề cảnh báo kundalini bắt đầu nhú lên trở lại
nhưng với sự tĩnh lặng được kiểm soát và tập hợp lớn hơn của năng lượng
ngày và đêm trở thành một

một lần nữa tôi được đưa lên cao trên bầu trời
ở trên cao vào bầu khí quyển
trôi nổi trong những đám mây và những cơn mưa trút xuống

vũ trụ huyền diệu một lần nữa hé lộ những bí mật của mình
tôi mạnh mẽ hơn nhiều và tĩnh lặng và quan sát trong im lặng
trong vài tháng tới và những tiết lộ của nó

cùng những cửa sổ được mở ra...cùng một sự bùng nổ của phúc lạc
nhưng trong sự tĩnh lặng và bình tĩnh sâu

tôi dọn vào một nhà khách ven rừng để được ở cách xa căn nhà tôi
tìm một môi trường mới và không quen thuộc
sự tồn tại của tôi cảm thấy sức sống mới trong việc di chuyển

một ngôi nhà an dưỡng ven rừng nhỏ
một con sông chảy chỉ cách vài mét từ căn phòng
bị nhấn chìm trong mưa lũ tràn ngập đê

âm thanh của dòng sông chảy làm rung toàn bộ không gian
dòng sông cất tiếng cầu om...om...om...om...om

om...om...om...om...om...phúc lạc bùng nổ trong không khí

vụ nổ xảy ra
đây là vụ nổ lần thứ ba của tôi

yangchen linh cảm bên trong rằng một điều gì đó đang xảy ra với tôi
phụ nữ có trực giác và ít nói hơn
cô ta là người bạn đồng hành hoàn hảo cho tôi trong những ngày này

chỉ ở đó để chăm sóc tôi
không lời nào chỉ nhận biết và im lặng

đây là phương cách của tây tạng...nói ít hơn và chỉ quan sát trong im lặng

cảm ơn cô yangchen về việc cô đã chăm sóc tôi những ngày này

cuộc sống của tôi thực sự phức tạp

và cô đã luôn luôn là một phúc lành cho tôi

tôi có điều tốt đẹp nhất ở ngay bên cạnh tôi bất cứ khi nào tôi cần nhất

kundalini có hai lực xoắn ốc di chuyển theo hướng đối lập

ida năng lượng nữ

pingula năng lượng nam

cả hai gặp nhau tại trung tâm sushumna một dòng điện dọc màu xanh nước biển mạnh mẽ

đối lập của ida và pingula càng lớn bao nhiêu

thì lực hút và đẩy về phía trung tâm sushumna lại càng lớn

sự cân bằng của sự đối lập

cực âm và dương đối lập

bù trừ và đóng góp cho nguồn sinh lực của sushumna

sự cân bằng này là chìa khóa

lực cân bằng giữa ida và pingula

lực cân bằng giữa âm và dương

cân bằng hoàn hảo và chuyển động xoắn ốc đối lập nhau
tạo ra sự thu hút của hai đối lập đó
trực tiếp hòa vào nhau tại giao điểm của nguồn sức sống sushumna

sự gặp gỡ này tại giao điểm của sushumna là bùng nổ và có tính nguyên tử
sự cân bằng càng lớn thì sự đối lập càng lớn
sự gặp gỡ bùng nổ tại mỗi trung tâm càng lớn
bức xạ vào các luân xa ánh sáng

bảy trung tâm cao hơn và cao hơn bùng nổ trong sự hài hòa
mỗi trung tâm với tần số ánh sáng của riêng nó
đỏ cam vàng lục lam chàm tím
tất cả gặp nhau và kết hợp lại thành ánh sáng trắng tinh khiết

satori là sự bùng nổ nguyên tử của bất kỳ một luân xa
luân xa kinh nghiệm một sự tràn đầy lớn
chạm ra bên ngoài ranh giới của hình dạng của thân thể và tâm trí
trở nên một với bầu trời rộng mở

samadhi là sự bùng nổ nguyên tử của dòng sushumna màu xanh
kích hoạt bởi sự gặp gỡ của vài luân xa trong một vụ nổ lõi ngắt câu
cực nhanh theo chiều dọc
kinh nghiệm vượt ra ngoài ranh giới của hình dạng thân thể và tâm trí
làm một với bầu trời rộng mở

ở đó nằm sự khác biệt

satori một cái nhìn thoáng qua vào phía bên kia
những dư chấn của satori kéo dài khoảng một tuần

samadhi là một vụ nổ vào phía bên kia
những dư chấn của samadhi kéo dài một vài tháng

satori kinh nghiệm trong phạm vi nhỏ
một luân xa đơn chiều

samadhi là kinh nghiệm vô hạn
đa luân xa muôn chiều

samadhi có hiệu quả không thể đảo ngược và một sự mở ra theo chiều dọc lên cao vào trong bầu trời với sự đi lên của trọng lực và đi xuống của không trọng lực để đổ đầy cái trống rỗng

sự chuyển dời của lực hấp dẫn tạo ra một cái trống rỗng ở bên trong và sự tồn tại không cho phép cái trống rỗng với lực hấp dẫn đã chuyển dời không trọng lực cần phải lấy chỗ của nó

những trải nghiệm ban đầu của cái trống rỗng trong thiền định trở nên được đổ đầy với không trọng lực và bản thể

làm trống khỏi tâm trí...trọng lực
đổ đầy bằng vô trí...không trọng lực

siêu tâm thức được thả vào trong bầu trời
cơ thể từ từ kéo nó trở về vào bên trong để bảo vệ
mỗi samadhi làm phát triển lõi trung tâm và đòi hỏi cơ thể lắng đọng lại

tôi đã luôn luôn thích thú vật lý lượng tử và vật lý hạt nhân
tôi đã đọc fritjof capra trong những năm định hình của tôi
những năm này nhìn thấy sự hiểu biết của tôi về vật lý lượng tử tăng lên

trải nghiệm bên trong của hàng triệu hạt nhảy múa bùng nổ
trong không gian rộng lớn bên trong của cái không
bao bọc và được nhúng ở trong một lỗ đen mượt như tơ
nuôi dưỡng và tạo ra các lỗ trắng

cuộc sống có động lực và các liên đới bên trong của nó
cả hai phụ thuộc lẫn nhau
chết để sống và sống để chết
cuộc sống đi đến cái chết...chết tạo ra nhiều cuộc sống hơn

và điệu vũ tiếp diễn...tiếp diễn...và tiếp diễn
cho đến khi vòng tròn lớn...bánh xe dhamma...quay một vòng đầy đủ

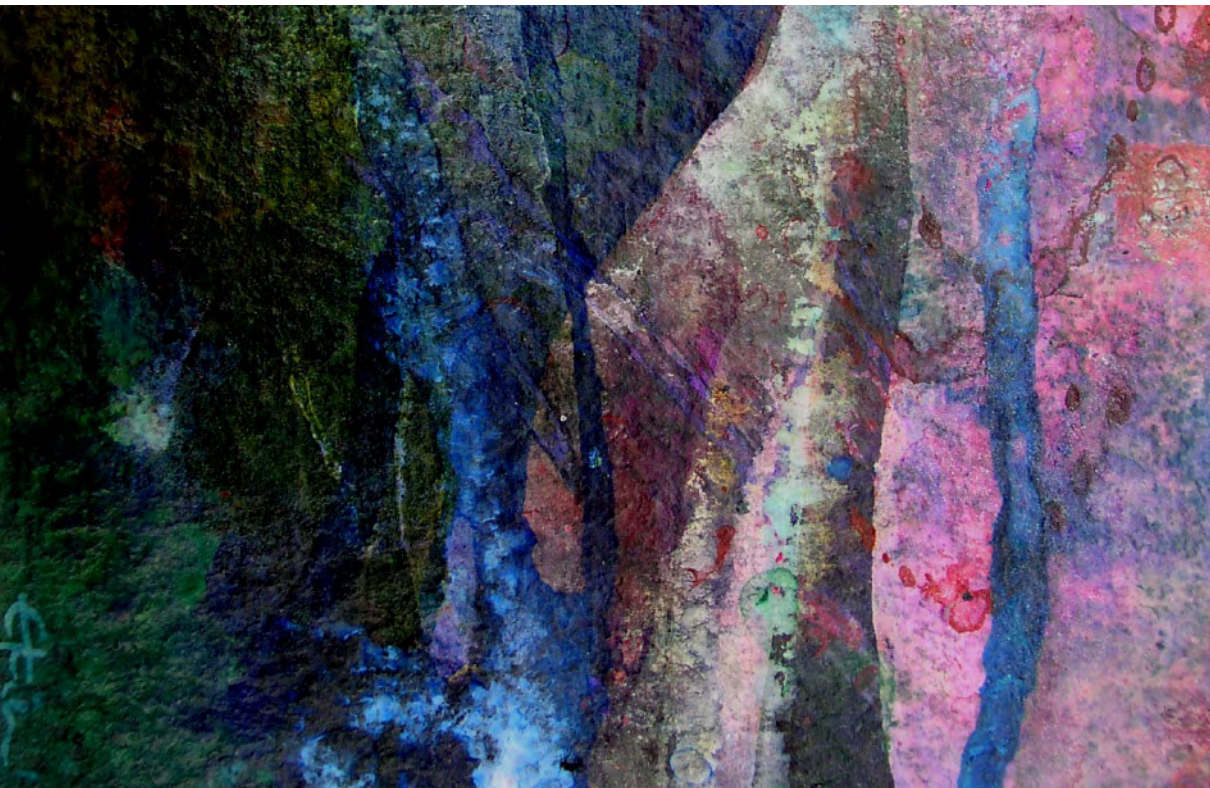
tôi trở về từ ngôi nhà an dưỡng ven sông
và đi đến gompa tây tạng phía trên căn nhà của tôi
người lạt ma già của họ kể rằng ngôi nhà mây trắng được xây dựng
chỉ hai mươi mét từ khu vườn và tại chính xác vị trí mà
nơi mà osho đã trao sannyas cho mười tám người đầu tiên của ngài vào năm 1970
ngài đã yêu mến quang cảnh của sông từ điểm trên cao này
và yêu thích đi bộ trong những con đường rừng quanh co
dẫn đến nhà tắm khoáng lưu huỳnh ở vashist

một bất ngờ và vui thích tuyệt vời...thật là một điều kỳ diệu
tôi đã lái xe thẳng đến điểm này một năm trước đây
vào lúc nửa đêm

chúng tôi dọn vào một ngôi nhà hemkund yên tĩnh hơn ở trong một vườn táo xinh đẹp
và trải qua thêm bốn năm ở đây
sống trong im lặng và đi lại trong giữa rừng phủ núi
giữa những cây thông bên bờ sông

sớm thôi tiền tiêu của tôi đã hết...phần lớn đã để chi trả cho các luật sư
mà vẫn tiếp tục đấu tranh các vụ ở tòa án

lại một lần nữa khó khăn tài chính
vào tháng 2 năm 2000 sau 5 năm tôi trở lại hồng kông cùng với yangchen

shona và ramesh luôn luôn chào đón tôi trở lại
đã được năm năm kể từ khi tôi gặp họ

bây giờ họ đã có đứa con thứ năm
người con trai đầu tiên tushar và bốn con gái natasha ramona trina and sherina
tôi hoàn toàn ở trong tình yêu với từng người
thật vui mừng khi gặp lại họ lần nữa
tất cả các đứa bé đều yêu thích yangchen ngay lập tức

bây giờ tôi yêu thế giới ở trong dòng chảy tự nhiên và các yếu tố của nó
không quan tâm đến hành trình hướng tới giác ngộ hay những thành tựu xa xôi
chỉ sống cuộc sống thể tục hàng ngày của họ mà không với chút phiền hà nào

tôi không có con...shona đã làm công việc cho cả gia đình của chúng tôi

ramesh ăn nói rất nhẹ nhàng và có một trái tim ấm áp tuyệt vời với một người cha người ấn...sinh ra ở burma...một bà mẹ người thái về duyên dáng và phẩm cách tự trọng của nền văn hóa thái tuôn chảy tình yêu thương qua hành động và trong ứng xử của mình đối với tất cả người anh ta gặp

tôi yêu mến anh ấy vô cùng và biết anh yêu sâu sắc em gái tôi em gái tôi cực kỳ đơn giản và rất sôi nổi như một đứa trẻ vô tư với cả thế giới và chỉ quan tâm tới việc chăm sóc 5 đứa con của mình họ đã kết hôn được mười bảy năm

ramesh quyết định rằng đến lúc tôi làm việc với công ty của họ và tạo ra một phòng ban mới tên là kooltime cho những thiết kế của tôi được sản xuất bởi công ty thành công lớn của anh ta time creations tôi hứa sẽ ở lại và làm việc ở hồng kông ít nhất ba năm

thiết kế đầu tiên của tôi cho kooltime đồng hồ hình nón 5 chiều thẳng đứng ra đời và đoạt giải thiết kế được công nhận do hội đồng phát triển thương mại hồng kông vào năm 2000

đồng hồ kool của tôi lại được đăng trên tin tức của hội chợ đồng hồ lần nữa với hàng trăm bài viết cùng những nhận xét tuyệt vời kinh doanh tăng trưởng nhanh một lần nữa...với một chiến dịch tiếp thị trên toàn thế giới

thiết kế đồng hồ kool đạt đến doanh số bán hàng trên toàn thế giới karstad, nekerman, quelle, schneider, hach, manor, christ jewellers, bán hàng trên truyền hình qvc, các liên đoàn cửa hàng, uralmart, flax art, moma một danh sách dài vô tận

đồng hồ mang nghệ thuật hiện đại và đương đại thu được chú ý của liên đoàn các ngành công nghiệp hồng kông tôi nhận được giải thưởng hồng kông cho thiết kế sản phẩm công nghiệp tiêu dùng năm 2001

giải thưởng tạo tên tuổi quốc tế cho tôi và đã được công nhận với các bài báo xuất hiện trong tạp chí Thụy Sĩ có uy tín europa star thiên và nghệ thuật sản xuất đồng hồ

tiền lương và thu nhập của tôi đạt 300.000 đô la hàng năm và giải thưởng thiết kế tạo ra nhiều sự mở ra trên toàn thế giới cho tôi

quan tâm của tôi trong thế giới thiết kế và thiết kế sản phẩm tiêu dùng
lối sống...nội thất...đồ nội thất...kiến trúc hiện đại
dẫn tôi đọc sâu và nghiên cứu các nhà thiết kế huyền thoại tuyệt vời như
philippe starke, terence conran, marc newson, erik magnussen,
arne jacobsen, michael graves, jacob jenson, ron arad, zaha hadid,
i m pei, frank o gehry, frank lloyd wright

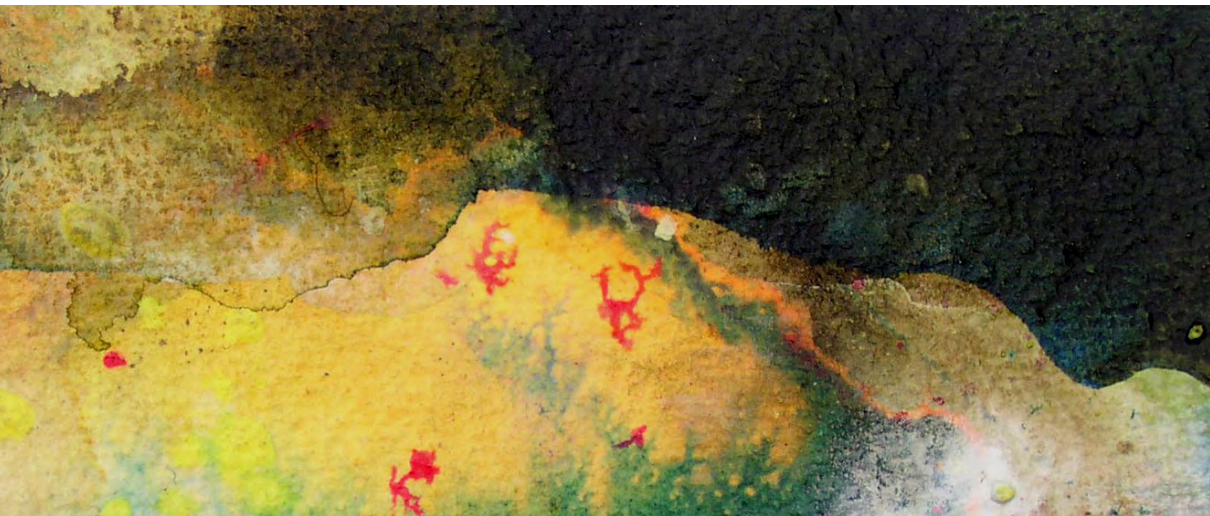
những người này với tôi là những thiên tài hiện đại
và bậc thầy về thiên của thế giới bên ngoài
mỗi người hoàn thiện và làm chủ bản thân trong việc biểu hiện đầy sáng tạo
lối sống nổi loạn sự bày tỏ của nghệ thuật trực quan
biểu hiện sự đa tài của cả nhân loại này
đòi hỏi kỹ thuật cao trong các lĩnh vực hoàn hảo mà họ đã chọn
thể hiện tính thiên thuần khiết

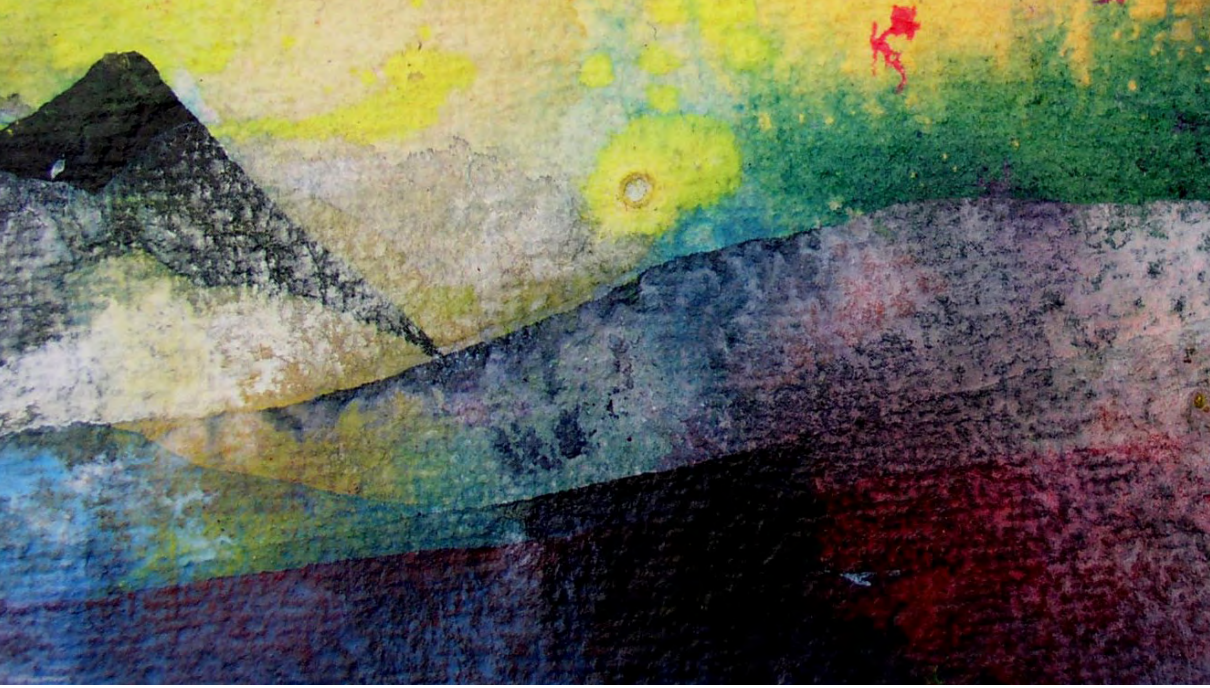
tôi bắt đầu đi du lịch vòng quanh thế giới lần nữa để gặp gỡ khách hàng với
một sự thoải mái mới và bắt đầu đánh giá cao lối sống của mọi người trên thế giới

tôi đã không đọc một tờ báo nào trong vòng hai mươi năm
không hề xem truyền hình cũng như không xem bất kể một bộ phim nào trong
mười sáu năm
tôi không có khái niệm nào về máy tính, internet hay email

tôi đã đang bắt kịp với phần còn lại của thế giới
và ngạc nhiên trước sự bùng nổ ở khắp mọi nơi và sức mạnh của sự sáng tạo
thế giới này đầy màu sắc và năng động
tôi đã ngắm nhìn mọi thứ với sự tĩnh lặng và quan sát

thiên không ngăn cản con người với điều gì
kinh nghiệm thiên cho phép nhận thức sâu sắc từng và tất cả mọi thứ
cuộc sống là một cầu vồng nhảy múa của sắc màu

satyam shivam sunderam...chân lý...tốt lành...vẻ đẹp

du lịch và kinh nghiệm một thế giới bên ngoài đầy sáng tạo
với đôi mắt thiên cho phép vẻ đẹp này thấm đẫm vào bên trong
và mở rộng thế giới bên trong của chúng ta với sự nhạy cảm về cái đẹp

tôi đã tận hưởng từng và mỗi một khoảnh khắc của sự tự do mới tìm thấy này
để học hỏi và kinh nghiệm về thế giới bên ngoài một lần nữa

yangchen đi cùng tôi trên hầu hết các chuyến du lịch thế giới
cô khiến tôi đi đến những nơi mà tôi sẽ không bao giờ đến nếu đi một mình
cảm thấy ngu ngốc khi đi disneyland, sòng bạc las vegas, bãi biển miami
vịnh san francisco, new york, công viên hyde park bằng xe ngựa, bữa tối aloha
tàu ngầm dưới nước ở hawaii, viện bảo tàng sáp madame tussauds
và tất cả các điểm du lịch ngớ ngẩn trên thế giới
từ mỹ tới luân đôn Thụy Sĩ pháp hà lan đức
xa về phía đông tokyo hàn quốc thái lan bali singapore thượng hải new zealand

sự cân bằng của thế giới bên trong và thế giới bên ngoài

thế giới của zorba phật

ba năm mà tôi đã hứa làm việc sớm kết thúc
tôi lên kế hoạch rời đi đến manali một lần nữa... để hoàn thành cuộc hành trình của tôi

yangchen một người tạng đến từ một thị trấn nhỏ arunachal xa xôi
ở miền bắc himalya ẩn độ đã rơi vào trong tình yêu với thế giới và những thú vui lỗi ngắt câu
của nó và các dạng sống và đi du lịch vòng quanh thế giới

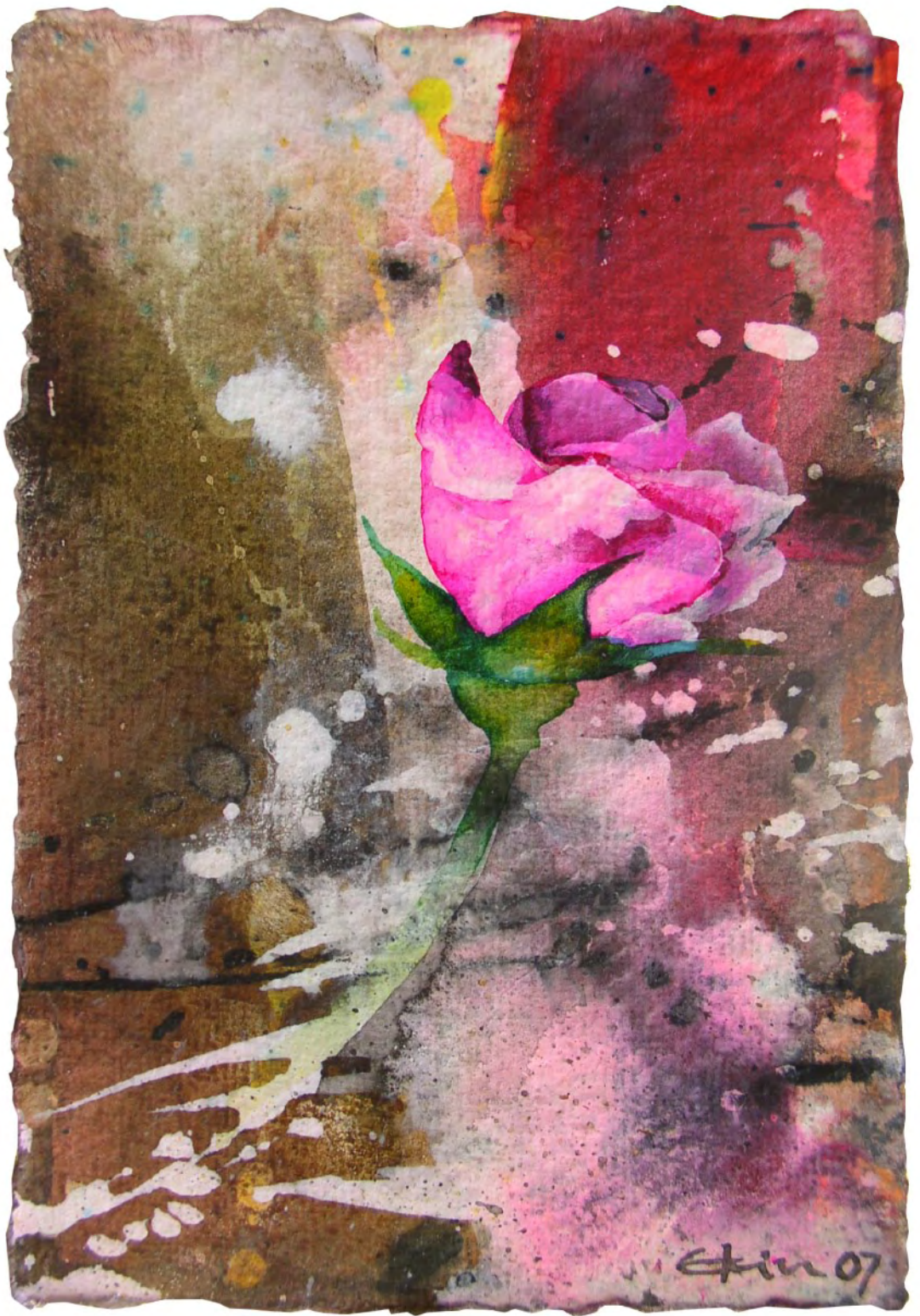
cô ấy vẫn còn trẻ 26 tuổi và thích mạo hiểm với một linh hồn trẻ trung của tự do
chỉ vừa đi du lịch thế giới và muốn sống ở hòng không
không muốn quay trở về cái mà giờ đây đã làm cô nhàm chán...
cuộc sống ở dãy hi mã Lạp sơn

tôi có thể thấy sự kháng cự của cô ta để trở về ẩn độ
và cô ta quyết định tiếp tục cho cuộc sống của riêng mình và đi sang mỹ
đó là mong muốn của mỗi người tạng ổn định và sống ở mỹ miền đất trong mơ của họ
và từ từ đưa anh chị em và cha mẹ họ sang đó
tôi chúc cô với tất cả tình yêu và ủng hộ trong con đường thể hiện chính mình riêng của cô
và tôi luôn luôn sẵn sàng giúp đỡ cô trong bất kỳ cách nào để thực hiện ước mơ của mình

tôi luôn luôn biết ơn tất cả những khoảnh khắc đẹp mà chúng tôi đã chia sẻ
tình yêu là thẳng đứng... ở đây bây giờ... luôn luôn sống

mỗi cuộc gặp gỡ đẹp đẽ với người lạ trong cái thiên hà rộng lớn này
là một kinh nghiệm của sẻ chia và sự hiểu biết sâu sắc hơn của tình yêu

chúng ta là những người bạn và những ánh sáng đồng hành trong vũ trụ rộng lớn này
chúng ta đến một mình và đi một mình

ba năm đã trôi qua tôi trở lại và đến manali vào 15 tháng 1 năm 2004

ngôi nhà trắng nước trong vườn táo của tôi
đối diện với những đỉnh núi rohtang tuyết trắng

tuyết rơi rất nhiều
bông tuyết sáng ngời tương phản với bầu trời đen đầy bão tố
một màu trắng tinh khiết và im lặng vào ngày 19 tháng 1
với một khúc gỗ cháy âm ầm trước mặt tôi

tôi ở trong sự phong phú và phúc lạc của một mình

osho gõ cánh cửa và tôi mở nó
bụi sao tinh khiết hạ xuống nhẹ nhàng

osho lửa và băng
ngọn lửa lòng từ bi tươi mát của thầy đáng xuống tôi

thời điểm đã đến...tôi phải di chuyển vào trong cuộc hành trình cuối cùng
con đường vô tận phải lấy một bước nhảy vọt lượng tử
vào trong sự bắt đầu của một cuộc hành trình bất tận khác

tôi vẫn tỉnh thức vào buổi bình minh sớm
cả thế giới đang ngủ trong hạnh phúc tinh khiết của sự thiếu hiểu biết

đây là lúc để nhìn lại thế giới

từ cái nôi đến ngôi mộ
con người đang vội vã vượt qua chính mình...đi qua cuộc đời không nhận biết

được sinh ra trong thế giới xô bồ điên loạn này
và bị đẩy vào cuộc hành trình của cuộc sống
thế giới của việc giáo dục từ thưở nhỏ
4 đến 5 nhà trẻ...6 đến 16 trường học
17 đến 20 trường đại học...21 đến 23 học cao hơn
toàn bộ cuộc sống của tuổi trẻ đã lãng phí

toàn bộ hệ thống giáo dục là một tội ác và chống lại trẻ nhỏ ngây thơ
người không có lựa chọn, nhưng phải tuân theo bất cứ điều gì thúc ép vào nó

từ những ngày đầu tiên trong nhà trẻ
toàn bộ giáo dục được ăn khớp để đào tạo tâm trí
hướng tới sự cạnh tranh và gây hấn và ganh ghét và chỉ trích

thực tế này rất đơn giản và rõ ràng
khi không cha mẹ nào muốn đứa con yêu quý của mình phải ở sau những đứa khác
mọi người đều muốn con mình tới trước tiên...là tốt nhất...luôn luôn vượt trước

không thể nào mà tất cả mọi người có thể đều đứng đầu trong lớp học
nguyên lý toán học này sẽ đánh bại ngay cả albert einstein tội nghiệp
chỉ có một đứa có thể đứng đầu...thứ nhì...rồi thứ ba
đứa trẻ nào muốn đứng thứ ba trong lớp...có ai chọn không
đứa trẻ nào được khen ngợi khi đứng cuối

bất kỳ đứa trẻ với một khả năng ngu xuẩn chỉ để ghi nhớ những ngày và con số ngu ngốc
và những mảnh kiến thức vô nghĩa đứng đầu trong lớp học
giáo dục chỉ kiểm tra trí nhớ và không thông minh trong bất kỳ cách nào

những môn học giảng dạy tất cả đều vô nghĩa với đứa trẻ tội nghiệp
nhưng giáo viên thì quan trọng hóa và cha mẹ tạo áp lực phải học tốt ở trường
đứa trẻ vô tội không có sự lựa chọn

chỉ nhồi nhét tâm trí ngây thơ của chúng với rác và rác
chúng ở đó để mang những giỏ rác của quá khứ vẻ vang của chúng ta...
thậm chí ngay cả những chuyện đẫm máu

đứa trẻ tội nghiệp được dạy về
alexander đại đế...thành cát tư hãn...tamurlane...ivan khủng khiếp...hitler
những trận chiến vĩ đại và chiến tranh thế giới...phá hủy và phá hủy
có gì tuyệt vời liên quan đến alexander đại đế
chỉ là việc chinh phục một cách ích kỷ điên rồ của ông ta
kẻ giết người được gọi là người chinh phục vĩ đại

lịch sử

sự ngu xuẩn về quá khứ chúng ta được nhớ đến đầy tự hào

địa lý

những lý do cho việc chia trái đất chúng ta thành những nước riêng rẽ

sinh học

tất cả về mọi thứ ngoại trừ chính chúng ta và vị trí của chúng ta trong tự nhiên

hóa học

tất cả về mọi thứ nhưng cái gì phải làm với hoóc môn hóa học của sợ hãi hay giận dữ

toán học

nơi mà một cộng một là hai nhưng không bao giờ phù hợp với tính toán trong thế giới thực

ngôn ngữ

tất cả là nói và nói và cái ngôn ngữ của sự im lặng thì không phải công cụ giao tiếp

cả nền giáo dục toàn lộn ngược dành cho đám đông thường dân

tất cả các môn học và giáo trình và các kỳ thi để phù hợp chính xác với hàng triệu

đứa trẻ khác nhau từ khác biệt về nền tảng xã hội kinh tế văn hóa tôn giáo

thành một hình thức thi cử duy nhất mà không có thay đổi nào

tất cả các trẻ em những bản sao carbon giống như một nhà máy sản xuất nhựa

làm ra những món đồ chơi

mỗi đứa với cùng một nụ cười búp bê barbie...chính xác y như nhau

chúng ta chỉ đơn giản là tạo ra những con robot cho một môi trường được kiểm soát

tiện lợi và dễ quản lý trong xã hội được quy định của chúng ta

tất cả mọi người phải phù hợp vào một nhóm xã hội tinh thần được chấp nhận

rõ ràng cái nhân loại này thật rối rắm

phân mảnh và phân chia đối nghịch với chính nó...

và luôn luôn tạo chiến tranh với chính nó

không đứa trẻ nào yêu chính nó...không đứa trẻ nào chấp nhận bản thân nó...

không đứa trẻ nào có thể được là chính nó

không đứa trẻ nào yêu chính nó

và im lặng và biết thẳm sâu rằng chúng đang bị nghiền nát

bởi hệ thống giáo dục nhồi sọ và chống lại bản tính tự nhiên của chúng

làm tốt và được khen thưởng với những bằng cấp vô nghĩa cho công việc làm

mỗi đứa trẻ bị quy định rằng chúng ngu ngốc và cần được giáo dục

chúng không biết gì...rằng chúng không phù hợp theo cách chúng là

chúng không xứng đáng với phần thưởng nếu không có đấu tranh và nỗ lực

bị chia từ thưở nhỏ họ học căm ghét và học cười theo kiểu chính trị
họ ghét mình đã không làm vừa lòng cha mẹ thân yêu thầy cô người lớn xã hội và đất nước
họ học cách ghét cha mẹ và người lớn vì buộc họ chống lại
bản tính tự nhiên của mình và học cách cười nụ cười kiểu jimmy carter
tất cả cười khắp mọi nơi...chỉ tiếp tục cười nhưng đau đớn bên trong...
cười đem lợi ích mà

không đưa trẻ nào chấp nhận bản thân như chúng là
làm thế nào họ có thể khi họ bị từ chối bởi tất cả xung quanh...cho những lý do ngu
ngốc vô nghĩa điều mà có vẻ nghiêm túc và quan trọng bởi người lớn ngu ngốc kém
phát triển
đừng khóc hãy là một người đàn ông...sống vì xã hội...sống cho người khác...
hy sinh bản thân
tham gia chiến tranh và chiến đấu cho tổ quốc ước của mình

không đưa trẻ nào có thể được là chính nó
trở thành thế này hay trở thành thế kia...trở thành vị tổng thống đầy quyền lực này
hay vị bác sĩ nổi tiếng kia hay viên chức cao cấp trong chính phủ
hoặc bất cứ thứ gì khác sẽ làm...nhưng đừng trở thành chính mình

bài học đầu tiên trong cuộc sống...chỉ một vài thứ đáng nhớ

yêu bản thân mình...chấp nhận chính mình...là chính mình

yêu bản thân mình
bởi vì không yêu thương bản thân mình cái năng lượng im lặng nhỏ bé và mong manh
bị phân chia và vỡ vụn từ bên trong
và một căn bệnh ung thư phát triển một cách nhanh chóng vô hình
đừng yêu thương người khác...chỉ cần học yêu thương bản thân mình trước
người yêu chính bản thân mình thấu hiểu được giá trị của tình yêu từ bên trong
yêu bản thân là phương cách đến sự khỏe mạnh và phát triển của nhận biết chính mình
tình yêu này lớn lên và nở hoa thông qua bảy trụ cột ánh sáng bên trong
tình yêu nuôi dưỡng và sớm thôi tự nó lan ra theo tự tính tới người khác

chấp nhận chính mình
thật là một thế giới nhằm chán ngu ngốc mà chúng ta sống nếu như tất cả mọi người
đều giống y như nhau
học chấp nhận bản thân mình như cách bạn là
sự tồn tại đã cho bạn được sinh ra và chấp nhận bạn một cách vô điều kiện
bạn đang thờ và sống với sự sống của nó...một phép lạ trong chính nó
từng và mỗi cá nhân đều duy nhất và không thể thay thế trong vũ trụ rộng lớn này
vẻ đẹp của bạn vẫn là dấu hiệu duy nhất của nó

là chính mình
bạn có thể cố gắng và giả vờ nhiều như xã hội này đòi hỏi bạn
để trở thành ai đó khác và sống cuộc đời của kẻ mạo danh bất khả thi
chỉ có một cách và đó là là chính mình
cho dù bạn là gì đi nữa chỉ cần thư giãn thoải mái và là chính mình
chỉ là chính mình một duyên dáng lớn và vẻ đẹp
sẽ được phóng thích ra và sẽ tỏa ra tất cả xung quanh bạn

yêu bản thân mình...chấp nhận chính mình...là chính mình

những phẩm chất này sẽ tạo ra lần đầu tiên
một cá nhân người có ngọn lửa bên trong không thể bị chia tách
một vũng năng lượng lớn sẽ tập hợp và bao quanh bạn

với điều đó một niềm tin bên trong sẽ sinh ra từ bên trong bạn

niềm tin bên trong
niềm tin bên trong ổn định sự sống
và chúng ta đang ở nhà ở trong vũ trụ rộng lớn thân thiết của chúng ta
người ta sẽ từ bỏ sự vội vã điên cuồng đi tìm kiếm sự khuây khỏa từ cái không bên trong
mỗi cá nhân có một bản thể bên trong tĩnh tại và im lặng chờ đợi để được nghe thấy
học cách lắng nghe và tin tưởng tiếng nói bên trong của bạn

nó sẽ cần lắng nghe sâu sắc khi bạn đã quên mất giọng nói dẫn đường im lặng của nó
học cách tin tưởng tiếng nói bên trong bạn và sự hướng dẫn của thầy
sự tồn tại giúp đỡ bạn trong từng khoảnh khắc
mưa xuống tất cả ân huệ của nó lên bạn trong từng hơi thở
cuộc sống là bằng chứng của ân huệ này
đi vào bên trong...đi vào bên trong...đi vào bên trong...
trong tình yêu sâu sắc và niềm tin sâu sắc

niềm tin bên trong sẽ mở rộng sự nhạy cảm bên trong của bạn và bản thể của bạn
bạn là một hiện diện của ánh sáng...
mở rộng tâm thức của bạn và sống trong hiện diện nhiều hơn

cho dù ngọn lửa bên trong bạn nhỏ thế nào...nó là ngọn lửa bên trong bạn

đừng mượn nó từ bất kỳ một bậc thầy nào
họ không thể cho bạn bất cứ điều gì

cuộc sống bạn nhóm lên ngọn lửa từ trong ngôi đền trong thâm tâm bạn
không ai có thể tới được đó trừ bạn
đó là chốn linh thiêng bên trong bạn... bạn là chủ của chính mình ở nơi đó
chỉ có bạn mới có thể tiếp cận và đốt cháy ngọn lửa của bạn

một bậc thầy thực sự
cùng lắm cũng chỉ có thể truyền cảm hứng cho bạn
để sống trong bản thể của bạn... sống trong ánh sáng của bạn

từ một cá nhân phát triển hướng tới lòng từ bi tập thể
và lòng từ bi tập thể phát triển tới sự tin kính vũ trụ

cuộc hành trình rất đơn giản
từ nhiều phân mảnh... tới cá nhân... tới toàn thể vũ trụ

sống cuộc sống... yêu cuộc sống... chấp nhận cuộc sống với tiếng cười và hân hoan
cuộc sống là một lễ hội thuần khiết dành cho bạn... một lễ hội cho sự tồn tại của bạn
sống mỗi thời điểm trong điệu vũ của vũ trụ này

trước khi bạn bắt đầu cuộc tìm kiếm
nhìn vào bầu trời riêng bên trong bạn
để khám phá lại những gì bạn có

bạn là sự biểu lộ tốt đỉnh của vũ trụ này
và bạn mang tất cả những trải nghiệm của vũ trụ này bên trong bản thể bạn
con người là một tiểu vũ trụ
mỗi hạt nguyên tử mà bạn đang sở hữu có nguồn gốc từ sự sáng tạo này
và đã trải qua một cách toàn bộ từng giai đoạn tiến hóa

bạn mang theo bên trong bạn
hạt giống và hoa, và toàn bộ tồn tại hiểu biết

năm giác quan mà bạn cảm nhận thế giới bên ngoài tất cả đều hướng ra bên ngoài
giác quan thứ sáu sẽ mở ra nhận thức mới vào bên trong
vào bầu trời bên trong cái mà rộng lớn hơn nhiều so với bên ngoài
vì nó chính là người trải nghiệm mà bây giờ được nhận biết tới

ý nghĩa thực sự của giáo dục
là rút ra...từ bên trong cái giếng tri thức của bạn
bầu trời bên trong chứa tất cả những kho báu

trước khi bạn bắt đầu học hỏi thêm
chìm vào trong để hiểu và trải nghiệm những kho báu bạn đã có
bạn là vũ trụ

khoa học là một cuộc thám hiểm của nhà khoa học bên ngoài
nhà khoa học bên ngoài khám phá thế giới bên ngoài
với các công cụ sử dụng năm giác quan của mình

thiền là một cuộc thám hiểm của nhà khoa học bên trong
nhà khoa học bên trong thám hiểm thế giới bên trong
với sự thấu hiểu bằng cách sử dụng giác quan thứ sáu của mình

nhà khoa học biết nhiều hơn và nhiều hơn nữa để biết tất cả về không gì hết
nhà huyền môn biết ít hơn và ít hơn để không biết gì về tất cả

nhà khoa học đang tìm kiếm các khối kiến trúc bên ngoài của sự tồn tại
khoa học bên ngoài...kiến thức...mới là quan trọng

nhà huyền môn tìm kiếm các không gian bên trong của sự tồn tại
thiền định bên trong...biết...là quan trọng

sau khi đã hoàn thành sự giáo dục vô nghĩa của mình

bây giờ đứa trẻ đã lớn phải lấy lại vốn đã đầu tư vào trong giáo dục lúc 21 đến 24
có được một công việc...làm việc chăm chỉ...kiếm tiền...tìm bạn gái lúc 25 đến 32
ổn định kết hôn và có con lúc 32 đến 40
có trách nhiệm nuôi con lúc 40 đến 45
nghiền ngẫm về ý nghĩa của cuộc sống lúc 45 đến 50
trở nên khôn ngoan hơn và đi tìm kiếm chân lý lúc 50 đến 60
thấy cuộc sống là vô nghĩa...bước một chân vào mộ

ha le lu ya...ha le lu ya các thiên thần hát chào đón bạn lên thiên đàng...
con đường tắt

cái mô hình gần như không thể tránh khỏi này hoạt động hoàn hảo cái cho
xã hội vững chắc này
họ đã tìm thấy một vật mẫu khỏe mạnh có thể sinh sản và nộp thuế cho mình
và để người khác thay thế công việc của anh ta...giữ cho xã hội tiếp tục tồn tại

gia đình phải chịu trách nhiệm về việc tạo ra những kẻ thù
con là con trai và con gái của ta... máu mủ của ta
kia là con cái của người khác... máu mủ của người khác

ở đây bắt đầu sự phân chia lớn giữa các quốc gia

trẻ em bị phân chia...gia đình bị phân chia...vùng lân cận bị phân chia
vùng miền bị chia cắt...đất nước bị chia cắt...các quốc gia bị chia cắt...
tôn giáo bị chia cắt

cha mẹ phân chia trẻ em...vào những gia đình
chính trị phân chia đất đai trên trái đất...vào các quốc gia
tôn giáo phân chia lãnh thổ hư cấu trên bầu trời...vào các vương quốc thiên đường

tất cả mọi thứ đều bị phân chia
giảng dạy về tình yêu với người khác...tình yêu đó hợp làm một
toàn bộ đạo đức giả

sự tham lam đáng kinh ngạc của tâm trí con người...giá trị của chúng ta bị đảo lộn

một số ăn để sống và một số sống để ăn
một số kiếm tiền để sống và một số sống để kiếm tiền

người ăn xin với bát của mình và cánh tay mở rộng trở lại trống rỗng
với không có gì ngủ sâu vào ban đêm

những tỷ phú ăn xin mang những cái bát tìm kiếm nhiều hơn và nhiều hơn nữa
cái hộp sọ là một cái bát của sự nghèo đói bên trong bồn chồn trong đêm

người chết và chôn ở trên các vùng đất màu mỡ
trong khi người sống cố tìm ra nơi mà họ có thể sống

chi tiêu hàng triệu cho các đền thờ bằng vàng cho các vị thần những người sở hữu
thiên đường trong khi người nghèo được trao hy vọng cho một nơi trong thiên đường

người cho rơi vào bản ngã của mình để cho...người nhận khom lưng hơn để nhận

con người tìm kiếm câu trả lời từ nơi xa

con người đã đi đến mặt trăng đang chạm tới sao hỏa và các hành tinh xa xôi
nhưng thậm chí không đi vào sự im lặng của bản thể mình được

lắng nghe những tần số và bước sóng cho những hiểu biết ngoài trái đất
nhưng không bao giờ lắng nghe ngay cả một giây hơi thở của mình

leo lên núi everest
nhưng sợ hãi đi xuống vào trong bản thể mình

sự hiểu biết tối cao chỉ ở trong trong vòng rốn của mình
sự làm việc bên trong của tâm trí và vô trí vẫn còn chưa được khám phá
vũ trụ kỳ lạ mà chúng ta đang sống trong...
của những nhà thám hiểm và phiêu lưu tuyệt vời

nhân loại đang sống trong tình trạng chiến tranh không ngừng
một chiến trường trên mặt đất
một chiến trường trên bầu trời

một hội trường của những tấm gương trong một bãi mìn...
một tình trạng bên trong hỗn loạn

tôn giáo chống lại tôn giáo trong các cuộc chiến tranh tâm linh trên bầu trời
những cuộc chiến tranh lớn diễn ra ở bên trong chính con người
cuộc đấu tranh của bóng tối bên trong và sự không nhận biết

một bãi mìn trong một căn phòng gương...tình trạng hỗn loạn bên ngoài của chúng ta

nếu đó vẫn không đủ hãy tin tưởng các chính trị gia của chúng ta
mở ra các cuộc chiến tranh để nhắc mọi người nhớ rằng ai mới nắm quyền lực
gửi những sát thủ chuyên nghiệp được phép giết
dưới quy định của luật quốc tế của các quốc gia

chiến tranh hạt nhân

là phần thưởng của chúng ta dành cho sự tồn tại thiêng liêng này khi biểu lộ những phúc lành của nó

chiến tranh hạt nhân

là lòng biết ơn của chúng ta đối với trái đất đầy phong phú này các loài động vật thiên nhiên cây cối biển cả

chiến tranh hạt nhân

sự bày tỏ của tình yêu và lòng từ bi của chúng ta, và sự vĩ đại của nhân loại

hãy nhớ hiroshima và nagasaki

tất cả chúng ta là những kẻ đào mồ...bị dẫn đến cái nghĩa địa trong thế kỷ này

chúng ta là thế giới...chúng ta đều chịu trách nhiệm...mỗi một người trong chúng ta

chỉ một giọt

phản chiếu sự hiện hữu thiêng liêng to lớn này

một giọt của sự vĩnh cửu thuần khiết

mỗi một người chúng ta là một giọt

một giọt nước mắt của tình yêu...một giọt nước mắt của vui sướng

mỗi cá nhân có trách nhiệm

từng giọt...chúng ta có thể trở thành một đại dương

từng giọt...từng giọt...từng giọt

đại dương của chúng ta sẽ trở thành tình yêu tinh khiết rót đầy với niềm vui

năm tháng qua đi trong sự phản chiếu và tĩnh lặng sâu sắc hơn

tôi chuẩn bị cho bước nhảy vọt tiếp theo
điều trị cơ mô sâu ba ngày một tuần
mở ra mỗi mô và cơ
hít thở mỗi cơ vào trong giải phóng năng lượng
cân bằng hơi thở và mô cơ

tắm dầu ayurveda cổ với các loại dầu thuốc nóng
và giã những gói thảo dược nóng và xoa bóp sâu
hai năm hoạt động và chuẩn bị cơ thể sâu

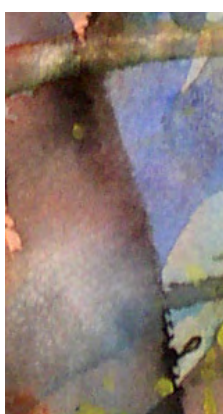
một chế độ ăn uống nghiêm ngặt với thức ăn đơn giản và
nước quả và trái cây
ngủ trong một căn phòng tối đen
một giờ tắm ngâm trong bồn nước nóng

đi bộ thư giãn trong rừng
ngồi bên bờ sông
hít thở và mở 2 lá phổi sâu
giải độc và hoàn toàn thanh lọc cơ thể

cơ thể cần sự chuẩn bị sâu
sự bùng nổ của tâm thức
đòi hỏi những không gian rộng lớn để mở rộng
cơ thể phải được hoàn toàn thư giãn và mở ra
mỗi cơ như miếng bọt biển xốp và thấm hút
một sự toàn bộ sống động hữu cơ
một hơi thở mở rộng ... một hơi thở

một bể lớn của sự tĩnh lặng mạnh mẽ tập hợp lại
tôi nhận biết rằng một cơn bão bên trong sẽ xảy ra
và nổ tung vào trong một samadhi khác

dành một tuần trước mỗi dịp trăng tròn
tôi đi đến span resort một thiên đường nghỉ dưỡng ở hi mã lạp sơn
với các khu nhà sang trọng và đường sông dài
nơi osho sống khi thầy trở về với ấn độ
căn phòng của thầy là quá thiêng liêng để tôi sống
tôi lấy căn phòng bên cạnh

những ngày này được đổ đầy với ánh sáng bùng nổ với và sự
tươi mới và cơ thể tôi ngày càng trở nên nhẹ hơn và nhẹ hơn
một lần nữa
trọng lực đang nhấc lên và bước chân của tôi mọc thêm cánh
một lần nữa...cơ thể biến mất vào không khí mỏng

trong nhiều năm tôi đã không nghe nhạc
đã ngừng nhảy múa
tôi đã luôn luôn nhảy múa hàng ngày trong nhiều giờ liền
âm nhạc và khiêu vũ đã là cuộc sống của tôi
và bạn đồng hành sâu sắc nhất trong hai mươi năm qua
nghe kitaro, deuter, karunesh, prem joshua,
kamal, anugama, shastro, hariprasad, zakir hussain,
omar faruk, patrick o hearn, yanni, yamashirogumi
đây là những hiện diện sáng tạo nhất trên hành tinh này
tôi vô cùng ngưỡng mộ niềm đam mê của họ và
đóng góp to lớn của họ cho sự phát triển bên trong của con người
tôi bắt đầu sống những ngày nhảy múa của tôi một lần nữa

tôi đang đến gần hơn và gần hơn một đỉnh điểm khác
tôi ao ước đi vào trong một vùng rừng xa lạ với một dòng sông chảy
nơi mà năng lượng thì hoang dã và tự do khỏi tư tưởng và rối loạn của con người

tôi tìm kiếm một nơi khác ở vùng núi
đến thị trấn hồ núi của riwalsar
nơi sinh của vị thầy hoa sen tây tạng padmasambhava
đã thiền định và giảng dạy ngoài hang động của ngài
với hàng trăm hang động nằm trong vùng hi mã Lạp sơn xa xôi này
năng lượng đã đạt đến đỉnh và sự yên tĩnh to lớn xung quanh
vùng trũng như hồ ở trung tâm
hoạt động như một cái bát phát âm thanh vang vọng vào riwalsar vào ban đêm
tập hợp tất cả các năng lượng chung của hàng trăm nhà sư tây tạng
thiền định vào trong những ngọn núi giống như một Phật trường to lớn

tôi ước được sống trong một tu viện tây tạng để được gần gũi với các nhà sư cầu kinh
thắp sáng hàng ngàn đèn và hương
với hàng trăm vị thần và những bức tượng các bậc thầy tôn kính và chư Phật của họ

tôi tìm thấy một nơi ẩn dật đẹp trong một tu viện
và di chuyển vào ngày hôm sau đến hang động của thầy padmasambhavas

leo lên những bậc thang dài hướng lên trên
để tìm thấy một hang động nhỏ giọt nước và ẩm ướt

tôi đi vào và ngay lập tức cảm thấy hàng ngàn sợi dây kéo ra khỏi đỉnh đầu của tôi
cần phải ngồi rất yên ... luồng năng lượng trong hang động rất mạnh mẽ
nước từ hang động nhỏ giọt lên người tôi
hàng giờ trôi qua ... trong im lặng sâu
một năng lượng ôm chặt tôi giống như một kẹp lớn ghim chặt từ xung quanh
cơ thể của tôi bị kéo lên với một lực mạnh mẽ
xoắn sâu bên trái và sau đó thành linh quay cột sống của tôi ngoặt sang phải
thầy padmasambhava đã cởi cái nút lớn gắn ở lưng tôi ra
cơ thể giải phóng một quả cầu đầy lực nổ
tôi cần phải di chuyển ra nhanh chóng
hang động giờ là quá nhỏ và tôi đang nghẹt thở
tôi cần cây cối và rừng và một con sông chảy bây giờ

tôi cúi thấp đầu với lòng biết ơn đến bước chân sen của ngài ... thầy padmasambhava

tôi biết tôi cần phải di chuyển đến một nơi sâu hơn và im lặng hơn trong rừng
và di chuyển về phía thung lũng parvati gần đó
nơi thần shiva và parvati đã từng sống
thị trấn thần bí trong rừng của kasol này thường xuyên có các du khách lui tới
tại trung tâm của thung lũng thiên đường sông parvati
chảy xuống nhanh chóng từ khir ganga qua manikaran
nơi thánh baba guru nanak dev ji và mardana đã đi qua

tôi tìm thấy một nhà khách giản dị sạch sẽ trên núi cao
chỉ cách vài mét nơi các con sông parvati tuôn trào âm thanh

tôi biết nó sẽ ở đây
một lần nữa nó sẽ rơi xuống trên tôi ở đây

tôi lại ở trong thiên đường một lần nữa ... không khí thì sạch trong
và chứa đầy các hạt nhảy múa của dòng sông mang đến

một tháng trôi qua ngồi tĩnh lặng uống và chìm đắm
vào trong những âm thanh ngọt ngào của dòng sông tuôn đổ bên cạnh

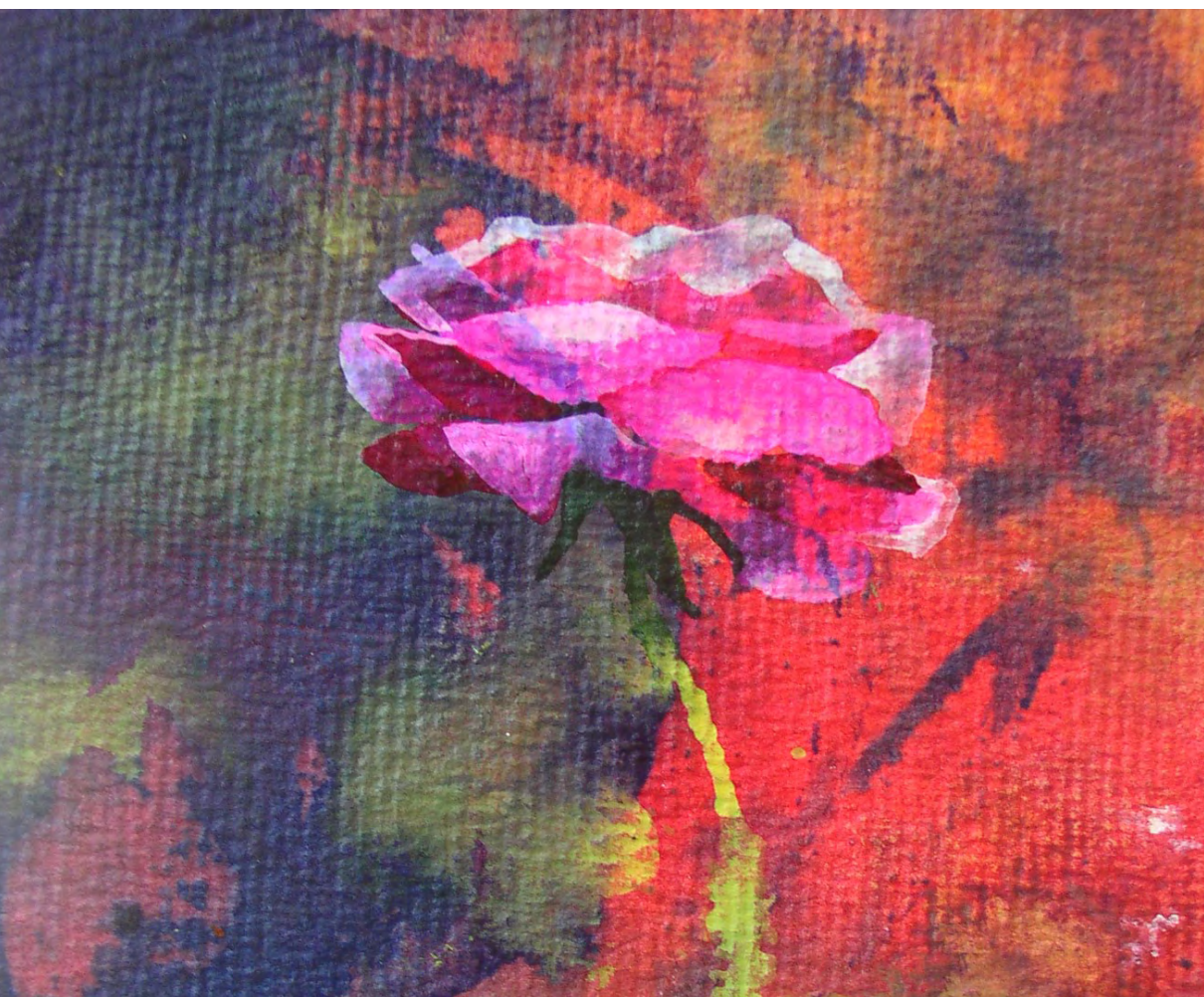
tôi đang bùng nổ vào sự ngây ngất
lắng nghe âm nhạc của thiên đàng và điệu vũ bắt đầu
6 đến 8 giờ vào ban đêm cho đến khi ánh bình minh lộ dạng
vũ công và điệu vũ biến mất
vào trong một ngọn lửa tinh khiết của chuyển động bất động

điệu vũ tiếp tục và tiếp tục vào mỗi đêm
âm nhạc kéo tôi vào ngất ngây và điệu vũ bùng nổ

một niềm phúc lạc đang tụ hợp
dòng sông níu kéo tôi ... rừng cây níu kéo tôi
bầu trời níu giữ tôi ... sự im lặng níu giữ tôi
tôi đang mở rộng và mở rộng trong từng chiều kích

sự bùng nổ của phúc lạc đang tụ hợp
dòng sông đang nhảy múa ...rừng cây đang nhảy múa
bầu trời đang nhảy múa ...sự tĩnh lặng đang nhảy múa
điệu vũ cứ thế tiếp diễn...tiếp diễn và mãi mãi

không gian bên trong bùng nổ
dòng sông là những viên kim cương sáng lấp lánh...những viên kim cương tràn ra ào ạt
khu rừng tỏa sáng như những viên kim cương ... những viên kim cương lấp lánh
bầu trời đổ xuống những viên kim cương ... những giọt mưa kim cương
sự tĩnh lặng hạ xuống những viên kim cương ... những viên kim cương trôi bồng bềnh

bầu trời trút mưa tôi nhảy múa một mình

ánh sáng bùng nổ ở khắp mọi nơi ... tất cả mọi thứ đều trắng ... màu trắng tinh khiết

vẻ đẹp tinh khiết phúc lạc tinh khiết im lặng tinh khiết dáng xuống tôi
sự im lặng đang phát triển sâu hơn và sâu hơn và sâu hơn

tôi đang được bay lên trên dòng sông và những cây thông
và những ngọn núi phủ tuyết và những đám mây vào trong những bầu trời xanh

vẻ đẹp tuyệt đối mở ra trước mặt tôi ... một cái nhìn của cuộc sống tuyệt vời ở phía trước
tôi được đổ đầy bởi điều kỳ diệu huyền bí ... mắt của tôi mở ra ... tôi đang thức tỉnh
chỉ cần chờ đợi để trở lại vào thế giới

quan cảnh ngoạn mục này bằng bình trước mắt tôi
sự vĩ đại siêu phàm của các đỉnh kim cương tâm thức

tôi đứng một mình
sự trưởng thành của một người

sat chit anand
chân lý cuối cùng ... tâm thức cuối cùng ... phúc lạc cuối cùng

tôi chìm đắm trong im lặng
om om om om om
cả vũ trụ chìm đắm
om om om om om
làm rung động toàn bộ không gian

tôi đã lạc
tôi đã tìm thấy

chìm đắm

lạc mất một lần nữa

tôi là ai

những viên kim cương trôi bồng bềnh trong sự trống rỗng tinh khiết
tôi nhìn lên trên

đi thấp xuống

osho...osho...osho

nước mắt của phúc lạc

nước mắt của hoa hồng huyền bí

tôi cúi mình với lòng biết ơn vô hạn

osho bậc thầy của các bậc thầy

phật bậc thầy của lòng từ bi vô hạn

krishnamutri bậc thầy của việc trở thành chính vị thầy của mình

o s h o

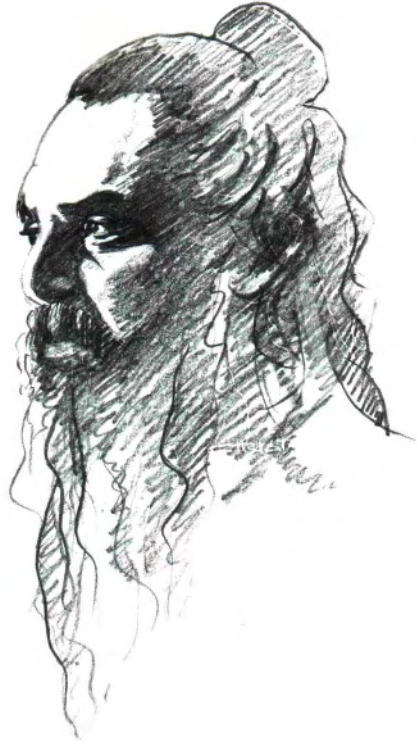
chưa bao giờ sinh ra
chưa bao giờ chết
chỉ viếng thăm
hành tinh trái đất vào giữa
11 Tháng 12 năm 1931 - 19 tháng 1 năm 1990

rajneesh

sinh ngày 20 tháng 1 năm 1961
qua đời ngày 19 tháng 1 1990
tái sinh ngày 19 tháng 1 năm 1990

sẽ không bao giờ chết

rajneesh người bạn

r a j n e e s h

nước mắt hoa hồng huyền bí là một thông điệp từ bi và tình yêu
cho tất cả những người lữ hành trên con đường

chi phí đơn giản để tạo ra thiết kế in ấn xuất bản và phân phối qua đường bưu điện
sẽ khiến cho giá của cuốn sách này quá cao cho hầu hết những người tìm kiếm chân lý

do đó nước mắt hoa hồng huyền bí đã trở thành một cuốn
sách điện tử tải miễn phí cho tất cả

bất kỳ sự đóng góp hay biếu tặng
sẽ là vô cùng hữu ích và có giá trị
như một cử chỉ hỗ trợ của bạn

đóng góp qua paypal vào tài khoản “donate@oshococom.com”
xin vui lòng liên hệ với chúng tôi nếu bạn muốn biết thêm thông tin
về việc làm thế nào để hỗ trợ
oshorajneesh tầm nhìn con người mới

nếu bạn muốn gửi tặng bằng séc
moneyorder hoặc chuyển khoản ngân hàng hãy gửi email tới
ozen@ozenrajneesh.com

www.ozenrajneesh.com

trên một đĩa vàng

lúc đầu rajneesh đã có kế hoạch diễn thuyết với một số người được chọn trong buổi satsang tối bắt đầu từ ngày 20 tháng 11 cho đến sinh nhật osho ngày 11 tháng 12 năm 2007

sự tồn tại đã thay đổi chiều hướng

một buổi tối khi bắt đầu từ việc viết tự phát trên máy tính xách tay của mình bất ngờ dẫn đến những dòng văn như mưa trút xuống mà không hề biên soạn 86 giờ 181 trang trong một khoảng thời gian 24 ngày

lần đầu của anh ấy với việc viết lách ... sự mộc mạc, không hề gọt dũa và tự phát

đơn giản trong cách bộc lộ chân chất của anh ấy không vay mượn những lời thông thái từ thầy của anh ấy anh ta muốn chúng thật mộc mạc và sạch sẽ

một câu chuyện bí ẩn về cuộc hành trình của anh ta được tiết lộ để truyền cảm hứng cho những người bạn đồng hành

nước mắt hoa hồng huyền bí
gửi đi để in vào 11 tháng mười hai năm 2007
ấn bản đầu tiên phát hành vào ngày 19 tháng 1 năm 2008

sách điện tử phiên bản đặc biệt thứ hai
11 tháng 4 năm 2008

một thuở xa xưa	2
vết lửa	14
360° đến thiên đường	20
một tu sĩ phiêu bạt	30
hoa sen trong còng xích	41
lặn vào zero bất tận	44
rơi vào trong lỗ đen	60
đuôi sao chổi	72
bí mật hoa hồng huyền bí	78
đắm chìm trong mắt của ngài	91
2500 năm di lạc ở đây và bây giờ	106
thiên nga trắng khổng lồ	115
gai và hoa hồng	126
sư tử gầm	133
gợn sóng trong một vũ trụ lạ lùng	148
trại kén số một	157
bụi sao chổi vô hình	164
những tin đồn về áo choàng màu hạt dẻ	172
mặt trăng khôn ngoan mặt trăng lưỡi liềm	185
sấm chớp như kim cương	194
chấn động 9 độ richter	204
ngịch lý về kẻ ăn trộm thầy	212
những chiến binh lưu vong	226
từ rách rưới đến giàu có rồi lại rách rưới	237
mặt trăng tắc kè	245
viên ngọc nằm trong con trai	254
trùng hợp của cái không	260
từng giọt vũ trụ một	272
trên một đĩa vàng	284

dịch thuật

BuuBui

bhlbuu@gmail.com

tranh vẽ

ekin

www.ekinart.com

ekinart@yahoo.com

đồ họa

soma

anandsoma1@gmail.com

www.oshorajneesh.net

sách điện tử

osho rajneesh tầm nhìn con người mới
6 d estoril court two 55 garden road hongkong

v i s i o n

tất cả các quyền cho bất cứ ai sử dụng tự do
mà không cần bất kỳ sự cho phép ủy quyền nào của tác giả
trừ trường hợp xuất bản thương mại

chấn động 9 độ richter
sấm chớp như kim cương

rajneesh tiết lộ về osho
câu chuyện về tình yêu huyền bí